

Návrat k životu

iva adamcová

přepis přednášek
konaných v Ústí nad Labem na jaře 2012

Obsah

Návrat k jednotě I, část (1/2) Iva Adamcová v Ústí nad Labem 16. 03. 2012	2
Návrat k jednotě I, část (2/2) Iva Adamcová v Ústí nad Labem 16. 03. 2012.....	17
Návrat k jednotě II, část (1/2) Iva Adamcová v Ústí nad Labem 30. 03. 2012	30
Návrat k jednotě II, část (2/2) Iva Adamcová v Ústí nad Labem 30. 03. 2012.....	48
Návrat k jednotě III, část (1/2) Iva Adamcová v Ústí nad Labem 06. 04. 2012	58
Návrat k jednotě III, část (2/2) Iva Adamcová v Ústí nad Labem 06. 04. 2012	73

Návrat k jednotě I, část (1/2) | Iva Adamcová v Ústí nad Labem 16. 03. 2012

Chyběli jste mi..., protože tohle je místnost, kde jsem začínala první přednášky. Ty tváře znám důvěrně. I když je teď tady hodně těch, které jsem ještě nikdy neviděla, takže vás také vítám. Je to super, že se zajímáte o to být lepší. I když já vás právě na tohle chci dnes upozornit: na nebezpečí chtění a prožitku být lepší. To nevádí.

Začneme maličko jinak, protože já k vám mluvím dnes z budoucnosti, což si vůbec neuvědomujete. Jsem jako paní učitelka a mluvím k malinkým prvňáčkům. Tedy já vás budu učit dejme tomu počítání do sta. Já to dýchám, já to žiji, já o tom nemusím přemýšlet, ale vy se každý den naučíte něco jiného. Potom v desetiminutovce děláte stále méně chyb, a krůček za krůčkem si připadáte být lepší. Tehdy, když to ještě neumíte tak jako já, tak je to pro vás budoucnost, ale až se tohle, co vás přichází učit, jednou naučíte žít, už to bude vaše přítomnost.

Z toho, co říkám (a můžete si to ověřit sami), většinu věcí zapomenete. Když uslyšíte zase další přednášku, třeba tu samou na YouTube, tak si uvědomíte, že některé věci vám unikly a najednou je vidíte. Je to to samé, jako kdybyste si sáhli do knihovny pro stejnou knížku třeba po roce nebo po dvou letech, najednou zjistíte, že vlastně čtete jakoby jinou knížku, kterou jste už sice četli, ale ona vám předtím řekla něco jiného. A protože si moc přeji, abyste pochopili co nejvíc, tak se snažím na každé přednášce mluvit alespoň trošičku jinak.

Abych vám to přiblížila, protože vy jste každý samozřejmě jiný. Někdo je více emocionální, někdo je víc logický, někdo vnímá přes jiné systémy. Takže já se snažím kličkovat mezi těmi systémy, abyste si vybrali ten svůj pocit. Tedy nežli začnu takovou tou klasikou, která byla na přednáškách, tak vám chci něco vyprávět. Něco obecného.... Tak se držte...

Jediné, o co tady teď jde, co vás učím, je žít v přítomnosti. Ono se o té přítomnosti hodně v poslední době mluví. Já jsem teď zažila v neděli zajímavou věc: měla jsem tady na návštěvě dva manžele, které mám nesmírně ráda a znám je celá léta. Když přišli, tak se smáli a říkali „Ty, teď té přítomnosti je všude hodně, fakt se o ní mluví... Když jsme odcházeli z domova, tak jsme vypínali rádio a tam se o té přítomnosti mluvilo.“ V rádiu se debatovalo o tom, jak se vlastně ta přítomnost má definovat. Jestli to je vteřina, nebo tisícina vteřiny, nebo minuta? Tohle je nesmysl. To je čirý nesmysl, vaše přítomnost nemá nic společného s časovou linkou. Přítomnost totiž je spo-ko-je-nost.

Člověk, když se narodí, tak za velice krátký čas získává své ego, tzn. svou vlastní vůli. Je to vůle toho člověka, to znamená, že ego si prosazuje svoji vůli. Chce dělat to, co se mu chce. A když vy budete v přítomnosti spokojení, tady se mnou když budete spokojení, nebudete chtít být v minulosti, kdy to ještě nebylo tak špatné se mnou, anebo v budoucnosti - už abyste tedy odsud zmizeli -, tehdy vaše ego umírá. Jestliže jste v přítomnosti tady a teď a nechcete prosazovat něco jiného, neodmítáte to, co je tady a teď, tehdy vaše ego mlčí. A protože ego podléhá myšlenkovým pochodům,

kdyby mluvilo, tak vás takhle uřízne a oddělí vás od celku. Jestliže ale je ego silné a prosazuje svoji vůli, ono chce vždycky něco jiného a bráníte se.

Paradoxní ale je, že někdy to vůbec na tom člověku není vidět. Protože ego totiž se odřezává od celku toho vašeho jedince, ale děje se to zvláštním způsobem. Bůh nerozumí - vidíte to?, Bůh je ve vás a v každém člověku. To jste už viděli na základní přednášce, že mezi vámi a Bohem jsou vaše čakerní systémy, které se uzavírají. A ty čakerní systémy se uzavírají vašim prožitkem a myšlenkou odmítnutí. A právě když nepoužíváte svoji vůli, když nechcete nic jiného, jste spokojení, tehdy ten uzávěr zůstává otevřený.

Důležité je ale to, že vy těch čaker máte víc, někdo neumí všechno. Někdo se uřezává na trojce zlostí, jiný se uřezává na čtyřce lítostí, další kritikou... Každá čakra se počítá. Někdo se uřezává na všech čakrách. Takový člověk se zkrátka úplně sevře. Stačí jedna takováto čakra, která by vás jakoby sevřela, a už se cítíte jinak. Stačí jedna prožitá lítost a hrudník máte sevřený. Už se nedozvíte od Otce, co je zapotřebí.

Já připomínám Otčenáš. Buď vůle tvá jak v nebi, tak na zemi. Přičemž Boží vůle je situace okolo vás - situace ve vaší rodině, ve vaší práci, mezi přáteli..., všechno, co se kolem vás děje, to je Boží vůle, to se děje. A situace vaší vůle je země. Tohle je země - tělo člověka. Je to schránka, do které se tady Bůh narodil a dali mu jméno XY. A tohle je vaše skutečná realita. Takže když ten XY se bude bránit tomu, co se teď děje a nepřijme to, pozor, nemusí pusou. Bůh nerozumí tomu, co říká vaše pusa, a nerozumí tomu, co dělá vaše tělo, ale rozumí prožitku. Takže člověk, který by mlčel a navenek se nebránil ničemu, ale třeba na čtyřce by udělal tohle [sevřel se] nebo na trojce tohle [sevření] tak Bůh to ví.

Když já dnes třeba tady někomu vynadám, ale vynadám vám z lásky, protože vám chci pomoc. Vím, že děláte třeba nesmysly, napíšete si karmu a potom budete trpět. Takže já zahraji takovou komedii, abych s vámi zatřásla. Tehdy já nemám na 5. čakře záznam. Ale jestliže budu příjemná kamarádka, která si k vám přijde sednout na pokec domů a dám si s vámi kávu a zákusek a s úsměvem řeknu historku, o které vím, že pak, až odejdu, budete brečet - můj záměr je vás píchnout nebo bodnout, - tehdy mám záznam.

Anebo, a to málokdo z lidí ví, budete sami doma, nikdo tam nebude, budou zavřená okna, budou zavřené dveře a vy pronesete třeba na sousedku ošklivou nadávku. Tedy.... Bůh je všechno, je to všechno... i ten vzduch, který vy vidíte jako nic i to je Boží tělo. Tady se jedná o ten prožitek, jaký vy uděláte a tehdy vy se uzavíráte. Tehdy se tady oddělíte. Ten človíček pak ve skutečnosti je, a teď dobře poslouchajte, jako když máte bradavici na kůži a tu bradavici podvázete nití a ona odumírá.

Tyhle zápisy když strčím ruce do vašich aurických těl prožívám v mých rukách jako bolesti. Přinejmenším jako tlak nebo tíhu, když už to není velký zápis. A přesně tyhle bolesti jsou ty psychické bolesti, když jste řekli ve svém těle NE. Tehdy se vám udělá stín v čase, který se ukládá na vaše tělo. A po nějaké době, někdy i po dlouhém čase,

někomu to může trvat třeba i 20 let, se vytvoří bolest, protože v tomto místě jste si vytěsnili božskou energii. A tam kde není Bůh, je bolest.

Je jednoduché, věřte mi, je jednoduché všechno přijmout. Jde přijmout úplně všechno a jde to různými způsoby: Buď se budete radovat ze všeho, protože skutečně je vše dobré. Ale jsou situace v lidském životě, kdy se radovat nemůžete. To ani nejde, protože třeba o někoho přijdete. A tehdy stačí jako zástupné chování to, že tu věc (a to pak ucítíte) přijmete jenom takovou, jaká je. Ono se s ní totiž nic víc dělat nedá. To stačí. Nesmíte ji odmítnout, ono by vám to stejně nebylo nic platné. A věřte mi, pak se dějí zázraky.

Já vám budu vyprávět příběh, který se mi stal v pátek 2. 3. 2012. Měla jsem ten den hodně návštěv, přijelo několik lidí. Vždycky když lidé cestují vlakem, tak si pro ně dojezu na nádraží. Přivezu si je domů, uděláme aurické sezení, nakrmím je, napojím je a pak je odvezu zase zpátky. Protože jsem měla mezi jednotlivými návštěvami asi 1,5 hodiny času, tak jsem si řekla 'půjdu nakoupit a zaskočím na myčku - mám auto [špinavé] jak prase'. Vjezu na myčku, a jak jsem pospíchala, tak když se kartáče rozjely, uvědomila jsem si, že jsem nechala trčet anténu na střeše auta. A teď jsem nemohla nic dělat, protože venku je elektrika, to už člověk nemůže vystoupit. Ty kartáče se začaly točit a já jsem si pomyslela 'no, teď mi to může rozmlátit auto...' Protože když to jde tam, tak ne, ale zpátky jdou proti anténě a jak tam trčí, tak mi buď odře lak auta anebo rozbijí celou myčku. Tak jsem si takhle prolnula prsty, opřela jsem si hlavu, a říkám si 'jsem blbá, já to zaplatím'. Ale zvenku byl klid. Opakovala jsem si 'jo, jo, zaplatím všechno, i myčku i auto, já to nějakým způsobem splatím'.

Čekala jsem, nastražila uši, abych slyšela, kdy začnou rány. A bylo ticho. Říkám si, 'co to je?', tak jsem otevřela oči - a kartáč se zastavil před předním sklem. Kapala z něj voda. Ani jsem nedýchala, takhle mi bušilo srdce. Divím se 'to není možný?!' Ted' se nic nedělo. Asi za minutu přišel pán, otevřel dveře a povídá mi: „Prosím vás, nezlobte se, ta myčka se nějak rozběhne“ [smích] Já říkám: „To je dobře, já mám nahoře anténu, prosím vás, sundejte mi ji.“ Takže on ji odmontoval, strčil mi ji dovnitř a říká: „Prosím vás, vydržte, já zavolám nějakému opraváři, protože tady jsou pojistky, ono jich je hodně, tak buď to třeba najdu....“ Za 5 minut přišel a říká mi: „Víte, ono jich je moc, on přijede až odpoledne, tak si vyjeďte, já vám auto ručně umyji.“ [smích] a bylo to. To není náhoda.

Já vím, že to spousta lidí možná bude považovat za náhodné. Není to náhoda, všechno je jedna energie. Jakmile vy neodmítnete.... Podívejte se, ego vás takhle urízne. Ego mluví, to jste viděli na základní přednášce [ze Starých Křečan]. Ego vás takhle urízne a něco nechcete. Už nejste Bohem. Vy jste tou slupkou, která se brání. Vy jste tou odříznutou buňkou, která je uštípnutá a odumírá. 5. dimenze je žití celku, vidíte to? Jestliže se vzdáte svojí vůle, čehož se ego strašně bojí, a je to jenom ega problém, tak o žádnou vůli nepřijdete. To je právě to.

To je právě ono, co vaše ego neví. Jestliže já se vzdám své vůle a přijímám to, co se děje ve světě, - tehdy se moje vůle sjednotí s Boží, tzn. moje vůle je to, co se děje.

Takže mojí vůlí je Boží vůle, já ji mám pořád, já jsem o ni nikdy nepřišla. Jenom stojím na tom správném místě a jsem všude prolnutá.

Ego bojuje. Takový člověk už nikdy ani nemůže bojovat, ono to nejde, ale on má všechno. Vy jste vším a se vším disponujete, aniž byste se museli o něco snažit. To není magie, to je skutečné žití božství. Vzpomeňte si na Krista, který říkal: „Jste bohové [Jan 10:34] a budete dělat stejné zázraky, jako dělám já.“ [Jan 14:12] Ano, to je pravda. To je svatá pravda. Jde pouze o to, abyste se s tímto sjednotili.

Jestliže jde pouze o to, abychom přijali tu Boží vůli, musíme se naučit pracovat na jednotlivých čakrách. Systém už znáte, už jsme o tom mluvili, ale já se k němu v rychlosti vrátím, protože nevím, kolik z vás vidělo přednášky na YouTube. Je tady někdo, kdo neviděl vůbec nikdy přednášky? Dobře, dobře. Já to projedu v rychlosti, protože stejně i když jste je určitě viděli, někdo i víckrát, je dobře si vše oživovat. Aby se to k vám stále přibližovalo a stávalo se vaší přítomností.

Abyste se prolnuli do tady toho stavu, kdy přijímáte všechno, co se děje. Pozor, budete prozkoušeni! To je základ. Ono to skutečně přichází velice brzy. Když vytáhnu z aurických těl záznamy, tak třeba do hodiny, do dvou hodin už ti lidé zažívají zkoušky a je to velice intenzivní. Ale většina z nich si okamžitě třeba už po jedné větě uvědomí, že vlastně by neměli odporovat, a začnou se třeba smát. Hodně se jim uleví. Ano, nebraňte se. Nebraňte se, takovéto nadechnutí, kdy byste se chtěli bránit a uvědomíte si, že vlastně o nic nejde. Proč vlastně ne?

Já si pamatuji, kdysi dávno, když jsem byla ještě vdaná, tak jsem také prožívala některé situace, které byly pro mě zoufalé. Ať jsem dělala, co jsem dělala, ony se neměnily. Tenkrát mi někdo poradil, abych, když budu v takové té jakoby zoufalé situaci, si vzala nějaký polštářek, doběhla někam, kde mě nikdo neuslyší a tam si zakřičela do polštářku. Pamatuji, jak jsem si řekla 'dobře, zkusím to'. Když jsem přiběhla do sklepa a nadechla se, že budu křičet do polštáře, tak jsem najednou ten polštář od sebe oddálila a říkám si 'proč bych měla křičet? Vždyť mi nic není, ne?' A stejně vím, že to je tak, jak to je. Já to tím křičením nezměním. To je jenom takový zbytečný výkřik, který člověka ještě utvrdí v tom, že něco odmítá.

Vy jste Bůh. Když jste si zvolili cestu sem, přišli jste si zahrát každý svoji roli. Tehdy vaše Božství, vaše skutečné Nadjá, které je tohle šrafování, si vybralo svůj vlastní osud z bodu A (rok narození) do bodu B. V téhle fázi je nesmírně důležité abyste věděli, že vy v tom osudu máte geniálně zakódované úplně všechno.

V levé části vašeho těla je zakódovaná vaše hmota. Co to je hmota? Už jsme mluvili o tom, že tělo, které máte a bydlíte v něm, že je váš domeček. Ano, to je tak. To je první vaše hmota, kterou máte. K téhle hmotě ale patří ještě jiná hmota. Ta je navázaná na hmotu vašich rodičů, od kterých jste převzali genomový zápis, a ze které jste si vytvořili osud, který žijete a je pro vás ten nejlepší. Je tam hmota všech vašich partnerů, když byste jich měli víc, anebo jenom jednoho samozřejmě, hmota vašich všech dětí, které máte mít, je tam hmota vašich přátel, hmota vašich spolupracovníků

a je tam hmota všech lidí, o kterých si myslíte, že to jsou lidé... Ne. To všechno je jenom jeden Bůh. Tady to vidíte na obrázku.

Jste to vy. Jenom ti lidé jsou jakoby lidé a jsou obalení ve svých skafandrech a vypadají s jinými tvary a s jinými jmény jako někdo oddělený. Vy ale jste si tyhle všechny lidi zvolili, tak jak je máte ve svém životě. Jsou to třeba spolupracovníci, kteří si sem přišli zahrát například roli vašeho šéfa, se kterým máte nepříjemné zkušenosti - i to je možné. Zkuste si vzpomenout. Každý někdy prožíváte ve svém životě zkušenosti s lidmi, kteří vám zrovna nejsou příjemní, nebo se chovají jakoby nepříjemně. Vy jste si je přitáhli do svého života a vy jste si je naplánovali. A protože jste si je naplánovali, vaše Nadjá si je tady zvolilo, proto oni jsou dobří. To je právě paradox, který si nejste schopní v okamžiku, když to ten člověk vytváří, uvědomit. A i kdybyste si dnes.... Dříve stačilo, když jste s oním člověkem mluvili, přestože jste ho považovali za špatného, ale teď už ne. Teď už jsme přímo ve Vodnáři.

Vodnář začal v noci z 8. na 9. listopadu 2011. Tehdy se naše planeta ponořila přes poslední bránu do vodnářského věku a to, co se teď děje na planetě, je jako síto. Je to síto, kde vy se takhle prosíváte jak jednotlivá zrníčka podle toho, co jste schopni nebo neschopni. Jenže tím, že my jsme prošli právě už striktně do Vodnáře, se najednou ta zrnka, která byla původně asi takhle veliká, scvrkla na minimum.

Takže dříve stačilo, když jste s tím člověkem mluvili, i když jste ho považovali jakoby že.... 'takovej makovej... no dobře.' Dnes, jen když si o onom člověku budete myslet, že dělá špatné věci, už vy máte stín. Vodnář miluje celek. Vodnář vnímá, že my jsme my, a ne já a zbytek světa. Tady už víte, že se prolínáte do celku. Tady ti měli tento - kříž -, kdy nám Ježíš zadal de facto úkol: ukřižovat svoje ego, v prostoru a v čase, což znamená pro nás ukřižovat emoce a logiku. Pozor, lidskou logiku. Ano, člověk má jinou logiku, než je logika Boží. Já vás přicházím učit Boží logiku. Božská logika je všechno, co se týká této přednášky neboližití, že vše je dobré.

Vaše ego se totiž skládá z emocí. Ale pozor, z odmítavých (!) emocí, tzn. z negativních emocí. Ono řekne vždycky NE. V situaci, která je tady, ono řekne NE. Tedy vidíte, z negativních emocí. Samozřejmě máme ještě i pozitivní emoce, máme lásku, dojetí.... - s čím při emočních stavech souhlasíte. To je souhlasná emoce, ta nemá s egem nic společného. Ego odmítá, ego chce něco jiného, než je teď. Tehdy pracuje. A má svoji logiku. Ano, má logiku, že svět je špatný a dobrý. Já vás učím, že vše je dobré. A při přednáškách během povídání, kterým vás sem přitahuji, vám vysvětluji a uvádím proces tohoto dění ve vás. Abyste vnímali, že vše je dobré. To už je božská logika. A jakmile začnete nedělat tyhle odmítavé emoce na jednotlivých čakrach, tehdy se pomalinku začne rozpouštět emocionální kryt - jakoby břevno ega. A pomalu se začne bortit i logické břevno ega a vy si dosadíte božství. Začnete žít, že vše je dobré.

Takže na těchto přednáškách vám de facto pootevírám vaše třetí oko. Když odejdete zpět domů, budete cítit ty jiné pohledy. Ale postupně se začne uzavírat, a tím se budete jakoby potápět pod hladinu - zase tam, kde jste byli předtím. Protože vy si musíte projít všemi zkouškami a musíte si k tomu dojít sami. Já to za vás neudělám,

já vám jenom můžu ukázat, že tudy vede cesta, abyste nebyli vyděšení a mohli tyhle věci prožívat. Všechno, co se ve vašem osudu děje, dělo a dít bude, jste si naplánovali. Jde o to jenom vše přijmout takové, jaké to je.

Tehdy, vidíte? Jste si v levé straně vašeho těla onu hmotu, zvolili. Hmota těch lidí, které tam máte, není ale celá hmota. Je tam ještě substance, která je hrubohmotnější. Je to třeba hmota, která se navazuje na naše těla. Dejme tomu vaši rodiče odloží svoji hmotu, zemřou, nechají ji tady. Odejdou do neprojeveného světa, ale během svého života vydělali nějaké peníze a koupili si za ně nějaký majetek: pozemek, chatu, dům - a vy to zdědíte. My tady v materiálním světě máme takovéto zákony. To je samozřejmě také vaše hmota.

Potom je tady ještě jedna specifická hmota, která je velice zvláštní a ani tu si neodnesete na druhou stranu. Je to záznam v genomu, kterým vy inklinujete k určité roli tohoto života. K ní patří i vaše schopnosti. Někdo má vlohy k matematice, někdo má schopnost starat se o lidi, inklinuje třeba ke zdravotnictví, někdo má talent k hudbě, je učitel hudby... Tudy, kudy plynou vaše zájmy, tam bude příjem, přes který poteče další hmota vašeho života, což jsou peníze.

Peníze mají úplně stejnou roli, jako živiny ve vašem těle. Vidíte, že živiny se krví dostávají ke každé jednotlivé buňce. Do koruny máte ve vašem genomovém zápisu přesně tuhle hmotu danou, a kdybyste někde nečestně vzali o korunu víc, tak o ni přijdete. Musíte o ni přijít, protože ona vám nepatří. Takže vidíte, že vlastně kradete ze své vlastní kapsy.

Jednou, až odložíte tohle tělo a půjdete nahoru, tak nahoře budete vším. Budete vším, ačkoli jste dnes viděli toho člověka odděleného. A kdyby vám během tohoto života někdo sebral pětikorunu z kapsy, tak budete vědět, kdo to byl, co si přitom myslel, proč to udělal, jaké pak měl třeba výčitky, všechno budete přesně znát. Nahoře víte úplně všechno, byť by to byl 10násobný vrah a tady hrál roli 10násobného vraha. On je stejně dokonalý jako každý jiný anebo osvícený člověk. Vy hrajete jenom svoji roli a ty role na sebe navazují. Vaše genomy jsou protkané jako jednolitá tkáň.

Jestliže mi dnes někdo má něco udělat, je to zaznamenáno v tomto mém zápise. Ale i oni - ti, co mi to mají udělat - to mají zaznamenáno ve svém zápise. Vždycky to říkám, když čistím 2. čakru - když otevírám odpouštění. A tohle je pravda. Všichni, kteří mi kdykoli v minulosti něco udělali, mi udělali dobře, neboť jsme se měli jenom prozkoušet z toho, jací jsme lidi. A i všechny situace, které se staly, byly správné, neboť se pouze evolučně vyvíjíme. Existuje totiž jenom jedno velké „Já jsem“ a my všichni - všechna jeho malá Já jsem - hrajeme mezi sebou pouze role, kterými se učíme být lepší.

Uvědomte si, že z minulosti každý z nás máme nějakou tu karmičku na jakékoliv čakře a těmi čakrami si k sobě přitahujete lidi, kteří vám musí tyhle záznamy vybít. Proto oni jsou andělé a nejsou vám nebezpeční.

Já jsem zažila nedávno na Moravě zvláštní událost. To vám musím vypravovat. Nebudu jmenovat místo a nebudu jmenovat toho člověka, ale vím, že to potřebujete slyšet, protože vám při těch příbězích víc věci dochází.

Přišla tam mladá žena. Byla těhotná, čekala 4. dítě. Přijela na přednášku, na kterou se těšila, a když došlo na aurická sezení - těch jsem tam udělala několik - tak ona na trojce měla ohromný zápis. Takové té vnitřní zlosti, bránění se, takový pocit, že vás někdo tlačí životem a nechcete. Já jsem to samozřejmě vytáhla, vše trvalo hodně dlouho. Žena měla i bolesti a já taky. Bylo to nesmírně bolestivé. Zápis byl hodně veliký a musela jsem si ji položit i na postel, než to vyteklo... Jednu chvilku i plakala, jak to bolelo.

Tehdy, vidíte tady na tom obrázku, když určitý člověk chce, abych na něj sahala, chce to jeho božství. A moje božství pracuje zase v něm [a předá mi jen to, co pochopil, víc ne.] To znamená, že já nikdy nezasahuji. Nechám Boha, aby vyrovnal hladinu těch spojených nádob. Když přiložím ruce a cítím bolest nebo jakýkoli jiný pocit kromě ničeho, tehdy tam ruce musím mít. Jakmile přestanu cokoli cítit, tak jsou 2 varianty: Buď je to už úplně čisté a Bůh, který zná přesně motivy a úmysly konání toho člověka, ví, že si zaslouží, aby to všechno bylo pryč. Nebo nastane druhá varianta, kdy ten Bůh v něm ví, že si to nezaslouží a že mu ještě něco musí dojít. Tehdy já už nic necítím a také nesmím zasahovat.

Nikdy bych nezasahovala, to by mě nikdy nenapadlo, já jenom nechám přetéct všechny ty věci a spálím je nad svíčkou. Také vím, že ten člověk ještě třeba 2-3 dny bude mít nějaké zdravotní zádrhele, aby mu něco došlo. A protože tahle žena měla ohromný zápis, tak jsem věděla, že určitě ještě nějaká dohra bude. Ona začala samozřejmě plakat, když jsme tam objevily onen blok. Začala mi vyprávět, že její manžel je fanatický katolík a absolutně nesnese jiný názor. Ona si ale tu moji přednášku vydobyla, jeli asi 40 km. Ani jsem jí nemohla říct, že já bych tohle neudělala, že bych z lásky, pro klid v rodině zůstala, aby ty 3 děti, které tam byly...

Jenže já bych také neměla takového manžela, tady už jsou zase jiné podmínky, takže to jsem jí ani neříkala. Byl důvod a byl dobrý důvod a hned uvidíte, proč se to stalo. Už za 2 hodiny, šly jsme se naobědvat a ve 14 hodin, když seděla vedle mě, tak jsem zase cítila, jak se její ego začíná zvedat. Ráno se totiž nesmírně pohádali, odjela s kamarádkou vlastně násilím. Načež vedle mě u oběda zase říká: „No a teď mi řekni... zítra je neděle, já se té neděle bojím - on mě nutí, abychom chodili do kostela pro rozhřešení.“ A teď opět narůstalo ego, jak se chtělo bránit. Domlouvám jí: „Prosím tě, proč to neuděláš? Z lásky, v klidu pro svou rodinu, vždyť máš 3 děti, 4. čekáš, i to dítě cítí, co prožíváš. Klidně řeknu faráři „Třikrát za týden jsem si zaklela“. On ti dá rozhřešení, manžel bude spokojený a bude klid v rodině. Proč se bráníš, nedělej větší zlo. Pak se ti zase tady vytvoří takový balík...“ Takže... A ona: „No, jo vlastně, jo.“ Zase to ego tak jakoby kleslo.

Šla jsem si potom v noci lehnout, ráno v 8.30 jsem nastoupila do vlaku a jela jsem domů. Když jsem byla v 11 hodin v Kolíně, najednou zazvonil telefon. Volala tahle

mladá žena a říká mi: „Mně bylo ráno tak špatně, já jsem tak zvracela...“ a já jí říkám: „No já se nedivím.“ Upozornila jsem tě, že tam ještě něco asi bude. Žádné zlosti! Dej si 2-3 dny dietu, ono ti to pomůže, ale už nesmíš nikdy vytvořit žádné zlosti.

To mě ale nezajímá. Mně zajímá něco jiného. Jak se choval tvůj muž? Ona říká: „No to jsem ti chtěla také vyprávět. Měla jsem pocit, že mi ho někdo vyměnil. Myslela jsem, že se pohádáme, protože jsme se rozešli ve zlém, a on na mě čekal! My jsme se objali, asi minutu mě držel, chtělo se mi až brečet dojetím, načež mě vzal za ruku, odvedl ke kuchyňskému stolu, tam mě držel celou dobu za ruku a ptal se na tebe. On v životě nechtěl o nikom nic slyšet - všechno bylo špatné, kromě faráře a Bible.“ Pozor, já jsem žijící Bible, což ten člověk neví. Nicméně ona ale říká: „Nejenom to, já jsem teda vyprávěla a on souhlasil.“ Její muž útočí na tu karmu, kterou ona si tady nosí. A protože já jsem ji odstranila, nežli to ta žena znovu udělala - ten odpor....

Je na vás, abyste to zastavili. Vy nikdy nemůžete zastavit dění kolem vás, když se budete stále někde vnitřně blokovat. Na trojce třeba. Dejme tomu, když vy si vytvoříte zlostí tady zápis, tak je k vám na ten zápis přitahovaný podobný člověk, který vám znovu přijde dát šanci, abyste se konečně poprvé jednou nezlobili. Ono je to vlastně zbytečné. Vy, jediné vy, můžete všechno ve svém životě zastavit. Věřte mi, ego je nesmírné mazané.

Ego vás bude zkoušet, třeba z jedničky ve strachu. Pamatuji se, když jsem měla malé děti, měla jsem ohromný leasing. Byla jsem samoživitelka. Tehdy jsem vydělávala hodně peněz, ale nestačilo to na všechny poplatky. Takže poslední týden jsme neměli nic moc co jíst. Jenom 25.000,- Kč jsem měla leasing, 40.000,- materiál, to byly šílené sumy. Jednou v tom spěchu, v takovém tom shonu jsem vyběhla ven v plášti a kalhotách, skočila jsem do auta, a jak jsem chtěla nastartovat, tak najednou.... Zrovna dnes jsem o tom už mluvila s jednou paní, která byla z Prahy.

Abych vám mohla tohle vyprávět, musela jsem zažít neuvěřitelné věci, které se děly v mém životě a věřte mi, děly se neuvěřitelné zázraky. Mimo jiné mě také Otec nechal prohlédnout, jaké my jsme loutky. Určitě se vám někdy stalo, jak jste najednou pozorovali, že chcete jít někam, ale tělo se otočilo a šlo úplně jiným směrem. Udělalo úplně jiné skutky a mluvili jste tak, až jste žasli. Mě tohle nechávali většinou prožívat v noci, kdy náhle moje tělo dělalo neuvěřitelné věci. To byly prostocviky, že bych to ani svaly zkrátka nezvládla. To bylo něco tak úžasného... jen jsem pozorovala, jak tělo cvičí, jenom aby mi dokázali, jak jsme malilinkatí.

A tenkrát právě tady v tom autě, když jsem do něj skočila, tak najednou se mi ruce takhle samy otočily, koukám na ně, co se děje a Satan začal mluvit a říká: 'Co když si zlomíš ruku? Nebudeš moct vydělávat, to umřete hlady; seberou ti přístroje, máš dvě malé děti, jsi samoživitelka... Nebo si zlomíš nohu, nebudeš moct řídit, bez auta toho moc nesvezeš, bude málo práce; znovu přijdeš o přístroje...'

Jenže já jsem věděla, kdo mluví. Už jsem vyprávěla příhodu, jak jsem ve 4 letech poprvé zažila šílenou záležitost, kdy mi ego řeklo, že si přeji, aby ta maminka, která

mě neprávem potrestala, zemřela. Byla jsem v šoku, protože já bych si v životě takovou věc nemohla nikdy myslet. A od té doby jsem věděla, že ve mně mluví někdo, kdo nejsem já. Dávala jsem si na něj pozor, takže já jsem věděla, kdo ty ruce otočil.

Tak jsem se usmála a říkám: 'Ještě se to nestalo. Až se to stane, budu to řešit.' A bylo ticho. On vás straší. Vy jste tohle šrafovaní. Vy jste láska, dobro, spokojenost, víra, klid, mír. Všechno, co se tam objeví jako negativní, odmítající pod jakýmkoli záměrem je on (Satan). Neposlouchejte ho a vyplatí se vám to.

Dejte si i čas na rozmyšlenou, než se nadechnete a něco řeknete druhému člověku, když vás někdo rozhodí. Vyplatí se. Uvidíte, jaké nesmírné pokroky budete dělat, když tenhle hlas budete ignorovat. Ale jestliže se tam ten hlas objeví a on se tam objeví, protože, i když se teď podmínky zvedly, my tady na této planetě, máme svoje ego. Kdybyste ho neměli, tak byste museli umřít. Planeta by vás neudržela tady na místě. To znamená, že on se někdy ozve, aby vás prozkoušel. Tehdy, nejste špatní, když vám tam vběhne taková myšlenka. To není vaše. Problém by byl, když už byste si mysleli, že jste špatní. Hned by vás chytil na jedničku, tam je odsudek někoho.

Již jsem vám vyprávěla, že Bůh je všechno, je to celek, a jste to vy, jako ta malá oddělená buňka, ale je to i zbytek světa, tzn., že jestliže budete milovat všechny lidi na světě, a nebudete mít rádi sami sebe, tak také toho Boha nemilujete. Vy jste stejná platná část celku. Vy máte za povinnost sebe milovat. Já jsem Boha slyšela, byla jsem s ním spojená právě proto, že jsem respektovala všechno - i sebe i druhé. A milovala jsem lidi takové, jací byli. Tehdy toho Boha slyšíte i vidíte a on se skutečně pak pomalu začíná zhmotňovat. Začne se vám ozývat různými způsoby. Začne mluvit skrz druhé lidi nebo uvnitř, ve vás. Děje se to neuvěřitelnými způsoby a je to vždycky kouzelné a šokující. Mám desítky, možná i stovky historek, kdy skutečně Bůh najednou nečekaně promluvil a řekl mi, co jsem potřebovala slyšet. Ale vy už jste těch historek slyšeli hodně, tady už nemusím v téhle fázi vyprávět.

Takže první polovinu máme probranou. Je to hmota vašeho života. Vidíte, že i jemnohmotná substance - energie, která k vám chodí, je daná pro váš život a že si nesmíte nic nečestně vzít, protože byste o to skutečně přišli. Ale ještě si přitáhli něco podobného, protože jste čestně neprošli, takže vy si ten svůj život potom zkomplikujete.

V pravé polovině vašeho těla jsou v genomu zakódovány situace, což je velice podivné, že jo?, ale je to tak a ty situace jsou geniálně zakódované. Skutečně, i kdybyste třeba měli dejme tomu prožívat situaci, že někdo v rodině vážně onemocní a považovali byste to za špatné, tehdy to odžijete někde v budoucnosti.

My všichni máme stejné podmínky. Jestliže někdo v rodině udělá něco proti Jednotě, v jeho genomu je i tenhle zápis a on se dožije té nemoci jako opravného prostředku. Jestliže ego pracuje a odmítne někde něco, ať hmotu, tzn. někoho hmotného, anebo v duchovnu, tzn. situaci, tehdy vy přestáváte být v přítomnosti, ego pracuje. A tehdy se ten zápis posune, uloží se v těle a vy prožijete nějakou bolest nebo nemoc.

Každopádně nemoc bolí, není příjemná, ale když vás pak něco bolí, tak vy se navracíte do té přítomnosti, kterou jste v minulosti odmítli. A věřte mi, že vždycky, když vás něco bolí, tak zapomenete na souseda, kterého jste nenáviděli kvůli hruškám, že vám padaly na zahradu.

Bolest je vlastně zástupná meditace. Už jsem o tom mluvila několikrát, že jsem nikdy nemusela meditovat, mně to bylo absolutně cizí. A když jsem se na to ptala, tak mi bylo řečeno, že jsem nemusela, protože já jsem jenom spokojená. Mně ta meditace je k ničemu, vlastně v meditaci žiji pořád. Přítomnost je meditace, a pokud člověk tu meditaci žije, nemusí ji provádět. Pouze vy, kteří nejste na nějaké čakerní úrovni zvyklí všechno přijímat, tehdy musíte něco opravovat. Ale věřte mi, stačí jenom přijmout všechno tak, jak to je.

Takový, dá se říct, směšný příklad: Někam pospícháte, jedete autem a vtom je fronta. Cítíte takový ten třas, jak ego skáče jako trpaslík, už byste chtěli být o 3 auta a o 5 aut. Ne. To je úžasná záležitost, kdy si řekneš 'Hele, uklidni se. Nemám tam být. Počkají.' Pokud mohu, zavolám tam, pokud ne - pozor, může se stát neuvěřitelná věc.

To jsem zažila jednou s mým italským zetěm: Oni přijíždí vždycky v létě na celý měsíc, a pak na týden nebo tak zhruba asi na těch 10 dní mezi Silvestrem a asi 9. -10. lednem. Tohle bylo v zimě a on ví, že to na letiště trvá asi 1,5 hodiny pomalejší cestou. Samozřejmě věděl, v kolik hodin se zavírá [odletová] brána (gate), a stále jsme nejeli. Povídám: „Paolo, dělej, může sněžit....“ Tehdy lehce sněžilo a tak říkám: „Ty nejsi zvyklý, u Prahy může sněžit víc a budou tam auta a zblázníš se z toho.“ A on: „To je dobrý.“ Říkám: „Dobře.“ Já to respektuji.

Naše Péťa je úžasný člověk. Kdo jste ji poznal, tak jste viděli, to je salámista, to má po mně. Takže ta si sedla dozadu s dětmi a usnula jak špalek. Té to bylo jedno. Teď ten Paolo... cítila jsem, jak ego v něm jakoby pumpuje, povídá: „No my to nestihneme!“ Já říkám: „Zachovej klid, buď klidný, všechno se zklidní....“ – „No, podívej, kolik je před námi aut! To nemůžeme stihnout...“ Já říkám: „Hele, zkus to. Zkus to. Když to dokážeš, tak tamten nákladník odbočí doprava, - ten tedy pak odbočil doleva, to byla přča - všechno se vyčistí.“ On mi ale věří. My jsme spolu už žili několikrát a má mě nesmírně rád, je báječný člověk. Takže je schopný alespoň to jako v laboratoři vyzkoušet, když už by tomu nevěřil. On se tak jako soustředil, bylo vidět, jak se tedy snaží, a já dělala, že mi to je lhostejné, jako jsem si tak koukala z okna, samozřejmě periferně jsem ho pozorovala... a během pěti minut nebylo před námi ani jedno auto. A on mi říká: „Ty jsi fakt čarodějnice! To není možný.“ Jóóó! To ego se tady uzavře. To je trénink, který vy potřebujete. Vy vlastně děláte zkoušky sami na sebe.

To samé, jako když třeba... já mám 4 vnuky a 1 vnučku. A když se narodila vnučka, samozřejmě, tak zaprvé všichni ti kluci ji milují, všichni ji opatrují, ona je také má hrozně ráda. Ale Paolo, který děti báječně vychovává, on se k té holce najednou začal chovat jinak a začal se o ni bát. Jakmile se o ni začal bát, stále jí něco bylo, protože přes tu holčičku ten trénink přicházel. To bylo nutné. Když už se skutečně děly neuvěřitelné věci dvakrát do týdne - například odněkud přišla s příšerně sedřenou

nohou atp. - a on byl vždycky úplně zmatený, tak jsem si ho jednou přitáhla ze zahrady a asi 3 hodiny jsme spolu mluvili. Stáhla jsem to z něj a od té doby se vše zastavilo. Pochopil.

To, co odmítáte, je vaší slabinou a to si přitahujete do svého života. To neznamená, abyste se úplně vybodli na vše, co děti dělají a abyste je úplně odhodili tamhle.... Ne! Vy máte mít zásady, které dodržujete. Důležitý je postoj, ke kterému se vy jakoby přikloníte. Já tomu dítěti můžu vysvětlit: tohle můžeš, tohle nemůžeš, tamto je nebezpečné, tak to respektuj, tečka. Ale nebát se. Vy jste energie, vy jste na sebe navázání. Nedovedete si představit, jak tvoříte.

Mám kamarádku, je báječná, ta se takhle kdysi dávno bála o děti. Trvalo mi 7 let, než jsme to odbourali. Tam se děly neuvěřitelné věci. Oni třeba.... Tak těm dětem vždycky něco bylo, že jo. A oni třeba jeli na hory. První den na sjezdovce do Kamilky zkrátka cizí člověk narazil. Odstřelil ji úplně jak na střelnici. Ona měla sice jakoby zlomenou nohu, měla ji v sádře, ale měla na té noze jenom takhle zrotovanou prasklinu. Drželo to, takže jí dali jenom sádku a ani to nemuseli rovnat. Teď, abych vám ukázala, co se děje: Matka, když se o své dítě bojí tak je důvod, proč má být přes to dítě trénována. Ale i dítě cítí s matkou, a když je dítě nejisté, už je nervózní, také se bojí, aby mu něco nebylo, aby maminku netýralo. Už se uzavírá jednička. Jednička jsou nohy, vidíte to? A pokud se to takhle přelévá - emoce, obavy i v rodině, tomu dítěti se vždycky tady něco stane. Je to pravidlo, vy tvoříte. Jestliže budete důvěřovat, nic se vám nikdy nestane.

Nedávno mi lidi říkali - a to říká samozřejmě ego – „To se nemám tedy bránit? Když na mě někdo vytáhne pistoli, to se nemám bránit?“ Pozor, tak to není, vy se bránit musíte, ale musíte vědět jak. Důležitý je postoj. Jestliže jste milující člověk bez odsudků, bez jakýchkoliv špatných záměrů, vy se ani do té špatné situace totiž nedostanete. To nejde, abyste se dostali do takové situace.

Nedávno mi volala paní, která říkala „Já nemám peníze, žiju v malinkém domečku z ruky do huby, starám se o 9 koček... vždycky nějaká kočka přišla, tak jsem si ji přivlastnila, abych ji nenechala napospas... Ale já nemůžu ani víc těch koček mít, i když to už jsem obřečela, že jsem nějakou nemohla přijmout, a tak jsem se rozhodla, že prodám pozemek. Jenže ty lidi, se kterými jsem se již jakoby domluvila a už to má probíhat, něco jsme i podepsali, oni my ty peníze nedávají a dělají si ze mě srandu a já ty peníze nemám. [plačtivě] Viděla jsem ty vaše přednášky a teď se bojím, já se přece nesmím bránit.... Já přece nemůžu...“

Vysvětlila jsem jí: „Ne. Pravý postoj je ten“ - a teď dobře poslouchajte: Aby to dobře dopadlo, tak se dívejte, jak se máte zachovat. A dívejte se i na tento obrázek [lidi-zkumavky naplněné božstvím]. Tady uvidíte, že to dobře dopadne. „Jestliže tohle budu já, budu vědět, že ty lidi miluji. A protože oni dělají věci nečestné a zapsali by si kvůli tomu karmu, tak já jim to nesmím dovolit. Nesmím jim to dovolit, ale nesmím poškodit ani sebe, tzn., že na jedničce je nepovažuji za špatné. Oni jsou, jací jsou, vzpomeňte si na Krista. Ano, oni jsou dokonalí, navíc já je mám zapsané v genomu,

takže já jsem tuhle situaci měla prožít. Oni jsou dobří, ano jsou dobří, oni jsou Bůh. To, co dělá to špatné, dělá ego toho člověka. Na dvojce mi ten člověk nevadí; už bych měla vztahovku, potom bych to odnesla nemocí. Nebo, i kdyby mi vadila situace - to samé. Na trojce se na něj nezlobím. Také by mi to nebylo nic platné, akorát bych mohla dostat žlučnickový záchvat. A navíc, někdo jiný by mě přišel opravit. Není mi to líto, ani je nemám v nenávisti a ani je nekritizuji. Oni jsou, jací jsou.

Tehdy: buď jim zavolám, když jsem v tomhle stavu [na čakrách], dám si s nimi schůzku a nabídnu jim termín, dejme tomu týden, abych jim dala šanci, aby dobře zareagovali. A řeknu jim rovnou, že po tom týdnu, když se zkrátka nic nebude dít, tak potom půjdu a budu to řešit soudně. Ale už to nechám na soudu, aby vše vyřešil; Já jsem od toho oddělená, už věc jakoby vnitřně neřeším.“

Tohle je postup. Tehdy to Bůh udělá a bude to dobré. Jakmile byste se ale někde na čakrách vnitřně zablokovali, znovu byste v budoucnu prožili nějakou podobnou kauzu. Abyste získali alespoň nějakou opravu téhle situace. Ani by to nedopadlo dobře a navíc byste byli nemocní. Mám hodně svých historek a vždycky všechny nakonec dobře dopadly, a ten člověk se nakonec omluvil a byl ještě vděčný, což bylo neuvěřitelné.

Takže všechno je celek, všechno je Bůh a vy jste jedna jediná malá buňka. Nejprve člověk - to je tahle postavička - ten první systém, kde vás budu učit chování se na každé čakře, co máte dělat a naopak - na obou stranách - co nemáte dělat, abyste čakry neuzavírali anebo neotevírali. To je první stupeň.

Člověk, který používá běžně svoji vůli neboli svoje ego, nemůže najednou umět pokoru. To ne, takže on by nemohl skočit z prvního schodu přes několik schodů výš, on by to neunesl, nepochopil by to, jeho tělo by to nesneslo vibračně. To znamená, že první fáze, které vás budu učit na čakrách, bude být spravedlivý mezi buňkou a zbytkem světa. Naučit se alespoň tomu základu, kdy se snažíte neublížit sobě a neublížit druhým lidem. Vidíte, tady je de facto první náznak toho, co jsem teď vyprávěla. Protože já jsem vlastně neublížila sobě žádnou nemocí a i jim jsem pomáhala, to už je ale pokorný stav. Nesmím ublížit jim a nesmím ublížit sobě.

Jestliže se ten člověk naučí takhle chovat, pak přichází tzv. druhá fáze, kdy se on naučí pokoře. A pokora, to už je špičková duchovní hladina, kdy buňka toho těla, ten člověk ve světě žije pro druhé a už to jinak neumí. Já už de facto, abych to tak řekla, žiji pro vás v tomto smyslu, že už nemám svůj osobní život, ten už jsem dávno jakoby odevzdala, ale jsem šťastná. Kdybych fňukala, tak už to není pokora. Kdybych fňukala, že nemohu jít do kina nebo nemohu jít na procházku, nemohu mít sobotu neděli volnou, nemohu jít tam a tam... Ne-ne-ne, vy jste já, vidíte to?

Pokorný člověk už nemá tohle [uzávěr egoismu] vůbec, tzn., že já, přestože to dělám pro druhého člověka, který přijde a něco potřebuje, tak já to dělám pro sebe. Tady už je tak velké sjednocení, že můj osobní život odpadl, Iva Adamcová už neexistuje. Tehdy se absolutně minimalizuje vědomí toho jednotlivce, on se odevzdává celku.

Na druhou stranu jeho život je nesmírně harmonický, protože, uvědomte si, ono se to násobí. Jestliže ten člověk pochopí, odejde do své rodiny, odejde do svého zaměstnání, nemusí tam mluvit o těchto věcech, stačí snažit se žít je. Tehdy se všichni okolo vás začnou měnit, protože vy máte jiné postoje, k lidem už se díváte jinak. Předtím to byla 'koza pitomá', pak už to bude 'no, ona má své problémy', další stupeň je vyšší a vyšší a najednou zjistíte, že toho člověka vlastně milujete i s těmi jeho chybami, jaké jsou. Ale i ten člověk, to jeho skutečné božství to ví. Já jsem vyprávěla o zázracích, které se děly v mém životě, a děly se skutečně veliké, a můžete skutečně i tady změnit kohokoliv.

Kdysi jsem zjistila, že jeden človíček - nebudu mluvit o tom, kdo to byl - ke mně měl vztahovku. Byl to jediný člověk na světě a měl mi něco za zlé. Nebudu říkat co. A když jsem to v jednom okamžiku zjistila, tak jsem věděla, že to nemohu dopustit. Že přestože s ním nemohu mluvit, nemohu mu to vymluvit, protože on se vzdaloval, tak toho dosáhnou jinou cestou. A tehdy každý večer, když jsem šla spát, jsem zavřela oči, ani jsem to neříkala nahlas a prosila jsem. Každý večer, než jsem šla spát. Ani jsem neuměla bez toho usnout. Stalo se to takovým rituálem.

Takže: „Otče, prosím tě, odpusť mi moje viny a hříchy. I já odpouštím všem mým viníkům. Prosím, aby mi odpustili všichni, kterým jsem ublížila, chtěně nebo nechtěně, myšlenkou, slovem nebo činem a i já odpouštím všem, kdo mi ublížili chtěně nebo nechtěně, myšlenkou, slovem nebo činem a i sama sobě odpouštím.“

Musíte to žít. Buď si můžete představovat onoho člověka, ale ideální je skutečně nechat to na všechny bytosti. Bůh je jenom jeden, je ve všech lidech. Trvalo to velmi dlouho. Ono to trvalo 17 let. Ale ten človíček se začínal měnit. Napřed mně vůbec neodpověděl na pozdrav, za dva roky už se usmál, krátce, tak jako jenom mihnutí, za další půlrok už odpověděl, za nějaký další čas už promluvil dvě věty, pak se domluvil, pak dokonce zavolal a dokonce si i jednou přišel k nám sednout na čaj. Stále to jakoby pokračovalo. Já jsem pravidelně každý večer, nežli jsem usínala, mluvila.

A tehdy přišel čas, kdy jsem se jednou ráno vzbudila a měla jsem pocit, že někdo přišel. Ono se to děje zvláštním způsobem: buď si pamatuji ten kontakt a vím konkrétní bytost, která přijde, anebo se jenom ráno vzbudím a vím, že něco vím, a nepamatuji si, co to v tom... to je v různých variantách. A tehdy jsem se ráno vzbudila a měla jsem pocit, že vím, že se něco bude dít. Skutečně, tenkrát se začaly dít neuvěřitelné věci. Já jsem málokdy četla, na to nemám vůbec čas a vůbec, když už žijete tuhle praxi, tak knížky vám nic neříkají. Já jsem vždycky otevřela knížku a věděla jsem, že ne... To je jako kdybyste v 5. třídě otevřeli čítanku z 1. třídy a tam už jste všechno uměli; vám to nic neříká. Takže já jsem četla málokdy.

Pozor, a teď jsem si vzpomněla na jednu zvláštní historku, jak ke mně přišla jednou jedna knížka. To bylo neuvěřitelné, ona ke mně skutečně sama přišla. Stalo se to u Jiříka Vondráka v Čaji života. Já jsem přišla do jeho obchodu a paní Štěpánková, která tam pracuje, se usmála a zeptala se: „Budete si něco kupovat?“ Já říkám: „Já se podívám, jestli tady máte nějaké knížky nebo nějaké věci.“ a ona: „Tak já si jdu

navážit bylinky.“ Tak tam zašla, já jsem měla času dost a teď se dívám na knížky, brala jsem je do ruky, otevírala jsem je, zavřela jsem je, nic. A najednou vidím periferně v tom prázdném obchodě, že se něco hýbe. Tak se otočím... Teď jsem třeštila oči. Všechny knížky většinou v té knihovně stojí svisle hřbety, ale tam byl jeden foch, jedna police, kde ty knížky ležely. A to hýbání, to nevím, jak je možné, protože když jsem šla okolo, tak se knížka otevřela, jako když by byla napružená, jeden list vlál, mával a já jsem po ní sáhla. Ta knížka je neuvěřitelná. Tuhle knížku přesně jsem potřebovala. Je to tenoučká brožura a do dneška si v ní listuji a čtu. Je tedy super. Bohužel komukoliv jsem ji dala, tak mi ji hned vrátil s tím, že tomu vůbec nerozumí. A je to od Američana Joseph Sieber Bennera (1872–1941) ten autor vycházel pod pseudonymem A. Grane a je tam skutečně Božství, které promlouvá. Je to zvláštní knížka. [česky vyšla jako Neosobní život (1927)]

Takže už víte, že máte naplánované všechno ve vašem genomu, i hmotu - lidi, kteří tam jsou, - prostě, když jste si je naplánovali, tak všechno, co dělají, dělají dobře. Já se hodně setkávám teď se zápisy na jedničce a na dvojce. Na dvojce se to týká i toho, že když vám někdo v minulosti něco udělal a vy to považujete, že vám to udělal, za špatné, je to neodpuštění. Ale ten člověk skutečně vše s vámi měl naplánované a vy jste museli tohle podstoupit a bylo to pro vás dobře. Jestliže vám něco vadí - i situace nebo i ten člověk - pak ta dvojka je sevřená a to lidské vědomí vás nepustí nahoru. Néé. Každý z nás jsme zodpovědní sami za sebe.

Takže vy zasévejte jenom ta správná semena. Je to přesně jako v přírodě. Jestliže vezmete semeno slunečnice, dáte ho do země, vyrostе vám slunečnice. Jestliže vezmete semínko mrkve a pustíte ho do země, vyrostе vám mrkev. To, co budete plodit, to budete sklízet. Jestliže budete plodit zlost, budete sklízet zlost. Jestliže budete plodit lásku, budete sklízet lásku. Všechno se k vám vrátí, protože, vidíte?, vy to děláte sami sobě. Tohle [šrafování] je vaše skutečná podstata.

Jediné, co jsem si sem přinesla, byla nesmírná tvrdohlavost. Když se podíváte na vaše děti a vnoučata, vidíte, že tam velká míra tvrdohlavosti u vodnářů je. Je to nutné, protože když mi mé okolí v dětství říkávalo: 'Vrať mu to! Proč mu to nevrátíš?! Když ti tohle udělal, musíš mu to vrátit!' já jsem věděla, že nemůžu, že nesmím vracet to, co se mi nelíbí, že mi dělají druzí lidé, a že když to vrátím, že mi není dobře. Tohle už je zesílené božské vědomí.

Ano, pokud máte čistý štít, jste svobodní, jste lehcí. Jakmile něco někde uděláte, najednou si na vás sedne takový divný pocit, který vás tíží, nesete si to. I kdybyste třeba jenom někomu zalhali, aby k vám nepřišel, a řeknete mu 'Dnes nebudu v Ústí', už se bojíte vylézt ven, aby vás náhodou nikdo nepotkal, a plazíte se po okraji města a tam samozřejmě někoho potkáte! Néé! Když se mi to nehodí, tak tomu člověku skutečně řeknu: 'Nezlob se, mně se to nehodí, přijď někdy jindy, nemám čas, jsem unavená, chci si odpočinout...' Věřte mi, osvobodíte se. Vždyť to můžete říct s láskou.

Já si pamatuji, jak jsem měla určité věci, které jsem ještě neuměla. Dejme tomu se mi nechtělo za týden někam jít, dejme tomu na úřad. A pozor, a teď je to takový balvan:

proběhne pondělí - '[s těžkou hlavou] Jééé v pátek', v úterý - 'Jééé v pátek' a teď se to přibližuje. Néé. Hodte to za hlavu. Až bude pátek, tak tam přijdu a s nejlepším vědomím to vyřídím. Věřte mi, že budete překvapení, jak to lehce projde.

Mám známou, která pracuje v teplické Arkádii a pořádá tam každoročně ples. Před dvěma lety byla u mě týden předtím a byla úplně zruinovaná, říkala: „Ivanko, já mám takové starosti s tím plesem, a jak to dopadne“ a já: „Prosím tě, uklidni se, buď v přítomnosti.“ a ona: „Jak se to dělá?“ Říkám: „Podívej se, dnes tady a teď vím, že musím na pátek objednat kytky nebo někam zavolat... Napiš si seznam, co máš udělat a tady to dnes udělej. Oni sami ti řeknou co, kdy, kde, jaký den... Ty když budeš v klidu a v míru, i lidi ti budou pomáhat. Uvidíš, že se to semele. Jenom to pozoruj.“

Ples byl z pátku na sobotu, v sobotu nic nepřišlo, ale v neděli mi napsala nádhernou smsku a říká mi: „Já ti chci poděkovat, protože to, co se dělo letos, se ještě nikdy nestalo. Já jsem se fakt držela zuby nehty, jakmile přišel takový ten nápor obavy, co jak bude, 'Ne-ne-ne-ne, Ivanka říkala, že mám takhle zůstat v klidu. Dobře! Jsem v klidu.'“ Povídala: „Mně volalo tolik lidí, jestli nechci pomoci. Oni to vlastně udělali všechno za mě.“ Jeden vyřídil tamhle to, druhý vyřídil tamhle to, já jsem tam jenom stála jako královna, pouze jsem organizovala, až jsem si připadala, že jenom fakt ukazují prstem a oni kmitají. Říkám: „Jo, tehdy jste tvořili všichni.“ Protože jakmile ty čakry ten člověk tady povolí, povolí tenhle uzávěr. Pak kdokoli vedle něj je On.

Pozor, vy si pak nesmíte o sobě myslet, že JÁÁÁ jsem... - to už byste byli v pytli. Ne-ne-ne, zapomeňte na sebe. Zapomeňte na sebe, tzn., že když zapomenete na sebe, nechcete pochvalu. Vzpomeňte si, když pak nedostanete pochvalu, jak byste se šponovali - 'No, to se na ní můžu příště vykašlat...' - Ne-ne-ne, to už není to ono. Pozor, tady jsou i neúspěchy. Ono vám nic skutečně nepatří. Ani úspěch, ani neúspěch - to není vaše. Jestliže mě někdo pochválí, já nezpychnu, protože já de facto neexistuji. Já to nechám na tom dění nahoře. Ono se to povedlo. Když před vás předstoupím, tak nejsem Iva Adamcová. Já vás jenom miluji a jsem tu s vámi ráda a On mluví. A věřte mi, kolikrát se stane, že i já zírám a učím se z toho, co vám říkám. Tehdy to božství je přítom.

Věřte mi, že hodně dlouho mě připravovali a vyučovali, protože i já jsem byla takové dítě, které si dělalo obavy. Snažila jsem se ptát a říkat 'Budou mi věřit? Až před ně jednou předstoupím, budou mi věřit?' a oni mi říkali 'Jo, budou, ty máš na to uzpůsobené srdce.' Je to energie, která je pouze připravovaná na určitou dobu, aby se určitá část lidstva dozvěděla zase o něco víc. Ale tehdy to nedělá tahle [moje] schránka. On to dělá. Už bych to nemohla říkat... to byste viděli, co by ze mě padalo, kdybych tady stála jako Adamcová. Ne-ne-ne, tady skutečně funguje jenom to uvolnění. A uděláme si přestávku, děkuji.

Návrat k jednotě I, část (2/2) | Iva Adamcová v Ústí nad Labem 16. 03. 2012

Už je to s vámi trochu lepší, protože dříve jste se báli zeptat nebo jste se styděli, já nevím. Já nekoušu a jsem strašně šťastná, skutečně šťastná, když se ptáte, Dostala jsem pár otázek a ty otázky i mně otevírají oči, to je zvláštní. Člověk, který má minimalizované ego, což já kvůli vám dělám, není oddělený. Svoji hlavu mám jakoby vystrčenou, jako když vy jste třeba balónky a máte tady nějakou vzdálenost. Já mám provázek delší, tu hlavu mám nahoře, tomu se říká vhléd v duchovnu. A nahoře kde se položí otázka, v tu samou chvíli tam leží odpověď. Já také vidím, když se ptáte, jak jste věci porozuměli nebo neporozuměli.

Jestliže vy odsud odejdete a nebudete se ptát, budete mít mezery, které by se měly zaplnit, abyste věcem rozuměli. Já si pamatuji - 6. ledna tady byl mladý muž a měl úžasnou otázku. Úžasnou, ten byl super, ale od té doby nepřišel, že tady není ani dneska? No, on je super ten chlapec, skutečně, - já jsem vás zase nutila ptát se, bylo тихо a on se tak potutelně usmíval a říká - „No dobře, tak když chcete, abychom se ptali, vy říkáte, že chtění je egoismus, tak já když tedy džu jak zvíře a chci být doktorem, tak jsem egoista?“ Já jsem se smála a říkám: „Ne, to jsem neřekla, to vám řeklo vaše ego.“

Ano, to se procedí tím sítem, to je nepochopení; ten člověk by se zastavil a je to škoda, on byl úžasný - já přesně vidím tu jeho šablonu - ne-ne-ne. Jestliže já jsem člověk, který chce být doktorem, a chci sloužit lidem, aby netrpěli, dělám to z lásky k nim, tehdy to není egoismus, není to chtění, nedělám to pro sebe, dělám to, protože potřebuji sloužit lidem. Tehdy je to buňka, která chce sloužit. Nemá to s egoismem nic společného. Ale jestliže to bude člověk, který chce být slavným doktorem, už to dělá pro sebe. Jestliže to bude člověk, který chce být bohatý, protože ten doktor si od lidí vezme peníze, tehdy to zase dělá pro sebe. Vidíte tedy, že jediný čistý úmysl buňky pro službu celku, je láska. Láska k lidem. Proto se upřednostňuje ta bhaktická cesta, je to důležité.

Takže já vás prosím, jakmile byste něčemu nerozuměli, zeptejte se, ať zbytečně netápete. Mohli byste se zbytečně zadrhnout kus cesty, než by se to k vám odněkud dostalo. Věřte mi, ty informace chodí hned. Já si pamatuji, jak můj muž asi před 10 lety volal z Ameriky a bylo to před Vánoci. Dělal jsem vánoční úklid. A předtím asi 5 let jsem si koupila v Celetné nějaké duchovní knížky, takové brožurky, ale nikdy jsem je neotevřela, nikdy jsem se k nim nedostala, ani jsem neměla potřebu... Jenom jsem je tam takhle zasunula jako kus. Tehdy jsem dělala tu knihovnu - vyndala jsem knížky, ofoukla jsem prach, vytřela jsem to a dávala jsem je zpátky. A on zavolal ve chvíli, kdy já měla v ruce knížky. Ta jedna mi vypadla na zem, položila jsem ten zbytek knih, knihu jsem nechala na zemi a běžím k telefonu. A celou tu dobu jsem přemýšlela o jedné věci, která mi nebyla jasná. Týkalo se to tenkrát Satana. To znamená egoismu kvůli jeho úloze a chyběl mi tam takový malilinký propojující kousíček toho satanství.

Zvedla jsem telefon, chvíli jsme si povídali a já se ptám: „Ty, člověče, já teď zrovna přemýšlím... - tohle nevím, to mi není jasné.“ On říká: „Hele, víš co, musím teď pověsit telefon, protože mi sem jde pošťák. Já to vyřídím, zavolám zpátky a dopovíš mi to.“ Tak jsem se vrátila, sehnou se k té knížce... tam to bylo. Ta knížka byla i otevřená. Takže až jsem se pak za 5 minut vrátila k tomu telefonu, když mi volal, říkám: „Já už to vím.“ Takže se ptejte.

Další úžasná otázka padla v Teplicích, kdy se jedna mladá žena ptala na lítost. Běžně lidé nevědí, jak závadná je vaše emoce lítosti. Ta je jedna z nejhorších, protože ona vám zdemoluje hrudník a ruce. Ale abyste viděli, jaký nesmírný dopad ta lítost udělá, tak vám budu tenhle příběh vyprávět. Tahle žena mi říká: „Poslyš, já když doma koukám na televizi a v ní vidím ty nešťastníky tamhle někde v Africe, jak oni tam prožívají ty hrozné osudy i nějakou válku a já si tady sedím v Teplicích a nic neřeším, tak si tak brečím.“

Skutečná realita je, že ona je díky jejímu Nadjá, tzn. její skutečné osobnosti, kterou reprezentuje, představitelkou téhle role. Její Nadjá si vybralo roli v Teplicích. Neboli když to přemístíme do lidského těla do plic. V plicích je buňka a kouká se v těch plicích na televizi do střev a fňuká, že není ve střevech. Už to je nesmysl, cítíte to? Už vůle toho člověka je jiná než Boží vůle. Boží vůle je, že jsem se narodila sem, tzn., že tady mám prožít tenhle život ve spokojenosti. Ale já už nejsem spokojená jenom tím, že jsem tady a že nejsem tam. Přitom i ty buňky, které jsou tam, si vybraly svůj osud tam, aby si prožily tenhle osud.

To ale není všechno. Ten člověk se na 4. čakře tady takhle úplně zauzluje. Ta žena je dlouhá léta v invalidním důchodu s astmatem. Takže ta buňka v plicích, která má v plicích dobře sloužit, vlastně funguje na 50%. Dokonce škodí: i v játrech, i v mozku, ona škodí na celém světě, v celém tom Božím těle, - ale to není všechno! Vedle ní jsou ještě další buňky: manžel, který třeba její chování po dlouhých letech neustojí dejme tomu zlostí na trojce: 'Ježíš, ta je pitomá, proč furt brečí?!' Ten bude mít zádrhel na žaludku. Děti budou litovat maminku a budou mít také astma a doktoři řeknou 'No jo, to je dědičné, že jo?' A přátelé ji třeba odsoudí buď na pětce, anebo na jedničce. Valí se to jako kola, když hodíte kámen do vody. Vy máte respektovat ten váš osud, on je totiž pro vás nejlepší, jaký máte a v něm můžete prokázat, jací jste nebo nejste. A věřte mi, že i kdybyste žili jenom ten nejobyčejnější život a neřešili byste jakoby nic - měli jste se jenom smířit s tou obyčejností, tehdy je to pro vás to nejlepší, co máte žít.

[Z publika:] A můžu se jenom na něco zeptat? - Ano, povídejte. - Protože mluvíme o těch čakrách, když cítím nějakou negaci, dělám si někde stín? - Ano, ano. - A teď jak s tím stínem žiji, mám bolesti. A jak se toho stínu zbavit?

Zaprvé: My jsme tak nastavení. Dříve tohle vědění nebylo otevřené - teď už se lidstvo k tomu prožívá. Část lidstva to skutečně má vědomě odložit, oni musí pochopit, že ty naše bolesti jsou z toho, že nesouhlasíme s tím, co máme. To je vlastně odmítnutí toho života neboli té vaší životní vůle - Boží vůle toho, co se okolo vás děje. Je to zbytečné. Přítomnost je, že přijmu to, co tady je. Buď s radostí, protože vím, že když

už žiji vlastně v Nadjá, že jsem si to zvolila anebo zkrátka že stejně s tím nic neudělám a ještě si navíc zdemoluji tělo. Tehdy je zapotřebí odevzdat se vlastnímu Nadjá.

To znamená, jakmile se něco stane, zastavit tohle chování, to zaprvé, aby se nenaplňovaly další slupky. Protože jestliže já mám záznam, tak ten záznam ke mně tahá další podobné situace. Vy si to neuvědomujete, ale když třeba jednomu neodpustíte, tak vám něco podobného udělá ještě někdo jiný. Najednou jich je víc, ono se to množí. Ono se to množí - a množí se to proto, že vy se to konečně už jednou musíte naučit. A jestliže to jednou přijmete, všechno zmizí. Vyřeší se úplně všechno. To se zkrátka rozmotá jako uzel.

Je hrozně těžké mít takový ten postoj bojovnosti proti tomu, co se děje - tohle je základ. Takže konečně už zastavit tohle chování. Potom třeba i ta nemoc ve vás dozní. Já mám známou, to je příbuzná mého muže a ta, když jsem tam přišla před 14 lety, tak ona se neustále zlobila. Samozřejmě když se zlobila, tak jí pořád bylo špatně, že? My jsme spolu často mluvily - já ji mám moc ráda - a ona si to postupem času uvědomovala. Přestávala to dělat a přestávala to dělat... Najednou z ní byl zdravý člověk. Ono to jde pomalu. Musíte si uvědomit zbytečnost vašeho chování. A jednoho dne zjistíte, ale s úžasem, to opravdu přijde ohromná úleva 'Ježiši - nic, ve mně nic není... Tohle mi celá léta vadilo a najednou při té samé situaci nic necítím', ale to je... úplně se vám zamotá štěstím hlava, že najednou to jde. Dá se z toho vymanit.

Samozřejmě to, co jste už udělala v minulosti, musíte zaplatit. Věřte mi, že tohle je dané. Tenhle zápis je daný! Jestliže já mám prožít třeba dejme tomu manželství, které nevyjde, vy to tam máte zapsané a ten člověk je pro vás anděl (!), přestože jste se rozvedli a přestože to takhle špatně skončilo. On je skutečně pro vás anděl a je to tam [zapsané].

[Z publika:] A tam jsou zapsané situace, které máme prožít nebo je tam zapsané to, co se musíme naučit a ty situace nejsou tak důležité? - Ne-ne, všechno je důležité, protože díky těm situacím a díky těm lidem, tam je ta hmota, ti lidé tam jsou a jsou tam i situace, protože v těch situacích se učí víc lidí. A tohle je strašně důležité, protože plán toho, kam dojdete k pochopení, ten je tam právě dostrkaný přes ty lidi a je tam dostrkaný přes ty situace.

[Z publika:] Takže mi nepomůže, když já třeba přijmu situaci, že bych mohla být rozvedená, stejně si to budu muset prožít? - Ano, ale když ji přijmete, tak už vám to nebude vadit. To je právě to. Ono to tam je, věřte mi. Teď budu říkat můj vlastní příklad, protože já jsem 23 let rozvedená. Svého muže do dneška miluji, jako člověka. On mi nesmírně pomohl, věřte mi, já jsem byla strašně tvrdohlavý člověk. Musela jsem být, abych nepropadla hlasům svodů [typu] 'Vrať to! Udělej to! Dělej!', Věděla jsem, že ne, že to neudělám, takže ta tvrdohlavost tam byla.

Musela jsem v tom manželství projít všemi zkouškami, protože on byl skutečně obrovským andělem a vším mě nechal projít, abych k vám dnes mohla takhle mluvit. Musela jsem prokázat, že se v žádné situaci neumím zlobit, neumím neodpouštět,

neumím nenávidět, neumím odsuzovat, umím jenom milovat. A když jsem věděla, že tedy už víc neudělám a dál jsem nemohla, tak jsem se rozhodla, že to tedy ukončím s tím, že ho skutečně miluji dál.

Jenže! A teď dobře poslouchajte, abyste viděli, že ten záznam je tam skutečně daný. Když jsme se potom rozvedli, tak samozřejmě nastává situace, kdy i děti si zaslouží svého tatínka, takže ten tatínek si pro ně přijíždí. Ano, i otec má právo na své děti a já jsem vždycky o mém muži před mými dětmi mluvila velice hezky. Já jsem nechtěla, aby trpěly. Ano, to je také Jednota. A nikdy jsem nemluvila špatně a nikdy mluvit nebudu.

Věděla jsem, že se to jenom stalo, že to proběhlo, že to mělo být. Ale! V okamžiku, kdy žena najednou jakoby přichází o děti a ten člověk je naloží a odváží je na víkend pryč, stála jsem za oknem a srdce mě tak bolelo, bolelo mě strašným způsobem... A byla jsem zvyklá i na jiné věci. Pozor, já vám pak budu vyprávět záležitost, která také se týká toho rozchodu, protože máte nějaký život, na který jste zvyklí a najednou ho musíte opustit. A v tu chvíli jsem si říkala 'Ježiši, proč to musel dělat?' Pozor!! Tenkrát, všechno bylo čisté, já jsem se skutečně rozešla s láskou, můj úmysl byl čistý, vyšla jsem skutečně absolutně jako křišťál. Ale: Uběhlo 17 let. Vidíte to? "Proč to musel dělat?" Tenkrát mně nedošlo, že skutečně ten zápis, že se máme rozejít, tady byl, on jenom splnil to, co se po něm chtělo. Já jsem to s ním měla domluvené. Nadjá si vybralo takový život.

Po 17 letech jednou v noci jsem měla kontakt a bylo mi řečeno, že teď něco zaplatím. A já jsem taková, že hurá, když mám platit, tak ať to mám za sebou. Druhý den přišla s úsměvem moje kamarádka, mám ji hrozně ráda, dlouho jsme se neviděly. Přinesla mi krásnou jarní kytičku, bylo to na jaře a vedle toho položila krabičku nějakého zvláštního indického čaje s kořením. Když jsem tu krabičku uviděla, úplně se mi zamotala hlava a říkám si 'Je to tady.' [žertovně] Vidíte? Bůh je v každém z vás. Ona přišla do toho Čaje života [název obchodu], aby mi koupila čištění.

Krásně jsme se pobavily, odešla asi za 3 hodiny. Potom jsem si stoupla před tu krabičku a říkám 'Tak jo, tak jdeme na to.' a otevřela jsem ji... první čaj: za půl hodiny jsem cítila, jak začínám tuhnout [v kříži]. Mně to bylo avizované, že se budu čistit, teď jsem cítila jak.... Chodila jsem 3 dny a 3 noci takovýmhle způsobem. Ještě jsem neměla auto. Chodila jsem pěšky na polikliniku do Teplic, to je asi 1,5 km, a zpátky. V noci jsem měla tak strašné bolesti, že jsem nespala 3 noci a 3 dny.

A teď jsem si říkala 'Bože můj, ještěže to žiju. Ještěže tohleto žiju, protože... co si prožiju kvůli takovéhle maličkosti? Co si pak prožijí ti lidé, když nenávidí a jsou plní zášti nebo se zlobí?' To si nedovedete představit, jak je ten zápis neuvěřitelný. To všechno ten člověk splatí. Jenže můj muž v Americe (on dělá to samé, co já) mi říkal: „Ivanko, já ti pomůžu.“ a já: „Ne, já vím, že nesmíš. Až to budeš smět, tak na mě sáhneš.“

Byla jsem pak u Amálky, ona kreslila také automatickou kresbu u Jirky, ona je kouzelná, mám ji velmi ráda, bohužel už jsem ji několik let neviděla... Přišla jsem tam a pozor, já jsem se viděla: od pasu dolů jsem byla černá jako čert a od pasu nahoru jsem byla jak anděl. Já jsem věděla, že se to týká oné doby toho rozchodu. A skutečně, přišla jsem za ní: mínus 17 let přesně. Jenom proto, že se mi nelíbilo, co se dělo, že se to muselo stát. Ne. To byl vlastně nesouhlas s mým skutečným Jástvím, já jsem si vybrala tuhle scénu v mém životě. A věřte mi, jsem vděčná, že to proběhlo. Pak po třech nocích, když zavolal můj muž počtvrté večer, svolila jsem 'už můžeš' a za 5 minut jsem už chodila normálně a bylo mi dobře. Za ty 3 dny jsem zhubla 4 kg.

Fakt to bylo těžké. Jenom takováhle drobnost. Je to proto, že když už jste hodně vibračně daleko a tohle... tenkrát to chyba nebyla, ale když dozrajete, tak ono to uzraje, dneska už to chyba je, musíte ji zaplatit. Z každé té vaší bolesti, jestliže budete platit, se radujte, protože už kdybyste ji odmítali, tak už se vám sevře tady jednička a už si zapisujete někde v budoucnu zase nelibost z toho, že se to děje. Vydržte, vydržte. Ono čištění je nutné. To jsou záznamy a ukládají se skutečně hluboko ve vašem fyzickém těle. A může se to nastartovat čímkoli. Vy nevíte, najednou dostanete třeba chuť na chřest. [smích] Tam v hlavě se něco otočí a přijde třeba ledvinová kolika. Pozor, chřest je úžasný. Čistí hluboké usazeniny v ledvinách, je to čistící, neuvěřitelná potravina. Ale někdy se to nastartuje, když ten člověk ví 'hele, tam je vztahovka', to je třeba 6 let zpátky k někomu, tak teď si to uvolníte [a bude to žúžo] [smích]

Vy jste skutečně marionety, věřte mi, věřte mi, je to tak. Abyste viděli, že nic není náhoda, budu vám vyprávět jeden neskutečný příběh, který jsem zažila v roce 1999, kdy moje starší dcera už byla vdaná, měla jsem doma už jenom mladší dceru, té bylo 14 nebo 15 let a jednou přijeli známí z Jáchymova. Byla to mladá žena s malou 4letou holčičkou, moje kamarádka - a přivezla si jinou kamarádku, nějakou mladou ženu, kterou mi představila s tím, že bude v Teplicích v lázních. Bylo to také proto, že my jsme spolu měly - to nebyla náhoda - s tou mladou ženou mluvit. Byla báječná... Já mám ráda lidi... z neděle na pondělí u mě přespali, a v pondělí ráno ona nastoupila do Císařských lázní.

Domluvily jsme se, že když tam bude 3 týdny, takže já ji jednou někam vezmu a uděláme si krásný výlet. Jely jsme spolu na Komáří vížku, prošly jsme se hezky dolů přes hrad směrem do Krupky, bylo to nádherné. Tu noc se děly neuvěřitelné věci. Ony spaly v ložnici, tu maličkou měly mezi sebou, já jsem spala s Petruškou v pokojíčku. Najednou v polovině noci mě něco vzbudilo, plavala jsem nad tělem, vznášela jsem se, a najednou jsem cítila, že tam někdo je. Tak zvednu hlavu a za oknem byl mrtvý chlapec. Bylo vidět, že je mrtvý. On vypadal, jako když vidíte utopence - úplně bílý, asi 7letý chlapec a snažil se dostat dovnitř přes okno. Takhle dělal prsty. Byl nahý, byl vidět jen od pasu nahoru a měl na hlavě béžovou čepici s takovými oky - jestli jste někdo pletl, vy ženy, jsou tam takové vytažené oči jakoby přes dvě řady s červenou nití, taková věčka přes to byla, tak jsem v dětství také pletla, takže... Té čepice jsem si všimla. On takhle plácal rukama a chtěl dovnitř. Říkám 'To víš, že jo, já tě sem tak

pustím.' Narovнала jsem si hlavu, začala jsem se zase jakoby kmitat a pak jsem se ponořila do těla a usnula.

Ony mi ohlásily, že přijedou, tak jsem udělala večeri den předtím, a když jsme u ní večer seděly, krásně jsme si popovídaly. Ta mladá žena vyprávěla, že má 2 dcery, jednu 19letou a jednu 14letou... takhle běžně jsme si povídaly. Říkám si 'co to mělo znamenat ten kluk tam?' Ráno odjely.

Za týden jsem šla do Císařských lázní s tím, že tuhle mladou ženu vyzvednu a půjdeme na výlet. A když jsme byly na lanovce a dojely jsme nahoru, tak jsem si na to vzpomněla. Tím, že tam byla, mi to připomnělo tu noc, tak jsem jí to vyprávěla. A ona začala hovořit: „To byl můj syn. Tu čepici mám ještě doma... Víš, to bylo moje první dítě. Moje tchýně byla tenkrát s tímhle mým synem na procházce, jemu spadl míč pod most a on jí utekl. Bylo mu 7 let. Chytil ho proud.“ Tam byla ještě další událost, že někdo ho vytáhl, ale špatně mu dal umělé dýchání, takže tam byl i takovýto zádrhel, co se mělo prožít. Takže ten chlapec... Ona to totiž té babičce neodpustila. Tam bylo neodpuštění, ona to vlastně házela na tu babičku, takže ten chlapec... Vidíte? - z druhé strany... ta vize... to Nadjá vědělo, že je důležité, aby ta mladá žena přišla včas, aby odpustila, aby si uvědomila, co ve skutečnosti je nejlepší udělat, aby se vše urovnalo. Takže vize toho dítěte přišla, abychom si o tom promluvily a ona to konečně pustila, aby to pochopila.

Pokud člověk má pochopit, tak pochopí. Vy máte totiž i to pochopení tady zabudované. A jestliže máte třeba dojít k osvícení v 36 letech, tak dojdete. Paradoxní je, že pro to nemusíte vlastně skoro nic dělat!

A už jsme u toho, co jsem vám původně chtěla říct. I chtění být lepší, je egoismus. Zkuste si to představit: chci být lepší. Zavřete oči. Já vás učím žít v přítomnosti - tady a teď být spokojený - to je vaše přítomnost. Jestliže si řeknete: chci být lepší, už jste zaprvé v budoucnosti a v přítomnosti si připadáte špatní. To je klička ega, neuvěřitelná. Já vám ukáži, co máte přesně dělat. Takový člověk, který chce být lepší a pak třeba dejme tomu někde selže, dejme tomu bude unavený a na někoho prskne jazykem, jo? Takový člověk, když už tohle to chtění má v sobě, tak je tak nastartovaný, že už si: buď zadrhne jedničku, neboť si připadá jako špatný - chyba! Nebo si to vyčítá na dvojce - zase chyba! Zlobí se na sebe - zase chyba! Lituje se, nenávidí se, kritizuje se, posuzuje se a už jste v pytli. Už nejste dobří, už máte pocit úplné degradace, takové té tíhy, kdy vám to drtí tělo. Ne! Jupí!! - vzpomeňte si na YouTube, když jsem vykládala 'Hurááá' - ano! Když šlehnou na někoho jazykem, já už to tedy nedělám, ale také jsem to občas samozřejmě dříve dělala, vznikne taková ta tíha, kdy přijde takové to 'To jsem [dělat] neměla' Pozor, já si nic nevyčítám, nepřipadám si špatná, já se na sebe nezlobím, naopak - jsem ráda, že jsem to prožila, protože pod dojmem toho pocitu, který přišel, vím, že zítra už to neudělám, až budu v podobné situaci. Tohle je trvalá přítomnost.

Vy jste se sem přišli vyvinout. Když se podíváte na tohle moje tělo, kde jsou biliony buněk, každá buňka hraje jenom svoji roli, má svůj úkol, řeší jenom věci, které jí byly

dané: jaterní vylučuje, srdeční se smršťuje, střevní vytahává živiny a posunuje něco ven z těla. Každá má svoji funkci a každá je správná v té funkci, kterou dělá. Takže: Jestliže byste se považovali za špatné... vidíte to? Nebo někoho jiného.... Ne. I v tom těle jsou vývojové fáze buněk, tak jako v našem světě.

Nejvyšší fází je v systému těla neuron, který už řídí jakoby další buňky, ale když na to budeme pohlížet z pohledu tady těch jedinců, tak jsem něco jako neuronová buňka - To už jsou lidi, kteří už jsou čistější, takže mají za sebou spoustu životů a zkušeností ostatních buněk. Vy jste byli úplně všechno. I vy jste kdysi vraždili, i vy jste kdysi dělali neskutečné věci. Vážně, věřte mi, všechno jste si prošli. I jste lhali a podváděli... a právě proto, že jste to udělali, tak jste to směli pak odložit. Zjistili jste to vždycky při odchodu z jednotlivého života, v okamžiku, kdy vám zemřelo de facto ego, že se vyvinula a vyhodila se hadí síla zase o jeden díleček výš. A s tím odcházíte. To je vaše zkušenost, tu vám nikdo nevezme, to je váš poklad. Slyšíte to? Poklad! A je zbytečné, cokoli tady uděláte, si to vyčítat.

[Z publika:] Chci se zeptat, do toho dalšího života si vezmeme zkušenost s sebou, že jo? - Ano. Ale to, co jsme tady udělali nebo bylo to třeba špatně, odžijeme si to taky v tom dalším životě?

[IA:] Ono právě špatně to není. My se vždycky jakoby nacházíme v určité úrovni, kde jsou podobné buňky, přibližně takové, jako jsi ty. Jsou tam některé o trošičku jakoby nevyvinutější a o trošičku vyvinutější, aby bylo od koho se učit a koho učit. Jako když se chytíte jeden druhého za ruku, tak se všichni takhle posunujete. Vždycky někdo umí trošičku víc, má víc zkušeností v něčem jiném a někdo méně a ten zase na vás vzhlíží. Vždycky ten, kdo vzhlíží jakoby z toho spodku, ten člověk mu připadá dokonalý, ale on není, on je zase v jiné úrovni a zase se učí další věci. To učení stále pokračuje.

Ale nemůžete skákat přes hodně veliké vzdálenosti, to nejde. Vaše tělo by to neuneslo. Vaše tělo unese jenom určitou velikost hadí síly. Vyprávěla jsem příběh - mladý muž tady v Ústí mi zavolal minulý rok na podzim. Zvedla jsem telefon, ozval se mužský hlas a povídá: „Prosím vás, mně někdo v Ústí v nemocnici řekl, že mi pomůžete.“ Já říkám: „Viděl jste prosím moje přednášky na YouTube?“ abych nemusela dlouho mluvit, jinak musím udělat 7hodinový výklad, že jo. On tvrdil: „Já všechno vím.“ Tak jsem si říkala 'Jojoj', ale říkám 'Dobře Otče, posíláš mi ho, ať přijde.' Přišel mladý muž. Napřed chtěl sám povídat, zastavila jsem ho: „Počkejte, zadržte, já se potřebuji podívat, co tam je a co tam není v tom vašem aurickém těle, abych viděla, co budete zlepšovat. Pak mi teprve řeknete na to konto, kvůli čemu jste přišel.“

Musím tedy uznat, že přestože v telefonu se ozval, jakože nepotřebuje..., že všechno ví, že skutečně byl dobrý. Tam byly drobnosti, ale byly tam třeba zápisy na jedničce v levé noze, kde považoval někoho za špatného nebo že špatné věci dělal. Přiznal se k tomu, že to byli rodiče, ale že se je naučil milovat. Takže první opravná fáze byla, že musel vidět, že k těmto rodičům se musel narodit, aby je považoval za dobré právě proto, že se naučil i takovéhle rodiče milovat. Tohle je prosím nesmírně důležité! Z

nepochopení vznikají vaše veliké zádrhele. Občas tam byla i lítost, byla tam závadná duchovní komunikace - ještě si tak blafal pro sebe a myslel si, že ho nikdo neslyší, že jo samozřejmě - Bůh slyší všechno.

Pak si sednul a říká mi: „Víte, já jsem si stahy pánevního dna vyhnal před dvěma lety hadí sílu.“ Pozor, to je magie! - vaší vlastní vůlí si vyženete hadí sílu. Jestliže ten člověk má až třeba ve 40 letech, že mu vyjede hadí síla, pak vám vyjede jedině tehdy, když budete dennodenně po milimetrech morálkou pracovat na tom, abyste byli skutečně čestní a nedělali druhým lidem to, co nechcete, aby oni dělali vám. Tehdy se dopracujete ke stavu, kdy je vaše tělo připravené na výjezd hadí síly. Pak je to nádhera. Pak je to něco neuvěřitelného. Pak se vám v noci najednou objeví taková hadí huba a udělá to Sssssssssšššššššš, projede takhle přes vás nahoru. Slyšíte hrát hudbu a máte stavy jako... Ani to nedovedu popsat... překrásné... vidíte stříbrné světlo a to blaho je asi tak 10 000 krát větší jako při vyvrcholení v sexualitě a doznívá to několik dní a vidíte svět jinak. Tehdy ano.

Tehdy to vaše tělo přijme a neublíží mu to. Ale jestliže to přeženete a svými volnými vlastnostmi tohle uměle urychlíte... Tomu člověku ta hadí síla vyjela. Nikdy to prosím nedělejte. To jsou závažné věci. Zaprvé mu to zdemolovalo tělo: on mezi 1. a 5. čakrou nic necítil - říkal, že 2 roky necítí jídlo: všechno chutná stejně jako bláto, ale navíc - on slyšel průmyslové ruchy. Mohl se zbláznit. Pozor, já jsem ještě říkala: „Buďte rád, že jste se skutečně nezbláznil a že jste neochrnl.“ Přišel ke mně také člověk, kterému takhle uměle vyjela hadí síla - to se vám třeba tady [pod tváří] udělá boule nebo tady [na rameni]; a mizí třeba několik měsíců.... Doktoři nevědí, co to je. To vám dovede úplně totálně zdemolovat tělo! Svoji vůlí - ne.

A on mi říká: „Já jsem si myslel, že mi pomůžete.“ a já: „Ne-ne-ne-ne. Vy sám si musíte pomoci. Vám ta hadí síla měla vyjet až v tomhle bodě. Před chvilkou jsem vám řekla, kde máte chyby. Až na nich zapracujete, až tyhle záležitosti odbouráte, pak teprve vaše tělo dožene ten stav.“ Vidíte? Vyjela vlastně hadí síla.

Váš vývoj nemůžete urychlit. Vy tady totiž nejste sami. Připadáte si oddělení tím tělem, ale nejste. Žijete tu v tkáni. Všichni ostatní lidé jsou vaše tkáň, i když kmitají a odjíždějí třeba do Teplic do práce, jsou z Ústí anebo různě... To vidíte jenom pomyslně. Tak to není (!) - oni jsou pořád s vámi. Věřte mi, když mě kdokoli bude žádat, abych na něj sáhla, tak bude tady, já si na něj sáhnu tady, i kdyby byl v jižní Americe nebo někde jinde ve vesmíru. Budete to umět taky, všechno budete umět, ale jedině tehdy, když si vás Nadjá prozkouší a bude vědět, že nikomu neublížíte, že budete všechny respektovat, tak jak máte.

Takže vidíte, člověk sám nic neurychlí, někde by tedy předběhl. K jeho vývoji totiž patří i jeho okolí, ostatní lidé okolo něj. To znamená, že on kdyby někam utekl vlastní vůlí, tak by někoho minul a na vývoji toho člověka jsou závislí i jiní lidé; vy tu nežijete sami. Tohle je symbol Ryb [kříž] a tohle je symbol Vodnáře [kruh]. Vidíte? Celek, jednota. Jsme MY, nikoliv JÁ a zbytek světa.

[Z publika:] Já bych měla dotaz ještě k těm situacím. Nějaké situace v minulosti, které se nám třeba nelíbí, jak jsme je vyřešili a mrzí mě to nebo toho lituji nebo mám pocit viny a vím tedy, že to není dobré.

[IA:] No, není to dobré. Já vám vysvětlím, jak to odbourat. Vrátím se tedy k prožitku přítomného času, protože to s tím souvisí. Já jsem vysvětlovala na přednáškách a budu to opakovat, asi se k tomu vrátíme v příští přednášce, abychom to připomněli, protože tenhle prožitek je strašně důležitý. Čas neexistuje. Tohle je naše přítomnost. Tady jsme my. [kreslí na tabuli] Jestliže vy v té přítomnosti uděláte něco, co byste si pak eventuálně vyčítala, ale nemáte, tedy zareagujete jakoby špatně: Pozor, my nikdy nereagujeme špatně. Uvědomte si, že když se narodíte, tak se před vámi otevře tunel a ten je hotový, tam je hotové úplně všechno. Vy tím jenom procházíte. Je tam i hmota vašeho života a je tam i duchovno vašeho života - to jsou situace - a po vás se jenom chce, abyste tam prošli bez emocí a přijali to takové, jaké to je. Tehdy projdete jenom rovně.

Vždycky mi nahoře říkali: 'Kdo nechce být veden, musí být vlečen.' Jenže vy děláte to, že tady se něco stane, a vy zareagujete někde nějakou odmítavou emocí. To je jedno, na které čakře. Tehdy se ten tunel dopředu zavře a vy si uděláte odbočku, kde si trochu zdemolujete tělo. Ale, a to je důležité, přijdete k pochopení, že jste to neměli dělat. Takže vidíte, že proto to bylo dobré, ale hlavně, všechno vede vaše Nadjá neboli Bůh. Jestliže ten Bůh ví, že ještě máte třeba 5% nepochopených věcí, že ještě inklinujete k tomu škubnout se a udělat to, tehdy předá s velkou láskou vašemu ego otěže, vaše ego udělá 'škub', otevřou se takhle boční dveře, vy si to tělo zdemolujete.

Po té zkušenosti a po té nemoci se zase navážete na ten rovný tunel a pokračujete dál. Ale tehdy už vaše Nadjá ví, že tohle už nikdy neuděláte. Takže vidíte, že to nebylo špatné (!); ono to bylo dobré, že jste to udělala. Pod dojmem toho, že jste to tenkrát udělala, vám zůstane zaprvé tady karma na dvojce, když tam je výčitka, že jo, pozor, je to zbytečné. Kdybyste tam tu karmu neudělala a tu výčitku tady neudělala, stejně by to bylo chování, které byste věděla 'příště to neudělám'. Už jsem řekla, jak se správně zachovat: příště to neudělám.

Tehdy ale jste někomu skutečně něco udělala a ještě, pozor, záleží také na tom, jak to ten člověk přijal. Kdyby vám to odpustil, pak jste to neudělala. To je právě to. Proto my jsme tady vedení k odpouštění. Jestliže já odpustím tobě, Věruško, že jsi mi něco udělala, tak nemám bolest na dvojce, nemám zádrhel a ty si to nemusíš odžít, protože tys to jako neudělala. Proto je odpouštění tak důležité. Bůh ví, ta celková energie ví, že vy mu už sloužíte, vy už do toho světa nepřidáváte bolest, která tady zůstává. Ono to totiž ani u téhle bolesti nekončí. Jestliže ti lidé onemocní, kolem nich jsou ještě rodiny, které to také těžce snáší - to se rozjíždí úplně kvadratickou řadou. Takže jestliže já mám tady zapsanou karmičku za to, že mi tedy někdo neodpustil, co jsem mu udělala - já vás učím žít v přítomnosti - ano, já si ji nesu s sebou. Věřte mi, že ta opravná situace tady někde čeká v tzv. budoucí přítomné chvíli. Budu jenom čekat, až přijde a budu vědět, že až přijde, tak že to dokáží to znovu neudělat. Jakmile to ale znovu neuděláte a tedy to opravíte, už jste smazala i tu původní [karmu].

Víte, lidé se chovají zvláštním způsobem. Zkuste si představit děti v 1. třídě a ty děti neumějí počítat přes desítku. Pořád jim to nejde. Takže já jako paní učitelka jim budu dávat stále příklady a ono jim to půjde lépe, lépe a lépe až to jednoho dne umějí. Jestliže ty děti to umějí, všechna ta minulost se ztratí, ta je pryč, už to neřeší. Teď si to napasujte na vaše životy. I když teď to už nedělám a vzpomenu si tamhle před 20 lety na Pepíka, kdy jsem mu to udělal, tak si vyčítám ještě toho Pepíka... To je jako dítě, které by už umělo počítat přes desítku a vyčítalo si, že kdysi to neumělo. To jsou nesmysly. Ale to je skutečná pravda, jsou to úplně stejné příklady.

Takže jestliže dneska jsem zareagovala tak, že to už příště nechci udělat, nechci se cítit tak, jak jsem to udělala, tak zaprvé: Sobě nesmím ublížit - pozor, i vy jste Bůh, tzn., že když byste si vyčítala, tak vy ubližujete Bohu. To je právě to. To je potom donekonečna. Nééé. Nevyčítám si to, ale příště to udělám správně. Proto jsem varovala před takovými těmi technikami různých duchovních směrů, které vás uvádějí do minulosti. Nedělejte to. V přítomnosti vás dožene všechno. Ta karma, kterou jste si zapsali, to všechno musíte zaplatit. Znamená to chovat se tady v přítomnosti co nejlépe. To stačí. Tím se vám všechno vyčistí. Nešťourejte se ve svých minulostech, co vám kdo řekl a co jste komu udělali. Ne. Máte vědět, že už to neuděláte.

[Z publika:] Takováto modlitbička, co jste tu předtím říkala, že člověk poprosí o odpuštění Boha té jiné osobě a sám sobě... Když si tedy na něco takového vzpomenu, je to možné jakoby praktikovat jako čistění?

[IA:] Ano. Můžete to čistit: Prosím, aby mi odpustili všichni, kterým jsem ublížila, chtěně nebo nechtěně, myšlenkou, slovem nebo činem, i já odpouštím všem, kdo mi ublížili, chtěně nebo nechtěně, myšlenkou, slovem nebo činem a i sama sobě (!) odpouštím.

Tady už jste zohledněná jako buňka Božího těla také, protože lidé jsou schopní odpouštět druhým, ale sami sobě ne a dělají úplně to samé, co nemají vlastně dělat. Tohle je strašně důležité. Ano, stačí. Ono to půjde sice pomaleji, ale půjde to a pak skutečně i to okolí.... Zažijete zázrak, kdy najednou člověk, který se k vám v práci choval nějakým způsobem, najednou se začne jakoby úplně měnit.

[Z publika:] My nemáme ani svobodnou vůli?

[IA:] Máme [rozesmála ji otázka] samozřejmě, ta naše svobodná vůle je naše ego. To je právě to. Je to šíře cesty. Ukazovala jsem tu šíři cesty, jenže většinou skutečně, věřte mi, už to teď vidíte, že pak je to výkyv, který zaplatíte vlastně jakoby tou bolestí. Tady jde o jednu jedinou věc. Skutečně lidé řeší spoustu věcí, ale tohle je úplný základ: Ať se děje cokoli, máte zachovat klid. Nic jiného.

[Z publika:] Když je všechno dané - to, co musím prožít, i to dobré i to špatné - jak s tím souvisí tedy to, že se mám třeba o něco snažit, třeba vystudovat školu nebo... vlastně mi to teď už přijde jako zbytečné se snažit.

[IA:] Ne-ne-ne, není. Pozor, k tomuhle vás nikdy nevedu. Ne-ne. Tam jsou zadané základní věci. Taková ta omáčka kolem toho života, ta je na vaší vůli. My tu máme samozřejmě nějakou volnost, ale takovou, abychom se nenudili. To je naše volnost. Nahore třeba neexistuje ani žert. Oni nevědí, co to je žert. My tady máme humor proto, abychom měli v té tíze osudů alespoň nějakou takovou berličku, o kterou se opřeme. Nebo máte koníčky... někdo se zabývá např. filatelií, druhý chodí na fotbal, aby se také odpoutal trošku od té mizérie, protože my si sem přijdeme vlastně odírat ego, což je někdy hrozně těžké. Někdo si skutečně nabere neuvěřitelně těžké věci, ale ono je to vlastně správně a je to dobře. Jestliže tenhle systém prohlédnete, okamžitě se zastaví všechno špatné.

Ale já se vrátím k tobě, Verunko. Naopak, jestliže jste buňka v celku, pak víte, že máte nějaký svůj úkol a máte ho splnit. Pokud k něčemu inklinuji, k nějakému vědnímu oboru, tak vím, že ho mám studovat co nejlépe, abych celému tomu Božímu tělu byla platná a odvedla tu nejlepší práci. Ale ideální vztah je ten, že myslíte na celek. Na společnost, ne na sebe - co za to dostanu a... Ne-ne-ne. Tehdy, pozor, skutečně se vám budou dít neuvěřitelné věci, jak se všechno vyřeší. I zkoušky budete dělat velice lehce, byť by byl nějaký zádrhel, tak tu zkoušku dostanete a fakt se vyřeší úplně všechno. Stačí zachovat klid.

Já vám budu vyprávět příběh, kdy moje starší dcera v roce 2000 dělala maturitu. V tu dobu měla už půlročního chlapečka, mého nejstaršího vnuka, a tenkrát - ona je neuvěřitelně pilné stvoření - rodila posledního října. Chtěla odmaturovat co nejlépe, já si pamatuji, jak tenkrát paní profesorka na teplickém gymnáziu nechtěla vůbec věřit, že ona se tak připravila. Lucka spočítala v matematice více příkladů, než děti, co chodily celou tu dobu do školy, protože ona chtěla studovat. Ve Francii je to tak, že tam nemusíte dělat přijímačky, ale stačí, když třeba chcete studovat dejme tomu psychologii, tak u psychologie musíte mít z maturity 20 bodů. Kdybyste měli 19 bodů, už vás tam nevezmou. Takže ten člověk, kdyby o to stál, tak se musí znovu rok snažit a za rok si udělat novou maturitu, ale nejméně s 20 body.

Takže ona chtěla maturitu udělat co nejlépe. Proto od toho 1. září si zjistila rozvrh a každý den přesně ty hodiny, které měli její spolužáci, ona pracovala. Pak porodila, vedle sebe na letišti měla svého Giovánka a studovala a studovala. Přijela udělat maturitu. Tenkrát - mám známého jednoho pána, pana Kalíka, určitě jste o něm už slyšeli - on mi říká: „Ivčo, já jsem kdysi hodně cestoval, mně zbyla stofrankovka... Řekněte Luce, ať mi koupí za 100 franků sýry, já vám tu stofrankovku dám.“ Tak jsem si tu stofrankovku vzala a dala jsem ji Lucince. Udělala maturitu, udělala i za 3 týdny autoškolu, protože jí bylo už 18 let, Potřebovala řidičák, aby mohla i jezdit, měla malé dítě.

Tenkrát měnili byt, a tak si odsud odváželi krásné lino. Na autě měli takovou tu roli a měli poslední peníze, posledních 300 franků. Věděli, že potřebují stovku na dálniční mýtné - ve Francii se platí mýtné - a zbývajících 200 franků, že potřebují na naftu. Druhý den, když odjeli, tak mi Lucka volala a říkala: „Mami, ty si nedovedeš představit, co jsme zažili.“ První zádrhel byl, když přijeli na hranice a zjistili, že ta

stofrankovka od pana Kalíka byla už dávno propadlá.“ Takže už neměli na mýtné. Jenže na těch hranicích zjistili, že musejí druhou stofrankovku zaplatit za clo za lino, tak jim zbylo 100 franků. Říkala „Mami, my jsme věděli, že se domů zkrátka nedostaneme.“ A teď jsme měli poslední věci, měli i poslední mléko pro Giovánka, on byl malinký - bylo mu půl roku. „Tak jsme tedy nabrali za těch posledních 100 franků naftu a věděli jsme, že tedy musíme jet. Tak jsme jeli vedle té dálnice po takových těch okrskách. Ve 2 hodiny v noci, asi 250 km od Paříže zkrátka došla nafta. Všude tma.“

Jestli jste byli někdy ve Francii, oni mají tedy geniálně umístěné dálnice, protože tam nevidíte nic, jenom krajinu. Maximálně je vidět za kopcem špička kostelíčka, aby ruch z dálnice města nerušil. Fakt to mají vymyšlené. To u nás tedy není. Takže ona vyprávěla „My jsme viděli jenom tmu, auto nešlo, kluk už se začínal probouzet, ve 2 hodiny ráno... a Aurelien byl celý zoufalý.“ Lucka mu říká: „Kdyby tady byla máma, tak by nám řekla: Zachovejte klid.“ - [Aurelien:] „No, tobě se to řekne... Vždyť on bude mít za chvíli žízeň.“ - [Lucka:] „Zkus to, zkus to. Opři se a dýchej a nenech se otravovat egem.“ Ona mi povídá „Mami, my jsme seděli 5 minut a najednou se na obzoru objevila světla auta a teď se takhle blížilo krajinou a najednou zastavilo vedle nás. Vylezla žena, asi 35 let, a ptá se: „Co se vám stalo?“ Povídám: „No, my nemáme naftu, teď nám došla nafta,“ - a teď jí vyprávěli... - a ona: „Poslyšte, já... dejte mi kanystr, já vám tu naftu přivezu.“ Dali si i adresu, že jí to potom pošlou.“

Asi za 20 minut přijela a stále stála vedle Aureliena. On naléval tu naftu a říká jí: „My vám děkujeme, už můžete jet, tady se s námi zdržujete,“ a ona: „Ne-ne-ne, já počkám.“ Tak to tam dolil, sedl za volant a auto nic, ani škyt a ona povídá: „Vidíte? Na to já čekám.“ Otevřela kapotu, něco tam poštelovala a říká: „Teď to zkuste.“ On nastartoval a ptá se: „Co jste tam dělala?“ A ona vysvětluje: „Víte, já jsem dcera majitele autoservisu. A vím, že když dieselu dojde nafta, tak tam musíte odvzdušnit soustavu. Vím, kde to u těch aut je.“ [smích] Lucka říká: 'Nasedla do auta, zmizela a Aurelien seděl, držel se za volant a říká: „Máma. [smích] Ta tím byla známá.“ [smích] Ona povídá: „Vidíš? Já jsem ti to říkala.“ Stačí, že skutečně zachováte klid a pomoc vždycky přijde.

Chcete se ještě na něco zeptat? Máme ještě chvíli... Tak ještě poslední otázka, povídejte. [Z publika:] Mě zaujal takový vtip, který si potom aplikuji na spoustu situací - Když se člověk topí v bažině a kolem jedou hasiči a říkají 'My vám pomůžeme' a on říká 'Mně pomůže Bůh.' Oni tam jedou ještě dvakrát, zase je odmítne a utopí se.

[IA:] Ano-ano, ta pomoc vždycky přijde, nemusíte o to ani drmolit, ale pozor, ti lidé to nevidí, že jo, to už je takový ten vyhrocený fanatismus. Nééé.

[Z publika:] Tak kdy je taková ta hranice, kdy si člověk řekne 'Tak nechám to na něčem' a kdy má tedy něco dělat?

[IA:] Pokud ta nabídka přijde sama, je to božské, skutečně je to božské. Já jsem tady vyprávěla příběh, který vám ještě budu vyprávět. Jak jsem si kupovala můj hnědý

kostým. Když jsem měla první fakturu, zbylo mi v práci - v laboratoři 5000,- Kč. Tenkrát jsem měla malé děti - Petrušce bylo 8 let, Lucince 11 let a já jsem nikdy nechodila po obchodech, neměla jsem peníze. Většinou děti z oblečení stačily vyrůst, tak jsem jim znovu kupovala boty nebo bundu a na mě už nezbylo. Tenkrát už jsem jezdila do Safiny s výměnou a seděla jsem v autě a vždycky jsem vylezla taková sežvaněná. Tehdy výjimečně, nevím, co mě to napadlo, není náhoda, že jo, jsem šla v Krupské ulici v Teplicích do obchodu, který se jmenuje Jez a tam jsem viděla nádherný hnědý kalhotový kostým, takový nemačkový, stál 5000,- Kč, ale nikomu jsem o tom neříkala. Večer šly holky spát, já jsem šla ve 23 hodin do laborky a najednou zevnitř to začalo tak jako 'koupím si ten kostým', říkám 'No ale, mám 5000,-? Mám těch 5000,-..., ale tamhle mi leží za 5000,- faktura. Nééé, já zaplatím fakturu...' Za chvíli zase takový nápor... 'kup si ten kostým!', - odpovídám 'nééé - faktura...' - a už mě to začalo otravovat. Říkám 'hergot...' Tak jsem položila takhle nástroje a myslím si 'Panebože řekni mi, jestli si ten kostým mám koupit, nebo ne.'

Ale tehdy, když se takhle zeptáte, tak už musíte hodit všechno za hlavu, už na to nemyslet. Já jsem se na to fakt vykašlala. Když ráno holky chodily do školy, tak já jsem vždycky od 5 hodin byla už v laborece. Pak jsem šla v 7 hodin děvčata vzbudit, udělala jsem jim snídani a šla jsem do laborky zpátky. Když jsem měla prostoj, tak jsem se šla s nimi rozloučit v 7.30 hod., než šly do školy. A [když druhý den] v 7.30 přijdu nahoru, Lucinka už tam nebyla a Petruška zavírala zatahovací dveře do pokojíčku. Měla už na sobě aktovku, měla čepici a já jí říkám: „Kde je Lucinka?“ – „Už šla. Ona na ni čekala kamarádka,“ tak povídám: „Tak jo, pojd', dám ti pusu.“ A ona mi říká: „Jo mami, abych nezapomněla, máš si koupit ten kostým, co se ti líbí.“ [smích] Tak se ptám: „Co si říkala?“ – „No, máš si koupit ten kostým, co se ti líbí.“ Já říkám: „Počkej, počkej, jak si na to přišla?“ – „No, jsi Býk, ne? V rádiu říkali: Býci, kupte si ten kostým, co se vám líbí.“ [smích] Ono se to k tomu člověku skutečně dostane. Takže já jsem svlékla plášť, Péťu jsem hodila do školy, šla jsem si vyzvednout peníze a ten kostým jsem si koupila. Do dneška ho mám.

Takže dneska končíme, bylo mi s vámi hrozně dobře. Povídejte ještě.... [Z publika:] Používání Reiky a kineziologie, jestli to má vůbec smysl, nebo jestli už to hraničí s magií?

[IA:] Tam je hodně povídání a můžeme to nechat na příště. Je to delikátní, ale připomeňte mi to, protože tam je víc podmínek. Když vy byste byla připravená a čistá, tak už vás nikdo jakoby neovlivní. Ale to většinou není. Takže jsou výjimečné bytosti, které by mohly eventuálně dodržovat čistotu, ale upozorním vás na ty všechny varianty, které jsou špatné, ale to až tedy příště.

Návrat k jednotě II, část (1/2) | Iva Adamcová v Ústí nad Labem 30. 03. 2012

Vítám vás tady, těšila jsem se na vás. Tady jsem začínala a je mi tu hrozně dobře. Myslím si, že se budu bránit zuby nehty tomu, aby se ty prostory tady nějak zvětšovaly, protože tohle je tak hezky komorní. Tady vás mám všechny blízko. Jste hodně přiblížení a i cítím, že v takovémhle menším prostředí vždycky lidé trošku víc chápou, i když je to pro vás skutečně někdy obtížné.

Na přednáškách zjišťuji, že třeba mluvím i 6-7 hodin, ale pak se někdo zvedne a řekne otázku - a já si uvědomím, že nic nepochopil. To, co jsem tam chtěla hodně dlouho říct, tak ne. Všechny věci, které budu vyprávět jako příběhy, jsou pro vás důležité. Dívejte se do nitra těch příběhů, protože příběhy vám ukazují, proč (!) se máte takhle chovat, proč je správné, že se něco děje a abyste to přijali jako své. Protože každé nepřijetí ve vás vytváří uzávěry na jednotlivých čakerních systémech a každý člověk umí něco jiného. To znamená, že jestliže dejme tomu umíte nelitovat, umíte neposuzovat, nekritizovat, ale zase neumíte odpouštět, tak je zase ta dvojka sevřená. A stačí jedna jediná čakra, kde se to učíte.

Každý život si to prostrídáte a někdy i v krátkosti dejme tomu v těch posledních životech, si věci opakujete. To znamená, že dříve jste třeba dlouhá léta, dlouhé životy někomu neodpouštěli, ale v tom posledním se s tím budete mordovat třeba jenom 5 let nebo 3 měsíce, pak zase s něčím jiným, třeba s lítostí. Potom se zase například budete učit krátce Karma jógu, tzn. pracovat jenom s láskou pro druhé lidi a nechtít poděkování, nečekat za to něco, protože i tohle jsou stavy, které se musíte naučit, abyste se prolnuli do jednoty s veškerenstvem.

Ego je neuvěřitelný učitel, protože ego se rovná vaše oddělenost od celku. Teď už víte, že všechno, co existuje, je celek a mezi tím celkem a vámi jsou brány, které když zůstanou krásně otevřené, tak jak mají být, tehdy se vám nic neděje. Pozor, lidé vidí pouze očima, tzn., že vidí pouze realitu těla, jenže Bůh nerozumí tomu, co říká a dělá vaše tělo, ale rozumí prožitkům. Například na přednáškách zjišťuji, když se lidé potom ptají - že se bojíte bránit. Tak to není!

Já jsem teď byla v Jičíně, tam byli dva manželé, kteří byli neuvěřitelní, moc se mi líbili a byli to lidé, kteří milují přírodu. Oni chtěli zachránit nějaké stromy. A krátce předtím, tak asi 3 týdny nežli jsem tam jela, když jsem byla na Skypu při aurickém sezení s jednou paní, mi volala plačící žena, která pak přišla do toho Jičina a nařiká: „Paní Adamcová, my jsme viděli ty přednášky, ale víte, my tu řešíme strašnou věc - oni tady chtějí pokácet krásnou starou alej a my jsme z toho nešťastní, a co máme dělat?“ Tak jsem jí poradila: „Já jenom velice krátce, protože ta paní, která je na Skypu, ta zase nemůže čekat, 2 hodiny uplynou se mnou jak nic a ona potřebuje své věci slyšet, jenom vám řeknu v krátkosti: Zaprvé běžte a udělejte, co musíte, ale (!) zachovejte klid. Bez odsudku, bez vyčítání, bez zlostí, bez nenávistí, bez kritiky zkuste zachovat klid, jen se pokuste to udělat. Pak vám řeknu víc.“ A když jsem v pátek přijela na tu přednášku, (my jsme se neviděli, to bylo jenom přes telefon), tak přišli dva manželé a povídali: „Představte si, ono se nám to podařilo. Sice pár stromů

porazili, ale takových 75% jich stojí a nebudou poraženy. Ono to fakt funguje.“ Ano, funguje. Ten pán potom ještě potřeboval doladit tyhle informace.

Ano, když já budu takovýto aktivista a budu milovat přírodu, tak já půjdu a udělám, co je zapotřebí. Půjdu někam na úřad a budu se snažit pro to udělat všechno, ale bez těch dílčích uzávěrů na jednotlivých čákrách. Tehdy totiž, když je neuděláte, tak jste spojení nahoře s Bohem a ten Bůh je i v tom člověku, který je na tom úřadě. A tehdy máte největší šanci udělat nejvíc. Ale jestliže vy se tady takhle ustříhnete svým egoismem a křičíte tam a vyhrožujete a bojujete, i ti lidé, kteří by s vámi normálně cítili za těch prvních okolností, ti pro vás nehnou ani prstem. Také jsou některé případy, kdy to třeba skutečně proběhne tak, že vám nemůže nikdo pomoci, ale zase: V prvním případě, když pomůženo bude, se můžete radovat z toho, že jste něco zachránili. V druhém případě se stane, že budete vědět - zase budete šťastní, - že jste pro to udělali maximum, že máte čisté svědomí. A vaše výhra je ta, že vaše tělo zůstalo bez následků a že si za to neodžije žádné nemoci a bolesti a další podobné zkušenosti. Vy se nesmíte zdemolovat.

Vy se tím životem demolujete, proto máte svoje nemoci, proto máte svoje bolesti. Určitě znáte výrok, který je i psaný v Bibli: Víra tvá tě vyléčí. Víra tvá tě uzdraví. To, co vám vyprávím, to, co vám přednáším, ano, to je víra, to je skutečná žitá víra, která byla tady projevena před 2000 lety. Teď ji bude umět už část lidstva žít. Jste na to připraveni. Kdybyste na to totiž připravení nebyli a měli jste ještě širší záběr vašeho egoismu, už by vám bylo na těchto přednáškách špatně a nemohli byste je slyšet. Vaše ego by nesneslo ten poznatek, že vlastně neexistujete a že jste iluzí, že jste částí celku a že nemáte svoji skutečnou vůli. Ano, je to obtížné slyšet ještě i pro mnohé z vás.

Základní věci ve vašem genomu jsou dané, vybrali jste si je SAMI. My máme svoji vůli. Tady se minule na přednáškách nějaká paní ptala, teď ji nevidím, jestli vůbec máme nějakou svoji vůli. Máme, ale ta je nesmírně malá proti tomu základu, co se děje - takovou tu omáčku života bych řekla, jako například co si dát k jídlu, co si vezmete na sebe, jakou kytičku si zasadíte na zahrádce - to jsou drobnosti, které nejsou důležité. Vždycky vzpomínám s velikou láskou na Jana Wericha (1905-1980), nesmírně ho dodnes miluji, jak vyprávěl v jedné scéně s Miroslavem Horníčkem (1918-2003) o procesu podpantoflizace: že jeho žena rozhoduje o maličkostech a podružnostech, tj. kam pojedeme na dovolenou, co s penězi, které vydělám, a já rozhoduji o zásadních věcech, jako je náš názor na Tchaj-wan. [smích] To je ono, přesně. Vždycky když jsem slyšela tyhle věty, pokaždé jsem si uvědomila 'Ano, to je ono'.

Takže všechno, co se ve vašem životě děje, byť bojujete s nepříjemným sousedem, nebo máte v práci nesnesitelného šéfa, nebo se potýkáte v manželství či partnerství s problémy, nebo řešíte cokoli jiného, - všechno tady [mezi vaším bodem A a B] je. A všechno jste si vy - vaše Nadjá vybrali a domluvili jste si to s Nadjá toho druhého člověka. Tudíž teď už víte, že máme kolektivní Nadjá a máme kolektivní ego. Tahle oddělenost [horizontální hladina hmoty] je také kolektivní a tohle Nadjá [jednotlivé

vertikální 'zkumavky'] je společné. Takže komukoli cokoli tady uděláte, děláte to sami sobě a ten stav nikdy nezastavíte, pokud tohle nepochopíte.

Čakry jsou velice jemná záležitost a jsou velice citlivé na vnitřní pocity. To znamená, že jakmile uděláte ten vnitřní odpor, znovu se dočkáte opravné situace. Protože už jste připraveni na to vzdát se vlastní vůle neboli egoismu. Ten pocit splynutí je v současné době pro část lidstva nesmírně důležitý, protože vy budete vnímat jinými způsoby. Mnozí už to cítíte, že vnímáte jiné věci než vaše okolí. Každý máme ten záběh jiný, protože každý z vás je tady kvůli jiným úkolům, každý umíte jinou věc a jste jedineční. Skutečně. Jste úžasní a budou se vám dít věci, kterým nebudete rozumět.

Někdy budete možná trošičku vystrašení, nebojte se; budete zjišťovat a chápat svoje záležitosti a Bůh si vás vždycky najde. I kdybyste žili někde na nějaké samotě anebo už se s nikým nestýkali. On je skutečně v komkoli druhém, a jestliže vám někdo má pomoci, nemusí to být jenom ten, od koho jste byli na pomoc zvyklí, ale může to být úplně někdo jiný. Třeba na ulici - nějaký člověk jenom pronese slovo a víte, že se to děje. A najednou vám dojde, že i tento člověk vám přišel pomoci a že k vám došly věci, které vám dojít měly.

Ano, božství je jedinečné, protože ta informace jde odsud shůry, tedy o ni nemůžete přijít. Někomu se stane, že když to není možné z okolí, tak to přijde třeba ve snu nebo nastanou stavy vizí, to je také důležité a věřte prosím těm vizím. To jsou trošku jiné stavy, to není jakoby snění; tam už jsou dané přímo informace, které vás mají nějakým způsobem posunovat s tím, co máte dělat. Důvěřujte si.

První realita, která tady je, a to už víte, že vám život po životě přibývá hadí síla, tzn., že božství ve vás vzrůstá. Druhý stav je, že egoismus se umenšuje. Ano, jestliže doleze člověk sem - až pod 6. čakru, tak začne mít tzv. magické stavy, to už víte a tehdy to ego začne vyvádět psí kusy, protože ono se vás snaží nalákat. Vy se blížíte k tomu stavu božství, tzn., že tady se zesílí informační tok směrem od vašeho egoismu.

Mnozí lidé, kteří již necítili svá ega několik let, už byli docela srovnaní, najednou ho cítí. Nedávno mi říkala paní: „Já jsem nikdy nebyla lakomá a teď jsem lakomá, já si s tím nevím rady...“ [smích] Ano, to ego se chytá úplně všeho, protože ego se bojí své smrti. Ta naše smrt je iluzorní, ta skutečně neexistuje - člověk jenom rozváže tady styk s tímto světem a dějí se neuvěřitelné věci.

Když by vám někdo v rodině náhle zemřel a neuměli byste reagovat, tak stačí jenom na něj myslet s láskou. Nesnažte se sami upravovat a ukazovat mu cestu. Já jsem minulý týden byla s úžasnou paní z Olomouce, neuvěřitelnou ženskou, - tam byly minimální věci a najednou jsem došla ke krku a teď jsem věděla, že to, co tam sedí, není její záznam, že tam někdo je. A ona byla čistá, to byl takový čistý člověk, hluboce duchovní, tak se jí ptám: „Teď se nebojte, já se jenom na něco zeptám, neděste se. Nezemřel vám nedávno někdo v rodině?“ a ona říká: „Ne... Jééžiši, jóóó... před dvěma týdny.“ Že to byla vyvdaná teta, která ale žila několik set kilometrů až tamhle někde v Ostravě a nečekaně zemřela. Rodina ji měla ráda, byli ve spojení a ta teta si zkrátka

přišla... ona si takhle sedne... ten človíček si sedne tady na krční páteř, na ramena. Vy, co cítíte po odchodu někoho z rodiny takovéhle bolesti v těchto partiích, tak ten človíček tady už nemá být, on si neví rady, ale drží se vás a někdy to může dojít do stavu, kdy vás to bude hodně tlačit a bolet. Běžte potom prosím k někomu o pomoc, kdo tomu rozumí a kdo mu ukáže cestu. Dá se s ním i promlouvat, ale raději za odborné pomoci. Já doporučuji Jiříka Vondráka. Ten je na tohle úžasný, to je čistý člověk. Nepomohl by vám žádný lékař, věřte mi. Ti by hledali jakékoli příčiny a nenašli by nic. To skutečně je tíha té energie, která se na vás přilepila a která jenom odložila schránku a potřebuje se dostat v krátkém času na druhou stranu a neví jak.

Tady při rozpadu těla, tzn., tomu člověku se rozpadne tahle ta schránka, odloží ego a on potřebuje projít sem nahoru. A protože se bojí jít nahoru, ten člověk při své životní pouti tady ještě o těchto stavech neví, tak on je v situaci, když odloží tělo, zděšený. Lidé odloží svou schránku, svou zemi, ve které bydlí, protože to je 'prach jsi a v prach se obrátíš'. [Genesis 3:19] To je matka země, kterou tady skutečně necháte. Takže odloží s tímto prachem i jméno a tvar, protože to souvisí s dvěma věcmi, které tady necháváme, a ta energie si ještě není jistá, protože je tam stav ohromného překvapení.

Člověk, který už se o těchto věcech dozví za svého života, ten už má tu cestu nesmírně ulehčenou. Vy už budete vědět kam jít. Teď vám řeknu důležitou věc. Vaše tělo... jdete do období, kdy se stanete Bohem. Ano, každý z vás, až zlikviduje tohle oddělení, tak se stane Bohem. Egoismus neboli vlastní vůle, když ji odložíte, o nic nepřijdete, protože odklon a odložení egoismu neboli vlastní vůle je dosazené Boží vůlí, což malé ego neví a zuby nehty se brání. Většinou v téhle době využívá strach. Strach ale je skutečně iluzorní. Strach je záležitost egoismu. Strach nemáte do minulosti. Do minulosti se nikdo nebojí, že jo, to už máte za sebou, to je nesmyslná záležitost. Většina lidí si ale mylně myslí, že strach je tady. To není pravda. Tady ještě máte hlavu na krku, střechu nad hlavou, žijete, dýcháte, máte co jíst, ještě pořád jste.

Ano, stav bytí tady 'já jsem' je to, co si potřebujete v tom okamžiku strachu říci, protože ego vás straší vždycky do budoucnosti. Ale to už víte, že to není spojení s Bohem. Protože stav přítomnosti není žádný časový úsek - to není ani vteřina, ani žádná jiná časová jednotka, ale je to prosím jenom spokojenost. A jestliže vás to ego tak jako vystraší, což vy nevnímáte, že je v budoucnosti, tehdy už nejste spokojení, takže ono vás vystrčí z té přítomnosti, z té spokojenosti do budoucnosti a tehdy se bojíte. Je důležité si uvědomit skutečnou přítomnost, tzn. 'Teď jsem tady, ještě se nic nestalo. Až se to stane, budu to řešit.' Držte se prosím toho, je to pro vás nesmírně důležitá informace, protože teď se vaše ego bude nesmírně bát.

Strach je teď velice silně vybudovaný v médiích. Je to zase dobré. Já vás učím, že vše je dobré. Ano, je to dobré, protože to je síto. Jestliže by člověk nedokázal ten strach odložit, tak se nedokáže dostat do přítomnosti a nemůže eliminovat svůj egoismus a začít žít tzv. 5. dimenzi. Jedině přes přítomný okamžik, přes spokojenost na všech čakrách, se dostanete do fáze přítomnosti neboli do vašeho božství.

Tak a teď se vrátím k buňkám vašeho těla. Všechna vaše těla obsahují miliony jednotlivých buněk. Ano, to jsou vaši jedinci. Každá vaše buňka je skutečně jedna jednotka, tak jak vidíte tady ten bod A až B. To je každý bod ve vesmíru, takže i vaše jednotlivá buňka. Ale protože my jsme zatím byli jako jedinci nevyvinutí, tak ty miliony buněk ve vás, si vlastně dělají, co chtějí. Vy neumíte řídit každou buňku vašeho těla, to nejde. Nejste na to ještě připravení. Naopak, vy tím, jak se chováte v nevědomosti k dalším větším jednotkám v tomhle světě, ve kterém žijete, tím učíte - vlastně tou biochemií - ty buňky trpět. Ony dělají to, co vy jim přikázete biochemickou cestou neboli cestou hormonů.

To znamená, když nebudu odpouštět, buď sám sobě - budu si něco vyčítat - nebo dejme tomu druhému člověku - bude mi vadit někdo anebo situace - potom učím buňky svého vylučovacího systému hormonální cestou, tzn. nadledvinkami, nevylučovat. Začnete mít nesmyslné otoky na nohou, bolesti v ledvinách nebo záněty močového měchýře, když vám vadí někdo vedle vás. Ano, to potom učíte ty buňky. Ale: vy je učíte vlastně egoismu. Tomu, který vytváříte vy, vy učíte tou biochemií ty buňky.

Tak a teď si představte, že svůj egoismus zvládnete - začnete žít v přítomnosti. Tehdy tou neustálou spokojeností se prolnete do 5. dimenze. Tady je božství. Pro toho člověka se změní úplně stav světa. Na kohokoli se podívá, je on, tzn., že nemůže nikomu ublížit ani myšlenkou a nemůže ani nikomu nic nedat. Jsme MY, a ne JÁ a zbytek světa, a tehdy se on stává Bohem. On projede tady nad 6. čakru a pozor, nastane úplně jiný stav, protože teď vy začínáte ovládat vědomě každou buňku vašeho těla. Takový člověk se vyléčí z jakékoli nemoci. Ego uzavírá čakry vašim odmítáním na každé jednotlivé úrovni, tzn., že pak vy jste jako část tkáně, která je podvázaná nití, a odumíráte. Ale jakmile se vědomě prolnete do vyšších částí a do božského vědomí, když odložíte ten váš egoismus a to odstřihnutí se, tehdy skutečně tvoříte a budete tvořit a jste na to připravení. I když si to někteří z vás možná nemyslí a ještě pochybují. To, že tady sedíte, že neutíkáte, je skutečná hladina.

Byla jsem před týdnem v Jičíně, přednášela jsem tam dva dny. První den je vždycky také po 90 minutách přestávka a pak pokračuji. A právě v té druhé polovině jsem vyprávěla, že vše je dobré, že nikdo, a to je pravda, nemůže získat informace, které by neměl mít. Takový člověk by třeba usnul na přednášce - i to se mi někdy stalo. Pamatuji si, že v Rumburku, na té 1. přednášce jedna holka prochrápala [smích] snad 3 hodiny. To bylo kouzelné se na ni dívat. Ano, ten člověk by ještě nepochopil určité pravdy, tak třeba usne, jako naše Lucka spala na přednášce pana doktora Tomáše. Ještě to na ni bylo brzy. Nebo se člověk zamyslí a přehlédne třeba pár souvětí. Neví to. Ano, jeho by to zabrzdilo.

Vaše Nadjá je dokonalá záležitost. Vzpomínám si, jak moje mladší dcera, když jezdila na gymnázium - to bylo v Bohosudově - tak mi říká: „Ty mami, já nevím, co se se mnou děje. Ráno přijdu vyspaná do školy; od 8 do 9 máme fyziku, od 9 do 10 máme chemii. Sedím v první lavici... mně se chce tak strašně spát, já už chrochtám, slintám... podpírám si takhle hlavu, dělám, že píšu a podívej se, co se mi děje.“ Takže

ona kamuflovala psaní a jak otevřela sešit... tam bylo třeba A a teď jak jí ujela ruka... a takové čáry pod linku jo... to byla celá ta linka... Ona mi říká: „Podívej se, a jakmile udeří 10. hodina, já se proberu a nic mi není.“ A když potom přišli v noci andělé a učili, tak jsem se na to jednoho zeptala a on mi říká: „Ono by jí to nebylo k ničemu.“ [publikum se směje] Ona se nemusela učit. Pozor, ona měla vysvědčení: 1 - 1 - 1 - 4 - 4 - 1 - 4 - 1 - 4. To, co jí šlo - jazyky - vidíte to? A šla do ciziny a to, co jí nešlo, to bylo zbytečné - ona to nikdy nebude potřebovat.

Člověk tady je k tomu vedený. Ano, snažte se, ale když vám to nejde, nevyčítejte si, že jste hloupí nebo kdovíjací; ne, vy máte využívat to, k čemu jste tady byli přivedení a to je vaše cesta. To, co vám jde, pro to jste přišli. Pak jsou ještě povahové vlastnosti a na těch byste pracovat měli. Ale na tom, co tady máte udělat, to je dané, pro to máte sklon a vy tu máte odvést svou práci a máte ji odvést rádi. Jakmile byste si ale vyčítali tyhle věci, už je to špatně.

Vysvětlovali nám, že máme dva typy paměti: jedna je taková plošná, hodně rozložená a druhá je do hloubky. Věřte mi, já si nepamatuji vůbec nic [smích]. Fakt nepamatuji. A moje starší dcera mě jednou strašně rozesmála, protože když jsem jí vyprávěla to, co mi říkali, že jsou tyhle dva typy paměti, tak mi říkala: „Maminko, já vím ještě o jedné: žádná - tu mám já.“ [smích] Ne-ne-ne, je důležité, že víte, kam si zajít pro určitou informaci. To stačí.

Vy jste tady každý vedený určitým směrem. Pokud něco mám dělat ve zdravotnictví, budu to dělat. Pokud něco mám dělat v chemii, budu to dělat. Ale inklinujete k tomu, rozumíte tomu, vidíte to jinak. Každý z vás ten svět vidí jinak, aniž byste si to uvědomovali. Vy si jenom myslíte o těch druhých, že svět vidí podobně. Ne.

Já jsem zažila nádherné pocity, je to pár let zpátky, když jsem byla u maminky, v televizi dávali nějaké předávání cen za práci odvedenou tady v České republice. Byl tam starý pán, nevím, jak se jmenoval. Byl to ekonom, matematik, pojmenoval nějaký ekonomický zákon. Tomu pánovi bylo určitě přes 80 let. A tam byl vždycky takový střih, kdy běžel film, pán šel přírodou, byl tam nějaký pejsek, padalo listí a on povídal nádherné věci a říkal: „Víte, svět matematiky je pro mě kouzelný, protože matematika má své zákony, který platí. Ale svět ega, ten je nemá, že? Každý si prosazuje... tam už jsou falešnosti, výkyvy... jeden se morálně zachová, druhý ne... s tím už nemohu počítat a já jsem v tom světě bezbranný.“ To je ono.

Jsou určité fáze tady toho lidského bytí, kde jsou zákony a ty se dodržují. A na tom pánovi bylo vidět, že se toho běžného egoismu bál. Proto se nořil do té matematiky a jejímu světu rozuměl. Udělal hodně velký kus práce tady pro ten náš svět, protože on skutečně něco vymyslel, právě protože mu rozuměl. Dělal to s láskou. Lidé, kteří tady na planetě něco pro lidstvo vymysleli, třeba takový Albert Einstein, věděli, že to není z nich, že jim to bylo ukázané a byli to vesměs obyčejní lidé. Tou obyčejností se dostanete k velikým věcem. Ale také k tomu musíte přidat lásku k lidstvu. To je strašně důležité.

Takže... jsme u stavu přítomnosti. Buďte jenom spokojení na každé čakře. Chci teď znovu připomenout čakerní systémy. Poslouchejte prosím, protože, byť to opakuji už po několikáté, tak zjišťuji, že sice krůček po krůčku si trošičku i něco přitáhnete, ale běžně ve svých životech... - To tak je, druhému možná už umíte poradit - ano, to je normální. [smích] Tam není stín toho vašeho ega, to chtění 'zrovna tady já si to přeji...' nenene. Odvrhněte to. Pan doktor Tomáš měl úžasnou pomůcku, jestli jste četli některé jeho knížky. Měl jeden svůj krásný duchovní princip - říkal tomu 'hra na mrtvolu'. Představuji si, že jsem mrtvá, tzn.: měla bych pracovat s úsilím, ale nechci od nikoho poděkování. Také kdo by mi děkoval, když mě nikdo nevidí, že? Odpadne z vás spousta věcí... takové to snažení se... Ano, vy se máte snažit, ale vy máte jen usilovně pracovat, jakoby (!) jste byli ctižádostiví.

Kdysi nás upozorňovali na to, že jednou až přijde tahle ta doba, ještě krátký čas to potrvá, že nebudou peníze, protože peníze jsou dané pro éru Ryb. Ano, je to velký dar - peníze, - protože peníze patří k hmotnému světu, o tom jsme mluvili v minulé přednášce. Jsou jen průtokem, kanálem k vám, a živí vás tady, jako když krev oživuje živinami jednotlivé buňky. Ano, je to energie, která vás tady přiživuje, a máte ji danou do určité míry. Kdybyste si někde vzali víc, tak o to přijdete, to si pište. Ale hlavně jste prozkoušeni z egoismu, takže.... Ne. Chovejte se čestně. Až jednou totiž opustíte tohle tělo, tak byste si uvědomili a velice drsně byste si uvědomili, že jste si vlastně kradli z vlastní kapsy, což je směšné, že jo?

A skutečně to tak je. Jestliže existuje pouze jedna osoba, tak cokoliv druhému vezmete a nemáte na to právo, tak nejenom, že si zapíšete karmu, ale vy nikdy víc nezískáte. Ti lidé, kteří jsou na vysokých postech a jsou tam proto, aby se obohatili ještě něčím dalším, ti zažívají neuvěřitelné věci. Opravdu ošklivé, ošklivé věci, které dělají sami sobě a jsou bohatí jen zdánlivě. Oni z toho bohatství nemají nic. Bohatství je pomyslný stav a je úplně jiná pravda o stavu bohatství, nežli si lidé myslí. Člověk je bohatý tehdy, pokud ví, kdy má dost. Když tady a teď vím, že mi stačí to, co mám. A už není takové to chtění 'ještě někde něco nahamtat'. Bohatý není ten, kdo bude mít ohromné množství peněz a bude chtít ještě další tisícovku a ještě další miliónek. Tohle není stav bohatství.

Pamatuji si příběh, který vyprávěl můj muž. To je příběh, kdy do Indie přijeli dva velmi bohatí muži z Ameriky, aby u jednoho jogína zjistili svůj duchovní stav. Jeden byl vevnitř, ten druhý v čekárně dlouho čekal. A když ten první vyšel, tak se ho ptá: „Tak co? Co ti řekl?“ – „Ale, on mi řekl, že když mám asi 96 milionů dolarů, že to je moje překážka. Až se jich zbavím, tak že budu osvícený.“ A on mu říká: „Tě péro, to já abych tam snad ani nešel, protože jich mám 236. Ale když už jsem tedy tady, tak tam půjdu.“ Takže on šel také dovnitř a jogín mu sdělil: „Tobě nepřekážejí. Ty jich můžeš mít 3x tolik a nevádí ti.“

Tady jde prosím o něco jiného. Když člověk ty peníze má a je jich na účtu velké množství nebo v majetku, ale nevisí na nich, nemá pocit, že je vlastní. Tady vám nepatří ani vaše tělo, i to je matka země, kterou vrátíte. Takže vidíte, že ono se to tady jen přelévá, ale přelévá se to právě jenom v Rybách, protože Ryby - vidíte? - tady jsou

ještě tahanice a egoismus. Jakmile se ale prožijete do 5. dimenze, už nebude tohle médium [peníze], které tady jakoby figuruje a vidíte, ono se to bortí. Na celém světě peníze, to je už jenom jako velká hra s papírky: 'Tondo, Franto, tady máš jeden papírek, já si za to něco vezmu.' To jsou nesmyslné věci, ty už dávno [od r. 1973] nejsou podložené zlatem ani nějakými jinými cennostmi. Tady skutečně už je to jenom hra, jako když si malé děti hrají na písku a takhle si platí nějakými lístečky ze stromu.

Teď se ekonomická situace na celém světě bude bortit právě proto, že už peníze nemají být. To se všechno zhroutí. Ve Vodnáři nebude důvod, proč by peníze měly být. Bude jiný systém, ten systém se dozvíte včas. Já ho vím jenom... tak strašně slabě jsem ho zahlédla, ale to nemá smysl teď rozvádět. Ale právě proto, že lidé ještě vycházejí z egoismu, tak bylo řečeno, že na krátký čas se peníze pak ještě vrátí. Protože právě vy, jednotlivci, ještě každý z vás nemáte zvládnutý takový ten pocit... Někdo umí pracovat zadarmo, aniž by přemýšlel: 'Udělám to pro lidi, nechci nic.' Ale někdo ještě usilovnost své práce potřebuje mít podloženou anebo nějak ohodnocenou, takže ještě na krátký čas potom bude nějaký krátký návrat těchto věcí. Pak už to nebude nutné, protože nebude důvod pro to, abyste se takhle napínali. Jestliže se prolnete do jednoty a budete vnímat MY, pak budete konat vespolek a tohle učení už nemá žádný důvod a nemá žádné opodstatnění.

Takže: čakry. Na první čakře víte, že je posuzování dobrého a špatného. To znamená, je tam optimismus a pesimismus. Udržte si prosím svůj optimismus. Jakmile byste posuzovali i nějakou situaci ve vašem životě jako špatnou anebo nějakého člověka jako špatného, tak máte zápisy na první čakře. Ta se smrští a máte bolesti v nohách. Tohle si už v tomhle stavu, v tomto vysokém čase nesmíte dovolit. Pak by velice brzy přišla odezva. Dříve trvalo třeba 10, 20 let, někdy i do dalšího života, nežli jste splatili nějaké zápisy na první čakře, ale teď je to velice rychlé. Protože vy už máte poznatky o tom, že všichni lidé, kteří hrají hmotnou roli ve vašem životě, a ten jste si naplánovali - vaše Nadjá si to naplánovalo, - tzn., že všichni ti lidé tam patří a je jedno, jakou hrají roli. Někdo hraje roli pozitivní a někdo hraje roli negativní.

Ti lidé jsou většinou skutečně důležití a jsou důležití proto, že když si je prohlédnete s tím, co dělají - musíte zůstat vevnitř netknutí, bez uzavření čaker odsudkem - a hlavně si máte pamatovat tohle konání, abyste ho jednou v budoucnosti nedělali. Ano, je to napsané v Bibli: Co nechceš, aby ti dělali druzí, nedělej ty druhým. [Matouš 7:12] Jsou přitom různé varianty. Když třeba dívka odejde z rodiny, kde fungoval otec, který skutečně terorizoval rodinu, s tzv. vztahovkou - neodpuštěním otci nebo že ho považuje za zlého, ona bude mít podobného partnera. Pozor, ale ten partner za to nemůže! On jde opravit toho neopraveného otce. Ano, vy se pouze učíte. Takže na vás je, abyste teď zapracovali a viděli toho člověka jako boha. Ano, on je bůh. On je bůh, který ale hraje negativní roli. Ale tu negativní roli, kterou ten člověk hraje, hraje ego onoho jedince. Tohle je nutné si uvědomit, tzn. neustále na toho člověka myslet s láskou, protože on trpí. Ano, uvědomte si, že i vy vlastně trpíte, když byste ho odsoudili jako negativního. To je také egoismus, to je posuzování. Je to pro vás těžké.

A jak to musí být těžké pro někoho, kdo ještě tohle vůbec nevnímá. Je to těžké pro všechny. Tady je důležitý soucit, vnímání jak si neví rady, jak se brání zuby nehty a egoismus tady z téhle roviny hmoty mluví na jeho srdce. Nerozumí tomu, že v něm je hlas, který není on. Ano, tohle už mohou cítit pouze opravdu vyvinuté bytosti.

Ted' se rodí takových dětí nesmírně hodně. Představte si, mně už dvakrát volala paní, jmenuje se Terezie, někde z nějakých hor na Slovensku. Mají malého 6letého chlapečka Míšu. Míša mě zahlédl, když si pouštěli mé přednášky. Každý den od rána do večera o mně mluví - [žadonivě:] „Maminko, zavolej jí! Zavolej tý Ivaničce! A musí přijet!“ Už jsem s nimi dvakrát mluvila, jsou tedy kouzelní. Ten malý kluk se nedá... „Musíte jí říct, ona vám řekne, jak odložíte ty vaše věci...“ [publikum se směje] Ty děti jsou neuvěřitelné. A tak jsem mu musela minulý týden slíbit, že určitě příští rok přijedu. Letošní ne, ale příští rok že přijedu a že si budeme u nich na zahrádce hrát. [smích] A jeho maminka říkala, že on se neustále omlouvá všem lidem; i třeba matce zemi, když se někde něco stane, ona říká 'To je zvláštní dítě.' Fakt ten kluk je úplně úžasný, a když promluví, tak to byste byli dojatí, co z něj vychází za věci. Ty děti jsou skutečně fajn. Oni už vnímají to krásno, že tady je skutečně všechno dobře. Ti malí Vodnáři jsou opravdu čistí, a pokud nějakého takového v rodině máte, máte velkého učitele, věřte mi.

Tady je důležité zachovat ještě druhou stránku, tzn. duchovní stránku, situační. Všechny situace, které jste si vytvořili ve svém životě, tam jsou a jsou dobré. Já vím, že je to těžké pochopit. Zkuste si třeba představit, že vám onemocní někdo z rodiny vážnou chorobou. Tehdy ztrácíme půdu pod nohama a bojíme se o něj a... jenže. Já vám opravím ten pohled, ano? Ten člověk má ta samá pravidla jako každý z nás, tzn., že jestliže onemocněl, někde udělal prohřešek vůči jednotě. To znamená, že se vymístil z přítomnosti. Byl tak zvaně nespokojený a je jedno, na které té čakře to udělal. Tedy, aby pochopil a dostal se do přítomnosti, musí přijít vybití, tzn., musí někde trpět. Jakmile ten člověk trpí, něco ho bolí, tak se dostává do přítomnosti. On platí. Ty platby jsou teď rychlé a neuvěřitelné. Už se mi stalo v poslední době několikrát po sobě, že jsem čistila lidi, kteří přišli na aurické sezení, ale to byly tak strašné bolesti i pro mě i pro toho člověka, že pak ještě třeba hodinu ležel... jsem ho přikryla dekou, aby si odpočinul a pak tedy odešel. Těm lidem se hrozně uleví. Dneska mi jeden pán, kouzelný tedy, řekl: „Asi jsem tady nechal tak 150 kg z páteře.“ Říkal: „Super!“ To je pro ně také úžasná věc. Ale přitom si uvědomíte, když se tam dějí ty věci, co vlastně jste si vytvořili a že to děláte jenom sami sobě, nikdo jiný vám to neudělá. To jsou ty odmítavé procesy. Tady odumíráte, skutečně odumíráte a neuvědomujete si, že si to tělo umrtvujete.

A je velká šance o těchto věcech vědět a promítnout si je. Když vás postihne takováhle bolest třeba dejme tomu v nohách někde na jedničce, že si smíte už prohlédnout, že například před měsícem, jste tohle a tohle dělali a vědět, že je to pravda. Poznání, že to existuje, to je pro vás strašně důležité. Tady si ověřujete to, co vám říkám.

Situační fáze - Vráťím se k tomu nemocnému člověku ve vaší rodině. To znamená, že on si odžívá svůj program, aby něco pochopil. Vy zase smíte vědět, že on něco potřebuje pochopit, a že vy, protože ho máte rádi, máte prokázat trpělivost; zapracuje Karma jóga, že jo... Měli byste se o něj postarat, být vedle něj, stát při něm, když má jít na nějakou operaci nebo cokoliv se v té rodině prožívá, zklidňovat i všechny okolo. Tím minimalizujete dopad veškerých následků na celou rodinu, protože vy nejste od sebe oddělení. Vy už to mnozí vnímáte, že cokoliv se i nevysloví...

Kolikrát člověk přijde domů a teď najednou cítíte dusno a ještě jste ani nepřišli do kuchyně a už víte, že se něco děje. Já si pamatuji, když jsem přišla jednou ke známým a to jsou úžasní dva lidé, čistí, a najednou jsem věděla, když jsem si rozvazovala tkaničku, že v tom bytě je něco, co tam nepatří. A skutečně tam měli návštěvu a ta paní... tam byla černá magie. Najednou bylo všechno úplně tak nahuštěné, jako když po vás někdo sahá a něco vás odtamtud vytlačuje. Já nereaguji, pro mě i mágové jsou Bůh, což je správné. Ten člověk je zodpovědný. Jen jsem si vedle té paní sedla, začala hrozně plakat, aniž by věděla... neznala mě, nikdy mě neviděla. Tam ten rozdíl těch energií způsobil, že dostala úplný záchvat pláče. To je rozdíl těchto věcí. Nebo stačí, když třeba někoho chytím za ruku, povídám si s ním anebo s ním jenom mluvím. U některých lidí se ten rozdíl rozhybe, takže třeba najednou šup - bolest proběhne - nebo se mu třeba nějakou dobu hůř dýchá, nežli to odezní, tam něco proběhne. I to je čištění. I takhle při tomto mluvení, když s vámi povídám, tak vidím, jak to probíhá, jak vám věci docházejí a když vám docházejí, tak se čistíte. Občas něco přijde, ale když něco přijde, buďte spokojení, [neboť] platíte. Kdybyste byli rozhození, že platíte, už si zase přidáváte na jedničku nelibost a zase někde vás to dohoní v budoucnosti. Takhle ne prosím. Zachovejte klid. 'Já vždycky mám, co si zasloužím, tak ať to proběhne co nejdříve.' - to je dobrý přístup.

Dneska jsem měla návštěvu. Ta jedna paní byla kouzelná a říká mi: „Viš, Ivanko, kouřila jsem 80 cigaret denně, Startky (!) jo, a já jsem přestala. Pozor, to bylo pro mě hodně těžké, protože jsem byla tak silný kuřák, že jsem fakt měla absták, takhle [předvádí] jsem se trásla. A dokázala jsem to. A teprve až když jsem to dokázala, tak mi došlo, že jsem vlastně začala kouřit jenom proto, abych se toho dokázala zbavit.“ To všechno je vlastně dokonalé. Jo, to je ono.

Vy se tady naučíte věci, i to je dobré, že se je naučíte, abyste se jich dokázali zbavit. I to máte v plánu, je to geniálně vymyšlené. Vy si tím umenšujete svá ega a přibližujete se k jednotě, abyste žili to, že vše je dobré. A pokud člověk tohle už vnímá, už je velice blízko. Jste skutečně bohové. On žije ve vás a vy žijete v něm. - Tohle je jediná realita, která je skutečně platná.

Druhá čakra - Na druhé čakře, už jsme o tom dneska mluvili, je odpouštění a taky sexualita. Je to základ i vaší duchovní energie, protože vaše sexuální energie je vaše duchovní energie, ale o oktávu výš. Takže všichni léčitelé, kteří tady jsou kolem té šestky, mají dar toho léčení tím, že léčí přebytkem své sexuální energie. Neděste se tedy toho, ne abyste se báli. Ne-ne-ne, to ne. Ano, v současnosti kamkoliv půjdete, i k nějakému léčiteli, běžte, teď už víte, jak to máte opravovat. Protože teď se dějí věci,

kdy přestávají zabírat všechny alopatické léky. A přestávají zabírat proto, že většina z těch léků, je chemie. Už jste možná zjistili, že jsou lidé, kteří mají balíky léků. Ten člověk bere každý den dvacet léků. Každý lék působí na něco jiného, tím směrem vám pomůže, ale pět dalších věcí vám rozhodí. A jestliže v tomhle budete pokračovat a přidávat ty problémy, tak se v sobě zauzlužete, že budete mít další zdravotní potíže. To je nekonečný běh.

Jestliže máte v některé téhle oblasti zdravotní problémy, najděte si v té čakře, co tam nemáte dělat, a to musíte změnit. Když vám sáhnou do aury a zjistím, kde máte zápisy, mohu vám ještě předem říct, co máte změnit, protože když vám vytáhnou ten zápis, tak musí přijít opravná zkouška. To jde jenom teď v tuhle dobu. A jenom proto, aby se urychlil čas přechodu určitých bytostí do platónského měsíce - vás, kteří jste připravení. Jindy to nejde, jinak by to byla magie. Ale magie to není tehdy, když vám ukáží, jak se to opraví. Jinak byste znovu zareagovali podobně a to by bylo donekonečna. Navíc bych vám vlastně ublížila, protože když bych to vytáhla a neřekla bych vám tohle, bylo by to, jako když přijedete k pumpě, nacucáte si benzín a zase odjedete... - člověk udělá zase to samé, on by se neučil.

Podobně působí homeopatika. Homeopatika vám doplní tu vibrační rovinu, kterou jste ztratili vytěsněním z toho místa, ale musíte změnit chování. Jestli nezměníte chování, tak homeopatika vám pomohou pouze do té doby, než znovu zareagujete třeba na trojce zlostí. To je zbytečné. Vy to takhle nikdy nezastavíte. Zastavíte to směrem dovnitř, nikoliv ven. Ego dělá všechny nátlaky a bojuje směrem ven. Vidíte to? Ne.

Spoustu lidí si myslí, jak je důležité ovládat druhé lidi. To jsou lidé, kteří jsou třeba i v politice, kteří si myslí 'teď mám moc, teď něco zmůžu'. Křičet na druhé a rozkazovat a velet - to umí lidé! Většinou ale tihle lidé neumějí tu nejdůležitější věc, kterou by umět měli: oni neumějí poručit sami sobě. To je to nejdůležitější, co se mají učit a tímhle stylem jim to nikdy nedojde. Teprve až člověk ovládne sám sebe směrem dovnitř neboli svůj egoismus, tehdy ovládne i ten vnější svět a nemusí se ho dotknout ani myšlenkou. To je právě to, co spousta lidí vůbec nechápe.

Já si pamatuji, že jsem třeba zažívala zkušenosti zvláštním způsobem. Přišla mi třeba nějaká velice obtížná situace a běžně mě ego vnitřně nabádalo 'Vynadej mu! Udělej mu něco!', ať to ti lidé cítí... Já jsem věděla, že ne, že nemohu. A tak jsem v duchu šla na schůzku, kterou jsem měla s tím člověkem a říkala jsem si 'Prosím tě, co mi to děláš?' Takhle jsem mluvila, mluvila a přišla jsem tam... To byl úplně jiný člověk. Choval se úplně jinak. Jako kdyby mě slyšel. Pozor, on mě slyšel, protože tím nitrem vy skutečně do toho člověka... vidíte? To božství je stejné [ve vás obou]. S čím dorazíte na tu schůzku - s jakým postojem tam přijdete, to tam pro vás bude připravené. Jestliže se chystáte s někým bojovat, bude tam bojovník, ten vám dá do čumáku a zasloužíte si to. Ale pokud tam přijdete s čestným, morálním postojem skutečně neošidit toho druhého člověka a vyřešit to korektně a hezky, tehdy tam najdete úplně někoho jiného. Musíte počítat i s egem toho druhého. Jde prosím úplně, ale úplně všechno, ale ne vně, ale směrem dovnitř.

Vyzkoušejte si to. Mnohokrát lidem radím: 'zkuste to jako v laboratoři'. Fakt si to vyzkoušejte, ono to funguje. Teprve až si ověříte, že tyhle ty věci pracují... Nesmíte být vypočítaví, to už nejde. Vypočítavost - když se poprvé bytost dozví, že tyhle věci fungují, třeba že máte děkovat. Ano děkovat - to je dobré. Ten člověk bude třeba stokrát za den děkovat. Pozor, když bude vědět, že za to poděkování dostane odměnu, tak je to vypočítavost. Jenže ten člověk neví, že Bůh ho neuslyší. Jestliže vy budete děkovat pusou, a budete mít někde čakru staženou a budete jenom vědět, že když poděkujete pusou, že něco dobře dopadne, - tehdy to nedopadne. Tam je zaprvé vypočítavost a za druhé: Bůh slyší děkování na čakrách. Bůh slyší spokojenost, odpouštění, stavy bez zlosti, bez nenávisti a bez kritiky. To znamená, vidíte, že nemusíte otevřít pusu a říct 'děkuju'. Nemusíte! Stačí, když budete vnitřně spokojení s tím, co je, a on vás uslyší. Samozřejmě, jestliže byste měli poděkovat druhému člověku, tak tu pusu otevřete, že jo. Tady jde pouze o ten stav, abyste věděli, jak to skutečně funguje. Vy jste energie prožitku, takže vy musíte mít stále přístup na druhou stranu. Jediná spokojenost je přítomnost, tzn., že pocit, že něco je špatně, ten vás vždycky jenom sekne a sekne vás.

Chcete se na něco zeptat? Něco konkrétního? Ptejte se.

[Z publika:] Když jsme končili minulou přednášku, tady se paní ptala na reiki a na kineziologii. – Ano, ano, dobře.

[Z publika:] I já se chci zeptat. Vy jste mluvila o tom, že když máme blízko sebe nemocného člověka a teď musíme uklidňovat okolo lidí, protože se to děje, protože se to takhle má dít, jestli má cenu toho člověka nějakým způsobem z toho dostávat?

[IA:] Ano, samozřejmě, ono to totiž přijde na přetřes. To Nadjá vždycky ví, ono se mluví o těch lidech. Dejme tomu ten člověk by měl třeba něco na ledvinách, něco vážného. Například by tam proběhlo neodpuštění s nenávistí - bude mít rakovinu ledvin. Takže vy tady v tom běžném světě, vy musíte zaprvé: toho člověka zklidňovat. Už tím, že ho zklidňujete a jste vedle něj, mu harmonizujete čakry víc, než by je měl, když by byl rozhozený. To už je první důležitá fáze, protože do něj může jít víc Boha. Zadruhé, takový jedinec, který už vidí na druhý konec tunelu, tak on si potřebuje podvědomě vyčistit všechny věci, které tady neudělal dobře. Většinou mluví o člověku, kterého neměl rád a něco s ním měl. Tady stačí zmírňovat ty záležitosti a říct 'podívej se, už mu to konečně odpusť, to nemá smysl řešit,' tak běžně lidsky mu jakoby domlouvát. Když uvidíte, že se ten člověk bojí, dělat všechno proto, aby se nebál, protože se to zhoršuje. Ve fyzické rovině byste měli udělat všechno, co tady jde, co skutečně tady jde.

Vysvětlím vám to. Vysvětlím vám to na jednom příběhu, který jsem měla s mou mladší dcerou. Jednou onemocněla na velice krátkou dobu maminka mého zete a ona sama si myslela, že má něco vážného na plicích a bála se. Ti lidé se běžně samozřejmě bojí - Petruška říkala, že na Paolovi bylo vidět, vždycky když přišel od maminky, jak byl nervóznější. Na děti neměl tolik trpělivost, bojoval i sám se sebou, takže Petruška říkala „Jak jsme byli všichni propojení, bylo to pro mě větší úsilí udržet celou rodinu

bez nervozity. Někdy mě volal Paolo, pak děti, takže jsem byla po nějakém čase fakt unavená. Jednou ráno jsem si řekla, že vstanu dřív, osprchuji se a šla jsem do koupelny. A jak se sprchuji, najednou jsem si dosadila tebe. Mně ti bylo tak dobře, mami, tak dobře. Já jsem věděla, že kdybys eventuálně dostala třeba i nějakou skutečně vážnou nemoc, tak zaprvé, bys tady pro nás z lásky udělala, co se dá: zajít za doktorem, nechat se vyšetřit, udělat nějaký zákrok, nějakou operaci, zjistit o co jde. Ale kdyby se zjistilo, že by to nešlo odoperovat, stejně bys byla šťastná, protože když si prohlédneš celý ten svůj život - tam nebyly žádné skopičiny. Člověk tady má mít čistý štít - a že tedy končíš a budeš se těšit na druhou stranu.“ [IA:] „Ano, ano.“ [Petra:] „Mami, já jsem ti byla tak strašně vděčná. To by byla taková úleva, taková pomoc pro nás. Já bych se tím nevyčerpávala. Já bych věděla, že to je od tebe směrem k nám dar.“

[IA:] V tu chvíli jsem byla opravdu dojatá a říkám: „Péťo, já ti strašně děkuju, protože tohle dokážeš. V onom případě bych věděla, že když už jsem tady udělala všechno a mám odejít, že mi nebudeš viset jako koule u nohy a tahat mě sem dolů.“ To by bylo pro mě utrpení. Vy nevíte, že když pak sedíte u někoho, kdo odchází na druhou stranu, a tělo už ho neposlouchá nebo potřebuje odejít, došel do bodu B, on vás lituje, když vidí, že pláčete. To odcházení je pro ně těžké, takže ti lidé pak víc trpí. Oni se tady zdržují víc, než by měli, a je to pro ně hrozně obtížné.

Takže my jsme si už prožili ten můj odchod v takové krátkosti, ale bylo to nádherné. Byly jsme obě dojaté a šťastné. Ona to byla imaginární situace, protože maminka... mezitím se zjistilo, že to nic není a že... tam se to mělo jenom takhle prožít, abychom se do toho dostali. Takže všechno dopadlo dobře. Ano, to je ono, vy máte prožít tady a teď tohle. Já po vás nemohu chtít, abyste se radovali ze všeho, protože nejste takoví blázni jako já. Já jsem v tomto smyslu ojedinělý případ, také proto vás tohle přicházím učit.

Já bych se radovala z toho, co jsem s tím člověkem prožila, že jsem se s ním učila, že jsme se setkali. Ať se choval, jak se choval, protože obojí vás učí - i pozitivita i negativita. Ano, buď vidíte - takhle bych chtěl vypadat, anebo - takhle bych nechtěl vypadat, ale obojí je správné. A byla bych šťastná za to, co mě naučil. A pozor, po vás nemohu chtít štěstí, ale mohu po vás chtít alespoň přijetí. Tam je rovnítko - při štěstí totiž máte tu čakru krásně otevřenou, jak má být, ale stejně tak je otevřená, když tu věc lidsky přijmete. Vy s tím beztak nic nemůžete udělat.

Jenže vy jste zvyklí se bránit. Buď lítostí... Dokonce jsem zažila lidi, kteří neuměli odpustit. Potkala jsem před pár lety paní, které bylo 40 let. Ta paní neodpustila svému tatínkovi, že když jí bylo 12 let, se zabil při autohavárii, že odešel. Tam bylo neodpuštění. Pro mě to bylo tak udivující - Ta paní samozřejmě měla totálně zdemolovaný vylučovací systém. To, co neumíte, si musíte projít, abyste si vyzkoušeli zkrátka věci, které máte. Je to pro vás nutné. A pozor! Je to dobré, protože všechno řídí On.

Jestliže budete připravená na to souhlasit, souhlasí skutečně ve vás božství. Jestliže nebudete připravená, zase božství zařídí, že řekne 'ne' přes ego, přes spolupracovníka ego. Takže vidíte - není možné, abyste se dostali do nějakých dřívějších stavů svého evolučního vývoje, nebo že byste ten svůj vývoj předběhli. To nejde. Jestliže naše Nadjá ví, že by vám chybělo 1% a ještě něco musíte prožít, musíte to skutečně prožít, takže ještě 1% si takhle škubnete, abyste získali svoji poslední 100%ní jistotu, že tohle už nikdy dělat nebudete. Takže vidíte, že neexistuje chyba - vy se pouze vyvíjíte.

Pardon, já jsem tobě neodpověděla, že jo? Ještě vy... - To jsem byla já to reiki. - Jste Míša? - Ano. Jo, odpovím, odpovím, teď mi to došlo. Já se omlouvám.

[Z publika:] Jen ještě nadhodím, napadlo mě jak je to s našimi dětmi, když je jim do 2 let, jsou v té jednotě a onemocní. Znamená to, že si natahují naše problémy na sebe?

[IA:] Ano, ano, chytrá holka. Ano, je to pravda. Zrovna teď je to hodně drastické, budu mluvit o dnešním konkrétním případě. Ráno mi nečekaně zavolala paní - ani nevím, jak se jmenuje, ani bych to samozřejmě neřekla - odněkud z Moravy a říkala: „Včera jsem se dozvěděla a ještě od policie, což je hrozné, že mám akutní leukémii. Před měsícem jsem viděla vaše přednášky. Hodně jsem se zklidnila a bylo mi strašně dobře, všechno jsem odevzdala, ale teď to je pro mě šílená rána.“ Tak jsme se domluvily, že půjdeme příští týden na Skype, protože takovému člověku nemohu odříct. Jenom jsem ji trochu zklidnila a teď pozor. Zeptala se: „Co mám dělat?“ Já jí říkám: „Mám jenom 5 minut, takže dobře poslouchajte.“ Teď dobře poslouchajte i vy, já se pak vrátím k dětem, co mají takovouhle nemoc. Říkám jí: „Podívejte se, jestliže to je akutní leukémie, to je stav rakoviny krve. Vy už to také můžete vidět. Vy uvidíte přesně systém, který tam je. Ano, akutní leukémie je stav rakoviny na krvi a krev, to už víte, je energie, která nám dodává živiny. Tady v tom světě je to váš prožitek zášti vůči majetku a penězům.“ Potvrdila to: „Jo. S manželem jsme se rozváděli a byly při tom strašné tahanice o peníze. Máte pravdu. Ano, je to pravda. Já už jsem to pustila.“

[IA:] Pozor, jenže prožitek je prožitek, ten se zapíše. Netahejte se o nic. Nechte všechno proběhnout. Snažte se domluvit; pokud to nepůjde, nechte to na soudu, bez toho aniž byste si něco přáli. Ne, ať to rozhodne nestranný soudní aparát. Většinou možná dostanete i víc, než byste sami požadovali. Ono to skutečně proběhne, pakliže zachováte tady [na čakrách] čistotu a hladkost, a nebudete to řešit. Ono se to sice asi na nějaký čas protáhne, možná zažijete nějaké nesrovnalosti...

A teď: Pokud by v té rodině bylo někde malé dítě, a to dítě je čisté - to je čistý Bůh - a ono vidí systém těchto věcí, tak to bude mít to dítě. Děti odžívají za ty dospěláky. Protože v něm je čisté božství, které miluje všechny nestranně a o to rychleji to proběhne. U téhle konkrétní nemoci je stav zášti kvůli financím. Ten člověk až potom, když ji dostane, si uvědomí, že on si ty finance, o které celý život bojoval nebo nějaký čas bojoval, vůbec neodnese s sebou. Ano, to je hmota, která tady zůstane i s tím vaším tělem. Pak mu to dojde. Tohle je ale důležitý učební proces. Jestliže to ta žena pochopí, má šanci se z toho dostat. Samozřejmě, musí se i léčit tady v tom běžném světě. To je hodně důležité.

Ted' se dostávám k tomu reiki... se omlouvám... Musíte na mě houknout. Já jsem hrozná. Když začnu mluvit, tak nevím, kdy mám skončit. Zase, vše je dobré. My tady žijeme ve zvláštní době. Ta doba je taková, a to víte, že posledních 100 let na planetě žilo a žije hodně mágů, protože lidstvo se vyvíjí. Já začnu ještě od jiného stavu, abyste mi rozuměli. Budeme říkat stav svatosti, ano? Co to znamená být svatý? Jestliže je na planetě něčeho málo (diamanty, zlato), tak my lidé to považujeme za drahé a ceníme si to, když je něčeho málo, je to ojedinělé, je to vzácné. V tomto smyslu, když přišel někdo čistý, přes kterého mluvil Bůh nebo dělal zázraky. To i vy všichni budete umět - ano, Ježíš měl pravdu. Budete to všechno umět, ale až odbouráte stavy egoismu, tzn. oddělenosti. Stanete se bohy.

Tehdy ale před mnoha stovkami a tisíci let bylo těch lidí velice málo. Lidstvo se vyvíjí i jako celek, ono vyzrává; my jsme tkáň, která se vyvíjí a je lepší a lepší. A dokonce teď je to vidět na zvířatech. I ta zvířata se vyvíjejí, dělají věci, které dříve nedělala, ale já se k tomu možná potom ještě dostanu, než se vrátím. V současnosti se lidstvo vyvinulo za posledních 100 let a - dostáváme se k bodu, kdy jedna sedmina lidstva se bude moci prolnout pryč, tzn. odložit magické životy - i černou i bílou magii - a dojít OS-VÍ-CE-NÍ. Osvícení je jenom toto propojení s tím vrškem, bez toho egoismu. Takových lidí teď bude hodně.

Ti, kteří byli považováni za svaté, a kteří jsou svatořečení, by si to nepřáli, těm je to úplně jedno. To byli úplně obyčejní lidé bez ega, kteří jenom směli takhle promlouvat. Jenže všichni lidé dole, kteří to neuměli, viděli ty zázraky. Proto je považovali za svaté. Ještě dnes, to víte, se blahořečí a považují se za svaté, ale to je jenom nevědomost, omyl. To je jenom jejich poslání, aby někdo viděl, že takové věci se mohou stát. Takových lidí teď bude hodně, takže pojem svatost pomine. To je vlastně nic.

Ale už jsem u toho, jak jsem říkala, že se teď hodně lidí za posledních 100 let prožilo magickými stavy. Vy víte, že napřed se musí zesílit stav egoismu na takových zhruba 10 životů, kdy si prožijete napřed černou magii, která hodně zesílí vývoj ega, pak bílou magii - tam také, ale už je to trošku slabší - ke stavu toho, abyste dostali na frak během těch pár životů, abyste neprosazovali svoji vůli do okolí. Tehdy jste jako buňka, která nutí dělat své okolí to, co vy chcete. Vidíte? To je deformace, že jo. Ne, samozřejmě, tělo to nedovolí - ten člověk si prožije drsné věci. Protože on je svým egoismem totálně odstřižený od celku - dostane pár těžkých lekcí a jsou pro něj úžasné, protože on ten egoismus odloží.

Takže se za těch posledních pár desítek let vynořila spousta informací, týkajících se třeba reiki. Vidíte, např. zasvěcení. Pozor, lidé, kteří zasvěcují reiki, tam je ještě částečně jakoby magie. Je tam umělé upravování čakerních systémů, navíc si ti lidé většinou ještě za to berou peníze. Pozor ty kurzy, to byly tisícové částky. Zadrugé v tom byli zapasováni ti, kteří ještě neodložili bílou magii. Jedinci, kteří chtěli tohle umět, aby se předváděli tím, co dokážou. Poznala jsem pár lidí, kteří říkali 'Já bych chtěl být jak Ježíš - takhle mávnout rukou a všichni budou padat uzdravení.' Tam je ten pocit, jak to 'JÁÁÁ' budu... Ne-ne-ne. Já jsem se tenkrát smála a tomu pánovi

jsem říkala „Až tohle přestanete chtít, pak to budete umět“ On mi nerozuměl, bylo vidět, jak ty oči se tak podívaly... Ne-ne-ne-ne.

Takže my se učíme hromadně, ale pozor: mohou tam být i čistí lidé. To je právě úžasné. Pokud budete čistá a budete chtít dělat reiki, pak vám neublíží nic, ani že vám otevrou čakry. Pozor, když už byste byla čistá, tak už byste ten čakerní systém měla tak otevřený, že byste tam ani chodit nemusela. Ale třeba byste o tom ani nemusela vědět - to je také varianta. Pak je ještě možnost, že tam přijde skutečně čistý člověk, ale ten ještě není až tak čistý, aby se prolnul do jednoty. Tehdy mu může ten mág naopak ublížit. Spíše ztlumí tu vibraci, trochu mu ji přivře, což oni ale neví. Všichni jsou tam prozkoušeni - i černí mágové, i bílí mágové i čistí lidé.

A teď: Jestliže tam ale půjde člověk, který chce tohle dělat pro druhé lidi, bude mu uměle upravená čakerní soustava. Pozor, vy byste měli těchto stavů dosáhnout pouze svojí morální prací na svých čakrách, aby byly čisté a otevřené tak jak by být měly, tzn., že byste se takhle měli chovat. Pak je to v pořádku. Jestliže ale si uměle necháte čakry upravit a pak někde uděláte na čakře nějaký nesmysl, tzn. třeba na trojce zlost, nebo si budete něco vyčítat, jste v pytli. V tu ránu přijde okamžitě náraz bolesti, protože vy se chováte obráceně.

To je to samé, jako kdybyste chodili na jógu. Jóga je úžasná věc, úžasná! Teď je jí všude hodně, teď je boom jógy a má to svůj důvod, protože lidstvo se potřebuje do toho stavu osvícenství dostat. A jestliže teď je takovýhle boom, je i spousty jóg, které dříve vůbec neexistovaly. Dříve bylo 9 základních jóg, z toho 2 byly pouze fyzická cvičení a zbylých 7 bylo psychických cvičení. Vy ani vůbec netušíte, že vlastně vaše životy jsou skutečně jóga. Část života budete žít třeba... budete se učit milovat třeba nepříjemného dědečka, který týrá celou rodinu – Bhakti jóga. Pak se budete učit někomu odpouštět, pak se třeba budete starat o někoho starého v rodině, anebo například po autohavárii, abyste skutečně nechtěli ani poděkování, to je zase Karma jóga.

Jsou různé věci, stavy, kterými si v životě projdeme skutečně určité zvláštní části, kdy si krůček za krůčkem prožijeme úplně všechno, abychom si to tam všechno zopakovali. Jestliže ale budete chodit na jógu, kde tím cvičením... Tělesné cvičení jógy je úžasná věc, ono vám harmonizuje čakry, ale nebudete-li se chovat morálně, v tu ránu si na tom místě, kde jste udělali chybu, zablokujete páteř. Ten člověk si řekne 'Pro mě jóga není. Já jsem si hnul se zády.' Ne. To by se nestalo, kdyby neudělal tu egoistickou odmítavou negativní emoci. Takže pokud chodíte na jógu, dejte si pozor na svoji morálku jednoty: odpouštět, nezlobit se, radovat se, být spokojený, nefňukat, nelitovat. Nééé - věci jsou, jaké jsou. Když jdou tyhle ty dvě věci ruku v ruce, potom ten člověk jde velice rychle dopředu. Jógu mám ráda, doporučuji!

[Z publika:] A co třeba Mantra jóga? Když někdo praktikuje Mantry. A zvlášť třeba ve spojení s Bhakti jógou?

[IA:] Ano, ano, ale spoustu, spoustu knih to říká někdy docela nesrozumitelně. Tady je důležité znát praxi toho nitra - pozor na postoje! Člověk to dělá třeba v té chvíli, co o tom mluvíte. Ale vy máte ještě svůj osobní život, a jakmile v tom osobním životě najednou jdete proti - třeba byste někoho v rodině neměla ráda, nebo že někdo ubližuje vašemu dítěti - tehdy už jednáte proti. Vy to musíte žít v celém životě. To je právě to, že ti lidé si to napasují jenom na ty 2 hodiny týdně, co chodí tamhle někde do tělocvičny, ale už v životě to nedělají, rozumíte mi? Tohle musí být skutečně součástí vašeho života, pak to má smysl.

[Z publika:] Ale přece nikdo není v takové dokonalé harmonii a rovnováze, aby se z něčeho nerozčilil. [publikum se směje] Já se ptám, jenom jestli mi to vysvětlíte.

[IA:] Je pravda, že byste mě možná mohla vidět rozčilenou, ale nerozčilenou. To je právě to, co vy nevíte. To je to božství, které je neuvěřitelné. Ano, já se klidně třeba rozčílím... Pamatuji se, jak jsem tady před několika lety měla francouzské kluky. Mám je tu každý rok, jsou super. Giovánek šel do druhé třídy a ta francouzština je velice těžká, tak jsem dostala při odjezdu z Francie od mého zetě knížku Harryho Pottera. Říkal mi „Prosím tě, ať ten Giovanni čte každý den 10 listů.“ Takže pro mě to bylo svaté, že jo – „Ano, Giovánek bude číst.“ Jenže potom na víkend s dědou odjeli. V neděli můj bývalý muž přivezl děti, a když jsem vybalovala tašku, jak jsem brala do ruky tu knížku Harryho Pottera, tak mu říkám: „Gioví, čet jsi?“ a on: „Jenom 5.“ a já říkám: „Tak si to přečti.“ [ukňouraně:] – „Mami, až... až... až zítra, jo?“ a já říkám: „Ale budeš číst 15!“ – „Jóóó jóóó jóóó budu.“ Haha. Mně to bylo jasné.

Druhý den bylo 36°C ve stínu, takže kluci řekli, že půjdou ven, až tedy bude trochu menší horko. Na té zahradě je opravdu kouzelně. Bylo 17 hodin, něco jsem dělala u dřezu, teď se otočím... a už jsem to čuchala. Vždycky takovéhle věci cítím dopředu. Cítím, jakoby se zastavil čas. Najednou vím, že se něco děje. Otočím se k němu a ptám se: „Už jsi dneska četl?“ V tu ránu zvoní zvonek - kluci přišli, aby šel hrát fotbal. A on: „Ne, ale já teď jdu hrát fotbal.“ Já říkám: „Ne-ne-ne, ty teď budeš číst. Ty teď budeš číst, protože za 3 hodiny přijdeš z venku, uřícený, pak - večere - to už nad knížkou usneš a zítra už bys to nepřečetl. To už bys četl 25, a to ne, to nedovolím.“ A teď, že jo, on chtěl... tam kluci, že jo... já říkám: „Ne-ne-ne, ty teď půjdeš říct klukům, že až (!) si to přečteš, tak pak půjdeš ven.“

Pozor: To dítě, které se naučí zlozvyky v dětství, tzn., že jestliže on začne být nedůsledný a nespolehlivý, tak se celý život bude potýkat v rodině, v přátelství, v práci s takovýmhle zlozvykem a potom bude samozřejmě i nemocný, protože bude s těmi lidmi bojovat, budou tam různě probíhající emoce. Když já ho tak miluji, chci, aby mu celý život proběhl v pořádku. Takže protože ho miluji, já mu to nedovolím. Jenže jak jsem mu řekla „Ne-ne-ne, vyříd' klukům... a půjdeš číst“, tak on se takhle nafoukl, kouká do knížky a říká: „Ty jsi zlá.“

Tááák - a přišlo národní divadlo. Já jsem nasadila masku - vevnitř jsem se chechtala. Vy to nesmíte prožít - já jsem to fakt zahrála. Já jsem křiiiíčila [smích] a říkám: „Ty mě nebudeš posuzovat, jaká jsem. Ty teď máš číst, tak si to přečteš a zkrátka dokud to

nebudeš mít přečtené, tak nepůjdeš ven.“ Ale já jsem hodně křičela. A teď koukal do té knížky - on mě takovou nezná, nikdy mě takovou neviděl. Když jsem mu domlouvala po dobrém, on nechtěl, tak jsem musela křiknout. A takhle se mu třásl slzy, jak se mu plnily oči, nechtěl mrknout, aby tedy nebrečel, a do toho největšího křiku jsem řekla: „Kluci, co si dáte k večeři?“ úplně normálním hlasem. On vytřeštil oči do té knížky, teď řekl tedy něco, co chce k jídlu, já jsem se otočila a šla jsem vařit.

Pozor, moje maminka tam byla taky. Ta utekla [smích] ta mě tak nezná. Nevěděla, co se děje, tak zmizela. Rafael přestal malovat, ten takhle třesl oči, ale pak jako nic... Skutečně, už jsem se k tomu nevrátila. Dodělala jsem večeři, on si to dočetl, kluci šli ven, hráli fotbal. Všechno bylo v pořádku, nic jsem nerozmazávala.

Druhý den dopoledne jsem něco dělala v kuchyni, on se ke mně tak přitočil a tak se takhle šel mazlit. Takhle si mě objal, tady si mi položil hlavu a povídá: „Mami, já tě mám tak strašně rád.“ Jsem ho hladila a říkám: „Já tebe taky a máš mě rád, když na tebe křičím?“ A on: „Já jsem si to zasloužil.“ Ano. Kdybych se už ale tady oddělila skutečnou zlostí, už by to byla chyba. Zaprvé on by věděl, že už to bylo vážně a já bych si to odnesla nějakým zádrhelem na zažívání. Když už není jiného zbylí, udělejte národní divadlo. To jde. Bůh to neuslyší, on slyší jen to, co uděláte na čákrách.

To je právě to, co vás vlastně učím, skutečné realitě chování. Ano, já smím klidně i křičet, ale jenom jako. Já křičím, protože toho člověka miluji, poněvadž vím, že teď s ním musím zatřepat, abych ho uchránila od budoucích karem, které by si v nevědomosti udělal a provázelo by ho to až do smrti. Zkuste si představit takové dítě, které se nenaučí třeba po sobě umýt nádobí nebo odnést talířek do dřezu, to je takový nesmysl. Pokud se dítě naučí tohle dělat automaticky, když dojí, bude to dělat celý život a nebude vědět, že něco dělá. Jenom jako když dýchá: Dojím - zvednu - odnesu - umyji. Tečka. Když se to nenaučíte, kolik hodin ve svém životě strávíte nad mytím nádobí? Všechny tyhle hodiny protrpíte. Nebo se vám nebude chtít a teď to odkládáte... je to naschlé, tak s tím máte třicetkrát tolik práce... tím si šijete na sebe bič. Když to dítě miluji, nechci, aby trpělo. Chci, aby vůbec nevnímalo, že v životě myje nádobí. Já to pro něj v dětství udělám, že ho to zkrátka naučím. Tečka.

Návrat k jednotě II, část (2/2) | Iva Adamcová v Ústí nad Labem 30. 03. 2012

... praxe je taková... A teď vám dám pár příkladů třeba z dětství mých dětí, abyste věděli, jaká je praxe vašeho života. Až když vám něco přestane vadit, pak se to zastaví. Moje děti se moc smály, když se u nás jednou setkaly, to už byly dospělé, už to byly mladé ženy a maminky. Lucinka mi povídá: „Maminko, já jsem té Petrušce dělala tak strašné věci“ (Ona byla přesně o 2,75 roku starší, jakoby o 3 roky starší.) a říkala: „Když jste to s tátou neslyšeli, tak jsem jí našeptávala: Naši mě mají rádi víc jak tebe [smích] a mě nikdy nedoženeš - já jsem o 3 roky starší.“ [smích] A já: „A co Péťa?“ (Péťa se chechtala, když to slyšela.) – „Jen tak koukala.“

Ale já jsem tenkrát tušila, že se něco děje, protože ta Lucinka přišla za mnou jako 6letá holčička - Petrušce byly 3 roky - a povídá mi: „Maminko, ve mně je nějaký divný zlo a to zlo mě nutí furt říkat ošklivé věci a já nechci.“ A já říkám: „Lucinko, ale je báječné, že už o tom zlu víš. To už je veliký pokrok.“ Že se vlastně ten človíček s tím neztotožňuje, že... on ví, že to nechce. Teď si představte - já jsem tehdy viděla na Petrušce, bylo jí 5 let, že se něco děje, ale to dítě si nestěžovalo. Tak jsem si tu malou 5letou holčičku jednou zavolala a říkám: „Péťo, pojď sem.“ Povídám jí: „Hele, Lucinka ti něco říká, víd? A ty mi to neřekneš, já vím, že mi to neřekneš, já to nechci vědět. Já ti chci jenom říct, že to asi tuším, protože i Lucinka ví, že se tam něco děje, co není... ale řeknu ti jednu věc: Lucinka ti to přestane dělat tehdy, až ti to přestane vadit.“ A ona tak chvíli koukala a pak jako kývala hlavou a odešla.

Uplynulo 6 let. Najednou přijdu domů - měla jsem 3 tašky, takhle jsem je dala na linku, začnu vykládat věci a najednou se otevřely dveře do pokojíčku, (takové zatahovačky tam máme). Péťa vyběhla a říká: „Mami, už to umím!“ Teď já nevěděla co - jestli matematiku nebo biologii nebo co - a ptám se: „A co [umíš]?“ [Péťa:] „No pamatuješ si, tenkrát jsi mně říkala...“ To dítě 6 let neřeklo ani slovo a mordovalo se s tím, aby jí to nevadilo, a říká: „Už to umím - už to nedělá, už to nedělá!“ [smích] Ano - to, co vám vadí, si k sobě přitahujete a zasloužíte si to, protože jste se sem přišli naučit, aby vám to nevadilo.

Takže jestliže se ozve negativní záblesk mého ega, že něco odmítá, to je přece úžasné. To je přece úžasné - tehdy vím 'Aha, tam mám ještě mezeru.' Naučte se využívat svého egoismu k tomu, abyste nasměrovali baterku toho svého vědomí tam, kde máte rezervy. To, co vám nevadí, to už umíte, věřte mi.

[Z publika:] Když si to tedy přeložím do toho praktického života, tak to, že mám maminku nemocnou, teď je dcera nemocná, manžela bolí záda - věčně si na něco stěžuje, takže já si to k sobě přitahuji tím, že vlastně mně vadí, že ty blízké osoby jsou nemocné?

[IA:] Ano, že to odmítáš, ale jakoby v podvědomí.

[Z publika:] I když si navenek jako říkám 'Ano, je to všechno, jak to má být', ale ještě jsem se s tím nesrovnala.

[IA:] Když to navenek řekneš pusou, ale uvnitř je člověk takový jakoby stažený, to není ještě ono, ano, to není ono. Ale i tohle stažení, to nepřijetí, ty jednou odžiješ. Ne. Oni jsou nemocní, to je stav přítomnosti. Takže já jim teď posloužím a udělám všechno proto, abych jim zvedla náladu, už jenom tím je léčíš. Vám potom po letech dojde, co vlastně děláte.

Kdysi dávno jsem byla na automatické kresbě, nade mnou bylo takové to trojkruží, ptám se: „Co to je?“ a on říkal: „No, to jsi ty.“ a já: „Jóóó? A co to je?“ – „No, to je učitel a taková ses už narodila.“ Po letech mi došlo, že to byla pravda. Já miluji žert, to vidíte. Moc ráda se směji a jsem ráda, když i vy se smějete. Já jsem takový trochu šašek, protože vás miluji, samozřejmě, ale vždycky jsem věděla 'u tohoto člověka pozor - ten nesnese nějakou větší míru', tady už myslíte za druhé lidi. Tehdy už je léčíte. Taková ta opatrnost trochu... ne nějaká taková zaťatá, taková fanatická, ne-ne-ne, ale už vycítíte, koho byste se dotkli, na co je háklivý nebo ne. Protože už když vy tomu člověku nepředložíte tu situaci od vás směrem k němu, která by ho někde zauzlovala buď zlostí nebo lítostí nebo výčitkou nebo zklamáním, tehdy vy ho vlastně chráníte. Pozor, jestliže on to neumí, zažije to s druhými lidmi okolo sebe. Ať se to učí s druhými, ale ode mě ne. Tehdy už jste prvek, který skutečně ty lidi léčí.

Ale také tam může být ještě další varianta. Když za vámi někdo přijde, třeba si postěžovat, cokoli... jenom ho zklidnit. Stačí zklidnit, i když nevíte, jak to dopadne. Řeknete mu „To bude dobré, uvidíš, to nic není, to všechno dopadne, zůstaň klidný.“ Bude u vás třeba 2-3 hodiny sedět na kávě a během hovoru se mu ty čakry trochu upraví, znormalizují a tak dojde k úlevě a vyřeší se mu i ty situace. Už tehdy jste prvek, kdy pomáháte svému okolí.

Situace tady jsou strašně důležité. V těch situacích se učí více lidí najednou. A třeba když tamhle onemocní víc lidí v jedné rodině, je to pro vás velký zážitek. Ale tehdy zase můžete prokázat, co umíte. Ve všem můžeme prokazovat, jací jsme. A věřte mi, když vás už nic neporazí, tehdy jste celiství a hotoví. Už sloužíte a k tomu jste se narodili, abyste se tohle naučili. Tohle je důležité vnímat. Vy tu skutečně žijete pro druhé. Ale jestliže, pozor, žijete pro druhé, na sebe zapomenete, tehdy se tak minimalizuje... tady se zlikviduje ten egoismus, že vlastně sloužíte sami sobě. To je právě ten paradox, že vy sklízíte... Kdybyste to udělali z egoismu - úmysl by byl k sobě - to už není čisté. Jestliže se člověk dozví tyhle věci a pak si řekne 'tak jo, tak já budu hodný, abych to někam dotáhl'. Ne - to vy děláte už pro sebe. To skutečně musíte žít lásku k druhým lidem, abyste se takhle prolnuli.

[Z publika:] Já mám dotaz. Já tam mám kus rodiny. Jestli tu budou nějakí učitelé, tak budou docela rádi. Chodí ke mně kluk, kterého jsem měla na jedné škole jako dyslektika, dysgrafika. Jeho maminka chce spolupracovat, ale převedla ho na jinou školu a tam jim spadl jako ke školnímu psychologovi. Ale já s ním to doučování dělám dál. A s láskou tedy, i to divadlo jsem zahrála. Ale minulý týden mě rozplakal, že jsem potom zpytovala svědomí, na kolik jsem už byla z něj rozhozená a vzteklá, protože se cítím bezmocná. Stále mu nabízím, jak věci zlepšit, ale to dítě si udělalo nějakou obranu. Mám pocit, že jen přežívá ve třídě, pak mu bude patřit svět. Bude čekat na tu

devítku [poslední povinnou třídu] a já nevím jak s ním dál, protože opravdu to, co tam má naděleno, tak ho stahuje pořád dolů. Ví m, že ho nemám spasit, ale ty moje nabídky se míjejí účinkem a teď se s tím strašně špatně srovnávám. Můžete říct, že to je ego, ale teď to je tak, že přešel na jinou školu... Pomoc? Nechce jí - propadne. Je to ta jeho škola - to propadnutí?

[IA:] Ano, pokud se člověk brání věcem a nechce, odmítá je, vy ho nemůžete donutit násilím, protože vy byste ho poškodila. To už by bylo násilí směrem od vás a ani byste to nedokázala. Vy se musíte tady naučit respektovat stav takový jaký je, což je někdy pro někoho z nás hodně těžké. Vy jste měla dobrý úmysl mu pomoci, to je důležité. Můžete jít až do určité vzdálenosti, pak už nátlakem ne. Protože aby ten člověk pochopil, musí skutečně prožít to propadnutí (nějaké dopady).

Já si pamatuji, že jsme tohle také měli v rodině. Moje mladší dcera, jak už jsem říkala, uměla jazyky, ale matematiku ne a ani nechtěla studovat. Mně to bylo jasné, že nepůjde nikam dál, tak jsme plánovaly - 'dobře, tak půjdeš na hotelovku'. Na hotelovce měla nejlepší přijímací zkoušky. Jenže to byl poslední rok, to bylo před několika lety, r. 2002 nebo 2001, kdy ještě byla jakoby v 9. třídě, a propadla z matematiky. Ředitel hotelové školy tenkrát volal řediteli gymnázia v Teplicích: 'Prosím tě, pusť tu holku, tady matematiku nemáme.' Ona tam šla kvůli tomu, že matematika na hotelovce už není. Měla neuvěřitelné přijímačky, ale on řekl 'Ne'. Ale já jsem věděla, že si to zasloužila. Pozor, neudělala ani opravy! Zkrátka se neučila. Domlouvala jsem jí, aby se učila, ale to nejde někoho přinutit, aby se učil. Dobře jsem věděla, že když to neudělá, bude opakovat třídu. To je dobrá zkušenost. Ona skutečně musela znovu na gymnázium, za rok dělala další přijímačky na hotelovku a pozor, to bylo zvláštní, tam mělo být časové pozdržení. Vrátila se tedy zase na gymnázium, aby si udělala jakoby tu devítku a říkala mi: „Mami, vysvětli mi, jak je to možné? Já jsem se na tom teplickém gymplu matiku neučila, já se ji zase neučím, ale teď ji umím, teď jí rozumím.“ To bylo úplně nepochopitelné. Ona tady měla dvojky - tam měla pětky. A ono to mělo potom svůj smysl. Pak zpětně vidíte, co má ten člověk ve svém životě dělat a co ne. I kdybyste se tisíckrát snažila toho jedince někam natlačit, nedostanete ho tam. Ano, nedostanete, ale vy sama byste měla rozhozenou trojku. Pozor, tam by byl nátlak na druhé. Nemělo by vás to zdemolovat. Vaše úmysly byly čisté, tzn., vy jste pro to udělala všechno, tak se s tím budete muset smířit, jinak budete mít vy nějaký zádrhel na zdraví.

[Z publika:] A mohu se o něj starat kvůli té mamince?

[IA:] Samozřejmě maminka to asi špatně nese, rodiče to většinou špatně nesou. Zkrátka jí to vysvětlit. I kdyby se ta maminka X-krát zlobila na to dítě, ona to jenom odnese. Já jsem se tenkrát také snažila Péťu donutit, aby se učila, a ona 'Jóóóó' - lehla si takhle na břicho ke knížce. Přišla jsem za 2 hodiny a ona koukala na tu samou stránku... Já říkám: „Vypadni od toho, to nemá smysl.“ Ona z lásky ke mně by tam do té samé stránky koukala třeba 3 hodiny. To nemělo smysl, ale ono to nemělo být. Ona totiž po tom prváku pak už odcházela do Itálie. A kdyby dostudovala ty 2 roky, bylo by to zbytečné. Její cesta je úplně jiná.

[Z publika:] Mohu k tomu něco říct? Já mám také syna, je mu tedy už 30 let a ten má veškeré možné dys-, které mohou být. Pro stejné rodiče jenom mohu říct, že to dítě musejí prostě přijmout takové, jaké je.

[IA:] Ano. Většinou se proto takové dítě narodí rodičům, kteří mají třeba schůdek k tomu 'Jééé (!), co ti lidé řeknou??' Tohle je ohromná zkouška. Většinou když je ten rodič třeba i kritický, od mládí poukazuje celý život na někoho druhého, zrovna takovému člověku se narodí takovéhle dítě jo, aby... On to dělal druhým, on to musí zpátky dostat. To učení je neuvěřitelné, to si nedovedete představit. Musí to skousnout. Musí, musí, musí zkrátka a věřte mi, že je to pro něj i to nejlepší. Ale přijde úleva, jakmile se to naučí přijímat takové jaké to je, je to úleva.

[Z publika:] Víte co, tam jde o to, že třeba máte třídní sraz po x letech a tam ty ženské nebo různí chlapi vykládají, jak mají perfektní děti. Nejlepší je, když vám chce radit někdo, kdo v podstatě má "bezproblémové" děti. To je ze všeho nejlepší, protože vy tam vlastně vypadáte jako hrozná matka. [smích] Je to tak, jo. A teď se tam každý chlubí těmi svými dětmi a najednou vy nemáte... Co můžete vy říct?

[IA:] Já mám toho úžasného dyslektika! [publikum se směje]

[Z publika:] Takže prostě mlčíte a potom najednou vlastně zjistíte, že ať to dítě je jaké je, tak že ho milujete, protože je vaše.

[IA:] Jasně, ano, ale pozor, většinou i děti těch druhých rodičů mají také nějaké zádrhele... - O nich nemluví – Ano, ano, samozřejmě to je normální. Většinou na těch srazech každý říká jenom ty nejlepší věci, že jo, mnohdy přibarvené. My jsme vždycky vzájemně zkoušení. Já jsem zrovna dneska vyprávěla příběh z gymnázia, zase od Petrušky... (- ta Péťa mi dá, až to uvidí.) Ona byla úžasná na řeči. Už jsem říkala, že měla jedničky a jestli znáte teplický gympl, tam je báječná paní profesorka - je úžasná češtinářka a učí výborně francouzštinu. Známe se velice dobře, protože moje starší dcera Lucie, byla nejlepší kamarádkou jejich jediné dcery, také Lucie. A tak jsme se trochu víc stýkali, protože holky spolu jezdily na hory. Jednou jsem přišla na třídní schůzky - pozor, budu zase sprostá - tam plná třída rodičů a najednou paní profesorka takhle zvedla hlavu a říká: „Á paní Adamcová, musím vám říct: Petra mě strašně se*e.“ [smích] A teď já, že jo: „Jéžiši, co udělala?“ Teď ostatní rodiče tak koukali... a ona: „Víte, paní Adamcová, já na ní vidím, že ona tu není. Ona si tak bloumá... Ať se snažím, jak se snažím, tak ona mě nevnímá. Ale kdykoli ji chci potrestat a vyvolám ji, tak jí musím dát jedničku nebo dvojku! Já ji nemohu potrestat a se mnou to tak příšerným způsobem lomcuje.“ Takže vidíte... Každý máme něco, ale zase tou vlastností trénujeme někoho dalšího. To je ono! To je ono! A věřte mi, všichni máte stejné podmínky.

Asi před 5 lety jsem si jednou odpoledne šla po obědě lehnout. Obě holky už byly vdané. Lehnu si, usnula jsem, najednou mě vzbudilo to Vyšší vědomí, byla jsem tady v bodě nad hlavou. I zavřenýma očima jsem viděla... Všechny body v té místnosti jsem byla já, ale to nebylo všechno. Každý ten bod měl nespočet pohledů na všechny možné

strany, to tam také bylo - tyhle jakoby vyfocené věci. Viděla jsem vše, každý bod, a bylo to rozložené, jako kdybyste viděli každou tu fotografii z jednotlivého pohledu - to bylo ohromné množství. Tohle žijeme my.

Vy, každý z vás vidíte určité směry - pro co jste přišli... ale zase jste součástí pohledu jiných lidí a každý ten pohled je jiný a kříží se s jeho vlastnostmi. Jestliže jste pro sebe důležití, přitahujete se navzájem a máte společnou hmotu, tzn., že se máte v genomových zápisech. A věřte mi, když jste přišli ke mně, tak já vás všechny mám ve svém genomu jako hmotu a vy mne. Jinak bychom se nepotkali, to by nebylo možné. Všechno je geniálně naplánované. Pokud máte tyhle informace získat, přijdete sem. Pokud ne, tak by vás tamhle na křižovatce něco porazilo, nebo by vám nedovolil manžel... tam jsou různé varianty. Zkrátka jste sem neměli přijít. A pokud máte, stanou se neuvěřitelné věci.

Ted' mi nedávno psala paní - to bylo úžasné - přišla domů z nemocnice, měla šílené bolesti v pravé noze, se kterými si doktoři nevěděli rady. Ačkoliv nevydržela sedět v křesle, něco ji donutilo, aby otevřela mail od své nejlepší kamarádky. Tam bylo tohle video, takže na něj klikla a povídá: „Nevím, proč jsem klikala, protože jsem nemohla vydržet sedět. Ale skoukla jsem to celé. A po zhlédnutí té první hodiny byla bolest asi jenom 30%ní. Už jsem dokázala sedět. A když jsem zhlédla druhou hodinu, docvaklo mi tolik věcí a cítila jsem, jak se ta noha upouští...“ a říká: „Mně to tak strašně pomohlo. Já samozřejmě vím, že mám spoustu i jiných problémů, ale i tohle mi ukázalo, že to je tím, že jsem nepřijímala tu situaci, jaká byla v rodině, a co se tam dělo. Už jenom proto, že jsem cítila, jak se ta noha vypouští, jako když vyndáte špunt, tak mi to všechno docvaklo.“

Každý máte svůj vstup, kdy se dozvíte všechny své záležitosti. A pokud si někdo z vás má nabrat jenom trošku, budete tady do té doby, co to budete potřebovat. Pokud ne, půjdete dál, ale věřte mi, že ten Bůh vás dožene zase jiným způsobem. Mluvím o tom proto, že já nechci být nikdy berličkou. Vaše srdce, vaše Nadjá je geniální učitel. Geniální. Toho se ptejte. O nikoho se v tomto smyslu neopírejte, pouze o své nitro. Pokud to nitro požádáte, aby vás vedlo, ono vás dovede a dovede vás správně. Chcete se na něco zeptat? Ptejte se prosím. Ano, povídejte.

[Z publika:] Já bych se chtěl zeptat, takhle jak povídáte - strava a emoce.

[IA:] Ano, ano, ono i to souvisí, to je dobrá otázka. Ano, to velice souvisí. Já jsem byla v mém životě semi-vegetarián a pak 5 let čistý vegetarián. Ale pak mi sami seshora řekli, abych se na nějaký krátký čas k masu vrátila. Ať to nepřeháním, ale že to jednou odložím. Dostala jsem se k tomu právě proto - ne z vlastní vůle, to bylo zvláštní - abych si to jenom mohla prohlédnout, abych i tohle vám mohla jednou vyložit. Protože ta sametová revoluce v roce 1989 začala v Teplicích, že jo. Studenti z gymnázia tam chrastili klíči, protože tady byly hrozné spady a smrady a oni demonstrovali vlastně proti těm smogům. Pak za dva dny to vypuklo na Národní třídě [v Praze]. A tehdy na podzim toho r. 1989 tady bylo velké znečištění ovzduší a v Teplicích jezdily vždycky trolejbusy se žlutými praporky. A to jste nesměli chodit

ven s dětmi, psům bylo špatně, když jste šli vyvenčit psa, tak ti pak zvraceli a měli problémy... fakt to bylo ošklivé.

A tehdy, když se toto dělo, já, která jsem nikdy neměla žádné zdravotní problémy, kdykoliv byl tento hodně inverzní stav, tak mě začaly strašně svědět oči. Na víčkách jsem měla vyrážku, ale nebyla vidět, nebyla červená, ale strašně mě to svědilo. A teď: [jsem] laborantka - tam brousíte kovy, je tam sádra, různý prach... Ani jsem se nemohla namalovat. Vypadala jsem příšerně. Chodila jsem do práce, svědilo mě to, takže jsem střídala oční s kožním [oddělením]. Žádné mastičky mi nepomáhaly. Bůh ví, že to mělo být.

Když tenhle stav trval asi měsíc, tak přišly Vánoce 1989 a já jsem zůstala v práci... Nás bylo v laborce běžně 6-7, ale mezi Vánocemi a Silvestrem jsme tam byly jen dvě, já a moje kamarádka Iveta. Někdo totiž musel odlévat do pěti hodin otisky na druhý den. Otisky se jakoby smršťují, to kontrahuje, takže se to musí odbýt do dvou hodin, proto jsme měly službu. A tehdy tam Iveta měla časopis. Tenkrát stále ještě vycházel Mladý svět a v něm byl článek o tom, kolik je do hovězího masa vyloučeno hormonů strachu, kdy ty krávy jdou na porážku - zvířata se bojí, takže to všechno [v mase je], - a že lidé, kteří mají alergii, když přestanou jíst maso, tak ji minimalizují. Proto jsem si řekla 'To zkusím. Nezabírají mastičky, vyzkouším to.'

Tak jsem si ještě na Silvestra dala poslední ovar s křenem. No, co dělalo okolí, co dělali moje rodiče a můj partner... ježkovy voči! To potom vidíte, co se děje, jak to všechno... jak takovéhle rozhodnutí rozhýbe rodinu, to je sranda. Ale já jsem to dodržovala. Bylo mi jasné, že nemohu najednou skočit do bezmasého období, takže jsem se rozhodla, že si dám jednou týdně rybu a jednou týdně bílé maso, třeba kuře. No zpočátku to byly fakt blafy, protože jsem uměla jenom vařenou či dušenou zeleninu, nic jiného. Dneska jsem mistr takovéhle kuchyně a opravdu vařím dobré věci, ale tenkrát to nemělo žádnou chuť. Vyzkoušela jsem za ta léta různá jídla a za pár let jsem dospěla k tomu, že ty holky... Rodině jsem vařila normálně - nechtěla jsem nutit ostatní, takže jsem dělala pro sebe jídlo takové a pro druhé normální. Jenže po čase jsem zjistila, že moje holky najednou začaly jíst to co já, to jakoby normální tam zbylo. O tom jsem ale mluvit nechtěla.

Uplynuly 4 měsíce, přišel květen a mně to zmizelo. Zkrátka po vyrážce ani stopa. Tak jsem si říkala 'No, možná je to tím, že na jaře už není taková inverze, vydržím do podzimu.' Pozor, na podzim už nepřišlo nic, i když byly inverze dál, ale (!) Začala jsem si všimnout jiných věcí. Vždycky jsem byla klidný člověk, ale to, co se začalo dít od té doby, co jsem přestala jíst maso, to bylo neuvěřitelné. Já jsem se třeba od dětství bála pavouků. Takže když jsem viděla pavouka, vzala jsem bačkoru a plesk ho. Najednou jsem toho pavouka nemohla zabít. Cítila jsem, jak mi to nejezení masa ovlivňuje myšlení. Přitom jsem nebyla vyhraněná, mně maso chutnalo, já jsem to nedělala proto, že bych maso jíst nechtěla. Doopravdy dojde ještě k takovému zklidnění, když přestanete jíst tyhle věci, skutečně.

Oni sami nahoře říkají, že zatím byste asi měli trošku, aspoň trošku něco jíst, protože naše tělo ještě není připravené existovat úplně bez potravy. Nejprve se musíte vyčistit od egoismů, aby se do vašeho těla dostala nějaká prána, takže takové extrémní skoky... to už byste museli být jó čisté bytosti, abyste mohli být bez stravy, abyste jenom dýchali. Ale měli byste se snažit o tu čistotu.

Chci teď poukázat i na jiné věci - lidé třeba kouří, že jo a podobně. To už jsou vyloženě škodlivé záležitosti. Kdybyste viděli, co se děje s vaší krví po jedné cigaretě, tak byste si ji v životě nezapálili. To je jako kdybyste každou buňku vašeho těla takhle škrtili, aby se přidušovala, aby nemohla dýchat. Tam se navazují úplně jiné látky, než by měly. Anebo to, co tomu organismu škodí. Ale zase musím podotknout, protože vy to vidíte, že je důležité, jak se chováte. Jsou lidé, kteří budou absolutně v pohodě. Dožijí se sta let a budou jíst špek, budou pít vodku... Ano, ta buňka, když se chová úžasně k těm druhým buňkám ve světě, tak dává příklad tomu, že i ty nečistoty člověk může odbourat. Protože on pomáhá lidem, proto i jeho buňky si pomohou.

Po celý život jsem měla nesmírnou regeneraci těla. Jako holka jsem měla příšernou pleť - takové ty hluboké boláky a nevydržela jsem to, chtěla je mačkat... to bylo ještě horší... vypadala jsem příšerně a když se konečně jeden zahojil, už se dělal na druhé straně nějaký jiný. [A to trvalo dlouhá léta.] Pamatuji se, jak mi jedna moje kolegyně z práce říkala 'Já se divím, že nemáš jizvy.' Protože jsem znala lidi, kteří měli to akné menší a teď mají zajizvené tváře. Mně se to vždycky zahojilo. Ale zahojilo se to právě proto, že já jsem jenom pomáhala druhým, takže ty buňky pracovaly tak, jak jsem jim ukazovala. Byla jsem v tomto světě hodně jakoby jemno-hmotná, aniž bych si to uvědomovala, takže na mě z vnějšího světa úplně všechno působilo. Ale tělo si pomáhalo.

Takže strava ano, ne fanaticky. Já vám totiž vysvětlím proč. Víte, na jedné straně je duch a na druhé straně je věda. Takhle se to napřed [rozbíhá], jako když rozevíráte ruce, ale teď ta věda zase Boha potvrzuje. My se k té Jednotě dopídíme. Teď si představte... Věda se vždycky vyvíjí takto: Dejme tomu, přišla na svět káva. Napřed ohromná radost - lidstvo dostalo kávu. Jenže za nějaký čas věda zjistila: 'Pozor! Kofein NE' Takže zase... Ono to tak kličkuje: ano-ne, ano-ne, střed se pohybuje. Pak se zjistilo, že zase kofein je dobrá věc, protože on třeba minimalizuje špatný cholesterol. A pak zase přišel někdo na to, že to ale není až zas tak dobré, tak opět skočili na levou stranu, pak znovu na pravou. Tohle se děje vždycky, tak jak postupně umíme rozebírat věci a vidět je. Takže když tady budete mít na jedné straně úplného vegetariána a na druhé straně úplného masožrouta, vidíte? Zlatá střední cesta. To je totiž nejmenší omyl. Když budete na jedné straně, můžete se zmýlit přes celou délku toho rozpětí. Pokud budete v prostředku, umírněně, přirozeně - nepřehánět to v ničem, zlatá střední cesta - tady se můžete splést jakoby o ten nejmenší díl z šíře té cesty.

Vaše zdraví je ve vás a jde z vás ven. Jestliže budete vegetarián, makrobiotik, budete žít bio a až extrémně zdravě, budete si kupovat jenom bavlnu, abyste byli fakt čistí, a budete někoho nenávidět, budete mít rakovinu. Ty buňky to budou umět. Ale když už

žijete čistě - uvnitř, psychicky - morálně, tehdy už jenom jako třešnička na dortu je starat se i o to, co do toho těla dodáte. Protože, uvědomte si, ten svět je ještě pořád trošičku pokroucený. Vždyť běžně v obchodech máme alkohol, jsou tam cigarety. Stát to schvaluje, protože z toho má peníze. Ale uvědomte si, to je jako kdybyste si vlastně šli koupit někde "cyankáli" - všechno to jsou jedy. A lidé si lijí a dávají ty jedy, které je poškozují, do těla.

Když seshora chodili, tak nám říkali, že když někdo vypije denně dejme tomu 4-5 piv do věku 25 let, ještě je schopen zregenerovat neuronové buňky. Pozor, vaše neuronové buňky jsou přijímač jako transformátor shůry od Otce. Jestliže byste ale mezi 25. a 35. rokem pili dál tohle množství, už se tělo nezregeneruje. Pomalu začnete neurony ztrácet, ony už nemají sílu se obnovovat. Nad 35 let už takový člověk pak chátrá a chátrá a chátrá. A to je skutečně poškozování, sebepoškozování. Chcete se ještě na něco zeptat?

[Z publika:] Já bych se jenom zeptala, jestli do toho patří i víno? [publikum se směje]

[IA:] Tu skleničku [vína] si dát můžete. [smích] Nesmíte brát všechno fanaticky, já vás učím zlatou střední cestou, nebojte se. [smích] Lenko, ty jsi něco chtěla...

[Z publika:] Já bych se chtěla zeptat z duchovního hlediska nebo z hlediska tvého výkladu, co způsobuje chronickou únavu? Protože maminka s tím má velké problémy a má potvrzenou narkolepsii a já se také pořád snažím bojovat s tou únavou.

[IA:] Tato únava většinou plyne ze sevření 1. čakry. Tehdy ten člověk, který si myslí, že je optimista, který reaguje pusou, chováním jako optimista 'Jo, dobrý', ale uvnitř je jakoby zatažený, neumí se radovat, že teď se děje to, co se děje. On si vlastně trvale dlouhodobě přivírá přívod energie do těla. Ta jednička souvisí s tělem, a když je to dlouhodobé, tak takové dopady tam jsou. Vy jste si skutečně přišli jenom zahrát svůj vlastní program. Už proto, že to víte, byste se fakt měli radovat úplně ze všeho.

Již jsem vyprávěla hodně příběhů, které se týkaly nadšení a radosti, ale věřte mi, když budete dělat všechny věci rádi a šťastně, jste v přítomnosti a Bůh to dělá za vás. Já vám to vysvětlím. Zkuste si představit, že milujete práci na zahrádce. V tom případě, i když budete 20 hodin na té zahradě rýt, vám nebude nic, protože to děláte rádi, vlastně jako hobby. I kdyby to byla těžká práce, jsem na té zahradě šťastná. A teď si představte, když tam jdete z musu. 'Jééé, za 14 dní už může sněžit... měl bych to také zrýt.' Za dvě hodiny budete úplně zdemolování, bude vás bolet celé tělo a týden si budete lízat rány. Protože to neděláte rádi - čakra se přivře.

Radost a spokojenost z konání vám umožní, že Otec vám to udělá - to je princip, kdy to vlastně neděláte. Kdysi dávno jsem se ptala Otce, jak to, že já nemedituji a nikdy jsem k tomu neinklinovala? Ale řekl mi: 'Ty nemusíš, ty jsi celý život v meditaci, ty děláš věci jenom v radosti, že je můžeš dělat.' Pozor, já jsem neměla ráda za celý život jediné dvě věci: zaprvé, když jsem byla malá, měli jsme mosazné kličky; a maminka, když mě chtěla "odměnit" [smích] za něco, co jsem prošvihla, tak mi dala sidol - ten mi šíleně smrděl, až se mi zvedal žaludek a teď jsem tam matlala ty kličky... To byla

pro mě hrůza. A pak čištění bot. Proto také - když jsem měla být "odměněná", - hromada bot, že jo... Ivanka tam seděla třeba 3 hodiny a pucovala. Zaprvé, klíčky zmizely z mého života, když jsme vyměnili okna, a ty boty, ty mi nevadí. Dneska už není nic, co bych nedělala ráda. Pozor, já jsem skutečně dělala ve svém životě úplně všechno, i jsem třeba s tátou vybírala senkrovnu (žumpu) zkrátka, ale dělala jsem to ráda. A čím dříve to bylo hotové, tím víc jsem byla šťastná, že to mám za sebou. A když bylo ten den hodně těžkých úkolů, tak jsem si vybrala ten nejtěžší. Jéé, to je blaho, když už víte, že ten máte za sebou.

Naučíte se žít ve spokojenosti a tehdy jste jenom v Božím těle a On to dělá za vás. Pozor, On to někdy může udělat i tak, že pošle někoho jiného, kdo to za vás udělá. Skutečně! Věřte mi. Jsou úplně neuvěřitelné věci, které se dějí a některé ty malé děti už to vědí. Skutečně to konají. I ta děcka umí velké věci a přišla už proto, aby odložila magické stavy.

Já vám budu vyprávět asi už poslední příběh. (Kolik je hodin? - 19.30h - Tak poslední příběh, jo) Mám 4 vnuky a jedinou vnučku, malinkou holčičku a ta je kouzelné stvoření. A před asi... teď jí je 7 let a to jí byly 4 roky. Takže před 3 roky přijela Petruška s rodinou a rozhodli se, že odpoledne půjdou na návštěvu ke známým, aby si děti pohrály, k také kombinované česko-italské rodině. A Petruška s Paolem si šli lehnout do ložnice, natáhli si budíka na 15h, protože v 15.30 měli být u nich. Matýsek si hrál. Měl lego hezky v pokojíku na zemi a já jsem si říkala, že si také lehnu. Děti si budou hrát, ale budu tady s nimi. Načež ta malá chvilku pobíhala a najednou povídá: „Babičko, běž trošku dál, já si lehnu vedle tebe.“ A já: „Tak pojď.“ A ona si mi lehla přes ruku, ležela na bříšku a takhle dala ručičku [mně na srdce] a já zavřu oči, že tedy zase znova usnu. Najednou to srdce... šílený proud energie, ale hrozný. Cítila jsem, jak se takhle klepu a ono to šlo do té malé a ta spala. Já jsem věděla - přišlo velké blaho - že se něco bude dít, a ten impuls přišel přes srdce do ní. Myslím si 'To si počkám, to jsem zvědavá, co se stane.'

Za chvilku slyším budík. Paolo vstal, otevřel dveře, oznamuje: „Frančí, vstávej. Jdu se oholit, tak ať nespíš až nadoraz.“ Načež ta malá vstala, já jsem pořád byla napjatá, protože jsem věděla, že se něco přihodí. Předtím jsme krátce mluvili s Petruškou o tom, že Paolo navrhl 'Nebudeme jim zatím říkat takovéhle věci.' Já přitakala 'Samozřejmě, já s tím souhlasím.' A teď pozor: to Nadjá té malé to vědělo, aniž by něco slyšela. Paolo se odešel holit a najednou Francéska mi říká: „Babičko, můžu se tě na něco zeptat?“ To už jsem věděla, že to je ono: „Ano, můžeš.“ Ona šla, zavřela dveře, vzala si židli, postavila si ji vedle mě a sedla si na ni jako jogín se zkříženými nohama, dala si takhle ruce a říká mi: „Babičko, ty neděláš magii, že ne?“ Málem mi vypadly oči jo, odpovídám: „Ne Frančí, nedělám.“ – „Aha... a babičko, ty jenom miluješ lidi, že jo?“ říkám: „Ano.“ Načež Matýsek zvedl hlavu, protože je plný krále Artuše, že jo, a hlásí: „Ale Merlin byl dobřej!“ [publikum se směje] a já říkám: „Matýsku, to se ti jenom zdá. Protože tenkrát bylo hodně černých mágů, málo bílých, takže on vypadal jako dobrý, ale i to je magie, Matýsku, víš?“ On tak koukal, ale ona vůbec nereagovala, pokračovala a říká: „Babičko, ale to tedy ty jseš takovej vlastně jako anděl, že jo?“ Já

říkám: „No Frančí, to je hodně silné slovo, ale dobře, dobře. Tak takový malý anděl možná.“ A najednou - pozor, se rozletěly dveře, ten Paolo říká: „Co tu děláte?“ a šel se zase holt. Načež ona vstala z té židle, šla zase zavřít dveře, zase si sedla a já jsem slyšela, jak se úplně třásl vzduch - a říká mi: „Babičko, já ti tady slibuju, že budu lidi jenom milovat, jako ty.“

Pak vstala z židle, otevřela dveře, uklidila židli. Já jsem ani nedýchala. Pozor, to mělo dohru, protože... Nepovídala jsem o tom. Nestihli jsme mluvit ani s Petruškou ani s Paolem, načež Péťa večer přijela a říká: „Pojď sem. Co jste tady řešili prosím tě?“ Já jsem jí to pak vyprávěla. - Vnučka ne, ale Matýsek... On byl větší a také nebyl na takové úrovni jako Frančí. Děti čím jsou mladší, a ta matka je vyzrálejší, tak jsou na vyšším stupni schodů sem. Ptal se jí: „Mami, byl Merlin dobřej nebo špatnej?“ [smích] a Péťa: „No prosím tě, vždyť to byl mág, ne? Byl bílý...“ - Ne, to taky ne. - Aha. „Mně bylo mami jasné, že jste něco řešili.“

Jenže druhý den přišla za mnou a říká: „Maminko, já jsem viděla něco, co jsem ještě předtím nezažila. Ony se někdy děti tahají o hračky, že jo - 'to je moje, to je tvoje' - Frančí vyhrála tu tahanici, načež Matýsek se nafoukl, šel do ložnice, sedl si takhle [trucovitě] a ona koukala na něj, na tu hračku, na něj, na tu hračku, pak za ním šla“ - Péťa pokračovala: „Mami, já jsem ani nedýchala - ona mu říká: „Na, vem si to. Ty jseš pro mě důležitější než ta hračka.“ No mami, tohle v životě předtím neudělala.“ Ale vidíte to, to nebyla moje zásluha. Ten proud tam, to bylo naplánované, že se to stane. Ona si pouze přišla pro tu informaci. I tenhle impuls se děje. Ono se to všechno totiž děje úplně samo. Já vám děkuji. [potlesk]

Návrat k jednotě III, část (1/2) | Iva Adamcová v Ústí nad Labem 06. 04. 2012

Vítám vás. Dneska je velice zvláštní a ojedinělý den, protože je Velký pátek, to všichni víte. Ještě navíc jsou ty energie opravdu silné, protože dnes je i úplněk. To se málokdy stává, aby na Velký pátek připadl úplněk. Jako se říká, že Vánoce jsou nejkrásnějším svátkem v roce, tak nejdůležitějším svátkem v roce jsou Velikonoce, protože o Velikonocích jsme jako lidstvo dostali před 2000 lety obrovský úkol, který se snažíme splnit. Splní ho, to už víte z předcházejících přednášek, pouze část lidstva, která je dozrálá.

My lidé tady na planetě jsme skutečně rozmístěni do tříd - jako na základní škole. Velice ráda to používám jako příměr, abyste si vše dovedli nějak představit. Je pro vás jednodušší, když si takovéto příměry sami uděláte. Takže si představte, že v té nejvyšší 9. třídě [člověk] končí a jde někde na střední školu. Vidíte, že každá třída má svůj účel, tzn., že není horší nežli ta druhá - lidé pouze musí dozrát a vyvinout se, aby byli lepší. A proto jsem v těch základních šesti přednáškách, které jsou na YouTube [ze Starých Křečan], uváděla a neustále se k tomu vracím, - způsob, jak se zpřítomňovat. Protože jediným způsobem, abyste se z té 9. třídy dostali výš, na střední školu, je žít v přítomnosti.

Přítomnost není žádný časový úsek - ani vteřina, ani minuta, ani hodina - je to přítomnost, která je definovaná spokojeností v tom okamžiku, kterým procházíte. Jakékoli jiné vaše rozechvění, které odmítá tuto situaci, vás vymísťuje z této přítomnosti a už pracuje vaše vůle neboli vaše Ego, váš egoismus. To znamená, že tady teď na Zemi vy jste část lidstva, která se začíná pomalinku probouzet a splňovat ty podmínky, kvůli kterým přišel Kristus a proč před námi bylo zahráno to ohromné, veliké divadlo.

Nebojte se, jeho to nebolelo. Otec by nedovolil, aby někdo trpěl, když takhle přichází na pomoc lidstvu. Tohle jeho tělo nevnímalo, on byl odštípený. Viděla jsem to sama, mohu vám to dosvědčit, jenže v tomto smyslu lidé v Rybách musí vnímat tyto věci. Někdy s Kristem trpí za jeho otevřené rány v modlitbách a cítí s ním to utrpení, které snášel. Tak to nebylo. Bylo to ale velice důležité poselství a vyvrcholilo právě dnes na Velký pátek. On věděl, co bude, znal svůj osud, věděl, proč přichází a co musí zahrát lidstvu. On musel zahrát, co je to láska. Ano, Kristus je láska [s chvěním v hlase]. To znamená, že on... Vzpomeňte si, když byl ukřižovaný na kříži, prosil za lidstvo slovy: „Otče, prosím tě odpusť jim, oni nevědí, co činí.“ [Lukáš 23:34] Tady vidíte první příměr. První příklad toho, že to, co děláte, druhým lidem, se vám vrátí a jestliže jim umíte cokoli odpustit, vy je chráníte a chráníte tím sami sebe.

Tam je ale ještě mnoho dalších informací, které nám byly dány. První, kterou dnes vyslovím, je jeho základní idea: Já i Otec jedno jsme. [Jan 10:30] Jestliže já i Otec jsme jedno, což už víte, že je pravda, protože i vy jste částí Boha. Vy jste taková ta jedna malá buňka ve velkém Božím těle, která je součástí celku. Ano, to je pravda. Člověk, který bude mít hodně zesílené ego, ten nebude vnímat, že je součástí celku. Naopak, on bude proti tomu celku bojovat svou vlastní vůlí, bude se bránit všem těm

situacím, které přicházejí, a všem lidem, kteří přicházejí, protože on není sjednocený. On je oddělený, žije v dualitě, tzn., že je on a zbytek světa a s tím světem zápolí. A teprve po mnohých utrpeních a odkládáních různých těžkých životních situací si onen člověk vrstvu po vrstvě ego odloupává a přichází uvědomění, že vše je jinak. Začíná zpočátku zahlédnout kousíček pravdy a to je moc důležité.

Ted' se na planetě jedná o splnutí s Jednotou pouze pro část lidstva. Připomenu Otčenáš. Ano, já i Otec jedno jsme a v Otčenáši se říká: „Buď vůle Tvá, jak v nebi, tak na zemi.“ Nebe je situace, která je okolo vás. Ano, to je situace, která se děje, kterou prožíváte. Je jedno kde, je to celý váš život v tom kterém okamžiku. A Země je to vaše tělo, které skutečně je Zemí. Až ho odložíte v bodě B, až budete odkládat tuhle roli, tak ono se v prach obrátí, protože je složeno z pozemských prvků, ve které se rozloží. To je iluze, první nepravda, že vy jste to tělo; - nejste (!), je to jen hmota. Zadruhé ta hmota, protože nějak vypadá - narodili jste se určitým rodičům, jste jim nějakým způsobem podobní, a rodiče vám dali jméno, tzn. to je další nepravdivá iluze. Další nepravdivou představou je vaše role v životě, která reprezentuje jméno a tvar. V tomhle [náhodně z publika] případě je to Věruška, že jo Věruško, to je role; ano, to je další iluzorní představa.

Jediná a pravdivá skutečnost je třetí: je to Bůh ve vás a ten Bůh je stejný jako v kterémkoli jiném člověku vedle vás. Takže jestliže já i Otec jedno jsme, my žijeme v Bohu a on žije v nás. Potom ublížíte-li kterémukoli druhému člověku, ubližujete sami sobě. Je to ta největší pravda, která vám může být v tuto chvíli odhalena. Jestliže ale Ježíš Kristus přinesl toto učení, on se narodil jako vyspělé dítě, ale to pokřtěním tím Duchem, které je skutečnou fází toho spojení se s vaším Duchem, s tou jednotností, tzn. smrtí ega, přichází teprve tehdy, kdy člověk je jenom plný lásky. On neumí z lásky ublížit druhým lidem, a to na jakékoli čakře.

Na 1. čakře je to posuzování druhých lidí, že jsou špatní. Ne, oni jsou dobří! Vy sami jste si navolili hmotu svého života, tzn. všechny lidi, kteří se tam pohybují a je jedno, jakou hrají roli. My jsme na jevišti života a hrajeme pouze to, co si naše božství přálo, aby prospělo našemu vývoji. Pokud ale toho člověka, který tam hraje negativní roli, uvidíte jako negativního, už budete mít zápis ve vaší levé noze. Pokud uvidíte špatnou situaci, budete mít zápis v pravé noze. Tady už se čakra uzavírá. Tady dnes bylo prohlášení, že dnes je to velikonoční, takže je to pravda. Jsou svátky a já už tady maluji květiny. Ale tyhle květiny, to jsou čakry, které jsou správně otevřené, ty už jsou harmonizované. Jinak takhle čakra nevypadá, když ji máte sevřenou.

Dnes jsem se zaměřila na Ježíše Krista a na úkol, který nám dal. Zkuste si představit, že tohle tělíčko, které tady vidíte, což je každý z vás, má těchto - já budu mluvit o těch šesti čakrách - 6 čaker. Jestliže někde uděláte uzávěry, je to jedno na jaké čakře, tehdy se uzavíráte od zbytku světa, od toho Otce, ke kterému patříte a kterým jste. Zkuste si představit, že za tím človíčkem je Boží tělo a on je tam přilepený. Ano, to je pravda. To znamená, že jestliže já se tady uzavřu třeba na jedničce nebo lýtostí na čtyřce, tehdy nesouhlasím někde s Boží vůlí. Na jedničce se mi někdo nelíbí a na čtyřce kvůli tomu pláču anebo dokonce nenávidím. Tehdy jsem pořád vyučován, protože mám

zaprvé bolesti - nenaučil jsem se přijmout svoji Boží vůli. Ale odžiji si i něco dalšího, co by mě mělo navrátit do podobné situace, abych pochopil a konečně začal milovat a neodsuzovat. Takže tady jde jen o jednu věc. Abyste zrušili tohle oddělení a vypadali jste jako tahle situace, je nutné, abyste čakry měli takhle rozkvetlé. Tím si k sobě vpustíte Boha a on ve vás žije a věřte mi, on pak oživuje každou buňku vašeho těla. Každá buňka zpívá, doslova a do písmene, ona o něm ví a rezonuje a takový člověk už kolem sebe rozsévá jenom harmonii a lásku a nic špatného se mu nemůže stát. To už je tvorba, ale není to tvorba toho jednotlivého človíčka, nýbrž činnost Jeho nahoře.

Ano a teď jsme došli k dalšímu bodu, o kterém mluvil Kristus. Že jestliže odložíte svoji vůli, přijmete Boží vůli, tzn., otevřete tyto [čakerní] brány, vy se naplníte Otcem a přichází nebe na zemi. Ano, ve smyslu nebe-božství, země-tělo. Vidíte, naplní se vám tělo. Aby k otevření těchto čaker docházelo, musíte být vždy jen spokojení. Já vím, že je to někdy těžké smířit se s tím a vidět tu cestu a tu pravdu. Zkuste někdy malý pokus, až budete prožívat ty vaše drobnosti a těžkosti, které zažíváte. To je jedno, jestli se šéfem v práci nebo s partnerem, anebo třeba s babičkou, to je jedno. Někdo vás vždycky přichází učit. Vy toho člověka vidíte jako jeho roli. Zkuste se v té nejkritičtější situaci najednou zastavit, poodstoupit od sebe a vidět ho jako boha a uvidíte, co se stane.

Já jsem minulý týden měla zvláštní telefonát. Ze Slovenska volala mladá žena. Plakala, ale byla šťastná a říkala mi: „Víte, já jsem viděla Vaše přednášky, už jsem je viděla 12krát, protože jsem byla a ještě jsem v hodně těžké životní situaci. Můj manžel ode mě po 12 letech odchází a chová se velice, velice ošklivě. Máme malého syna. Dříve jsem tomu nerozuměla a jednala jsem zkratkovitě, tak jak k tomu při rozchodu partnerů dochází. On třeba ke mně přišel a pokaždé mi něco udělal. Například mi vzal klíče od auta a řekl, že si nezasloužím mít auto. Poprvé jsem prožila ten mír, když jsem nebojovala. Mně to bylo jedno. No jo, jenže on se za 20 minut vrátil a položil mi ty klíče zpátky na stůl. Druhý den se zase stalo, že mi vyhrožoval, že mi sebere dítě. Zase jsem nereagovala.“ Pozor, vy nesmíte reagovat nitrem (!) To je právě to důležité. Tělem se můžete bránit, ale nitrem ne. „A on za půl hodiny přišel a omluvil se. Ono to funguje.“

Máte v sobě program, a jestliže máte ve svém programu, že se s tím člověkem, se kterým dnes třeba žijete, rozejdete, vy se s ním rozejdete. Ale můžete se rozejít v klidu a míru. Ten člověk vám může navěky zůstat jako přítel, jako kamarád. Vy spolu už podle programu nemůžete dál pokračovat jako partneři, už jste se spolu naučili spoustu věcí a není co se učit dál. Vaše partnerství pouze došlo do bodu výstupu. Nahoře mi byla ukázána pokaždé spousta věcí. Jedna z nich byla, že vstup do učení je sympatie a výstup z učení je antipatie. A když budete respektovat tyhle podmínky, uděláte pro to partnerství úplně všechno, co můžete, abyste měli čisté svědomí, tehdy se smí partnerství rozvázat. Ale bez těch ošklivostí, které většinou ten rozchod provází. Tehdy o toho člověka nemůžete nikdy přijít. On vám vždycky bude vděčný za to, jak jste se zachovali, a nedojde k potížím, které provází většinou takové tahanice o tu hmotu, která tady je. Ale já pak ještě o hmotě promluvím. Takže jestliže necháte

probíhat všechny věci, tak jak jsou, jenom s tím, že je přijmete; vidíte? Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. - Přijměte jenom tu situaci, která je kolem vás za svoji v klidu a míru, věřte, jde to. Jde to, možná vás to zpočátku bude stát kousíček většího úsilí než normálně, ale dokážete to. Dá se to zvládnout.

Když zastavíte na každé čakře a ona se upraví, takhle vám rozkvete. Vidíte? Tahle čakra už kvete směrem nahoru. Já vás převádím jenom přes tu 6. čakru, Otec si vás potom převezme. Ego umírá v přítomnosti, tzn. ve spokojenosti, a nebojuje s Boží vůlí, která je situací toho místa v čase. Tehdy vy přijmete tu situaci takovou, jaká je.

Druhá věc, kterou jsem vám chtěla připomenout, je také to, co nám ukazoval Ježíš. Zkuste si vzpomenout na jeho tzv. řádění v chrámu. Pamatujete si, jak farizeům rozházel stánky, když prodávali odpustky? Ano, to také bylo pomyslné. Uvědomte si, že božský člověk, který nám přišel ukázat to, co se děje, on se zlobil. Ano, zlobil se, vidíte to? Ale jenom jako. To je právě to, co lidé nedovedou pochopit, že konání těla je úplně odlišné, než skutečný stav energie toho člověka.

Žena, která bude týraná mužem a její tělo bude pokorné a bude snášet všechny ty činy, které ten tyran bude jakoby dělat - pozor, on je také bůh a přišel jí zahrát učení, které ta žena potřebuje - ona se vymaní pouze tehdy, v jednom jediném případě: Navenek to tělo bude pokorné - bude snášet všechny věci, ale jestliže uvnitř na jedničce ho bude považovat za špatného, na dvojce mu to nebude odpouštět, bude se na něj ve skrytu duše zlobit, nebo ho bude nenávidět, nebo litovat nebo na pětce posuzovat a kritizovat, tehdy nemá šanci se z toho vztahu vymanit. A i kdyby se vymanila fyzicky, další partner jí bude dělat stejné věci. Protože její božství si tenhle stav navolilo. Jedině pak, až ta žena udělá v klidu na všech čakrách všechno, aby tomu člověku pomohla, aby s tím přestal, teprve tehdy smí tělem zareagovat a říct 'A už dost!' a odejít ze vztahu s čistým svědomím. Pravda je totiž trochu jiná.

Uvědomte si, že jenom láska k tomu člověku, který si zapisuje takovou karmu tím, že ubližuje druhému, vám může dát sílu k tomu, abyste ho chránili, aby to nedělal. Jestliže ty mně ubližuješ a ubližuješ mi tak, že si zapisuješ nespočetné události ve svých budoucích přítomných chvílích, které nastanou v tvém dalším životě, dobře, já se toho ale nebudu účastnit, já ti to nedovolím. Zaprvé protože pokud to ten člověk neumí, bude to dělat někde jinde dál. Ale vy jste v tom Božím těle přispěli k tomu, abyste zastavili nějakou takovou negaci. A ono Boží tělo to ví. Ono ví, že jste člověk, který neumí čakerně ublížit. Tím si nezdemolujete tělo. Neubližujete sobě, ale nedovolíte ani druhé jednotce, aby ubližovala dál někomu jinému. A i tohle je učení pro toho druhého člověka. V příští partnerské situaci s někým jiným už ví: 'Tohle mi minule neprošlo, nemuselo by mi to zase projít,' tak se bude třeba chovat o trochu lépe.

Ježíš Kristus jenom zahrál tohle divadlo. Ano, on tam rozmetal stánky, zlobil se na ně, vyhodil je z chrámu, ale udělal to proto, aby zastavil jejich farizejství - aby ten egoismus, který tam šel a prodával věci, které by prodávat neměl, aby tam nebyl. To je první přírůstek. Vidíte, že i tak svatý člověk se může zlobit. Ano, já někdy právě záměrně

(!) jsem jakoby sprostá - používám nehezká slova - a to proto, abyste viděli, že to, co říká pusa, není realita.

Bůh nerozumí tomu, co říká naše pusa a nerozumí tomu, co dělá naše tělo, ale rozumí prožitkům na čakrách, tzn. vašemu úmyslu. Jestliže já někomu vynadám, protože ho chci ochránit od těch nesmyslů, tak jako to udělal v tom chrámu Kristus, nemám uzávěr mezi mnou a zbytkem světa, protože já jsem chtěla s láskou chránit toho člověka od příští další karmy, kterou by si zapsal.

Další příměr téhle události je dokonalý a věřte mi to, viděla jsem na vlastní oči, duchovní oči, vy jste chrámem. Každý z vás je chrám, který rezonuje a jestliže vy si ho vyčistíte od všech těch farizeů, tzn. od těch egoistických myšlenek, které tam tvoří znečištění a věřte mi, je to znečištění. Proto se dneska čistíte. Ano, to čištění - to jsou ty vaše bolesti anebo nemoci, které máte, které vám zaneřádily ten váš chrám, který je božský. Uvědomte si, že jestliže se tohle [uzávěr egoismu] tady otevře, jste potom čistým božským chrámem a vše, co tam je, je svaté, nedotknutelné. Nic se vám v tomto stavu nemůže nikdy stát. Ale jestliže tady egoismem uzavřete tenhle oddíl, - on se uzavírá těmi nečistotami, tím sobectvím, které tam děláte.

Některé prvky sobectví jsem vysvětlila dost čitelně a ani vám je nemusím objasňovat. To jsou stavy, kdy jenom bojujete proti svému okolí, vůči jiným lidem. Ale jiné jsou hůře rozpoznatelné, jako je třeba lítost. Po mých přednáškách už víte, jak je lítost škodlivá, jak vlastně ubližujete celému světu, nejenom sobě, když litujete. Vy máte pouze soucítit. Soucítění je stav, kdy víte, co ten druhý člověk prožívá. Ano, dovedete si to představit. A člověk, který si to dovede představit, někde v minulosti, nejenom v tomto, ale i v minulých životech, zažil podobnou scénu ve svém vlastním životě, protože kdyby ji nezažil, tak si to představit neumí. To nejde. Všechno, co nemáte prožité, si prožít musíte a přicházíte si pro to. Čili vidíte, že vše je dobré.

Ukřižování, ke kterému došlo před 2000 lety na Velký pátek, bylo dalším příměrem, který vám měl otevřít oči. Člověk sám vypadá jak kříž, vidíte to? Croce - to je svatá záležitost. My napodobujeme to duchovní bytí. Přičemž horizontální rovina je emocionální, vidíte? Ona prochází přes vaše srdce. Myslím ale duchovní srdce - to je střed vašeho bytí a je to nejdůležitější bod. Vertikální rovina je logickou rovinou. Ženy mají zesílenou horizontální-emocionální rovinu. A muži mají vertikální rovinu emocionální... Muži a ženy jsou rovnocenné poloviny, patří k sobě a většinou se krásně doplňují, aniž byste si to uvědomovali. Jestliže žena bude mít o kousíček víc logiky, než by měla mít, muž v jejím partnerství zase bude mít víc emocionality, aby se doladili. Znam velké množství dvojic, které jsou kouzelné; pozor, oni jsou úplně opační. Tam je třeba v té emocionalitě žena mužem a muž ženou ve vztahu ke světu, ale vyhovují si. Ano, oni mají vedle sebe kráčet. Potřebují si prožít i takovýhle život a je to pro ně velice zajímavá zkušenost.

Jestliže dojdete k otevření těchto šesti čaker, přicházíte ke stavu tzv. ukřižování. Ano, ukřižování vašeho ega. Protože vaše ego přestává vytvářet odmítavé, negativní emoce. V tomto bodě začne ego řídit. Vy si to můžete teď ve vašich nitrech prohlédnout,

protože někteří z vás dnes pocíťují, že to, co už kdysi před pár lety odložili, se najednou znovu ozývá. Je to nutné.

To ego se nesmírně bojí o svoje přežití a dějí se neuvěřitelné věci. Tady v místnosti sedí žena, kterou mám nesmírně ráda, - zdravím tě, - která mi asi před půl rokem napsala kouzelnou historku. V noci měla sen, že jsem za ní přišla - to je převlečené vaše ego, abyste si byli jistí, jo? - a říkala jsem jí: „Ty jsi stejně blbá, ty toho nedosáhneš, to neumíš, vzdej se, jo?“ Napsala mi ten mail až večer. Hodně jsem se u počítače smála, a hned jsem jí napsala, protože ona s tím chudinka celý den bojovala, než mi to svěřila. Kdyby mi to napsala ráno, mohla to už ráno vědět, protože bych jí hned odpověděla. To je úžasná záležitost, když tohle přijde. Nebuďte vyděšení z takovýchto snů, protože to ego se bojí, když jdete správnou cestou. Ono ví, že se mu ztrácí půda pod nohama, takže potom běsní a zuří neobvyklým způsobem.

Může se vám stát, že se převlékne za člověka, kterého milujete a nesmírně si ho vážíte. Přijdou vám i takové vize. Nebo může dorazit i v polobdělém stavu z astrálu. Mně takhle navštívil můj tatínek, který mě lákal přes mého muže, protože můj muž byl ještě v té době nesmírně zvědavý. Zvědavost je také chtění - chtění vědět, to je také egoismus. Jakou informaci máte dostat ve vašem životě, i kdybyste se o to nezajímali, ona přijde a vy se ji dozvíte v pravý čas, což většina lidí neví.

Já jsem nikdy nebyla zvědavá, ale čas od času jsem měla v hlavě pár otazníků. Občas jsem si říkala 'Není to přece jenom ignorantství nechtít nic vědět?' V 19 letech jsem po maturitě nastoupila do zubárny. V místnosti nás tam sedělo 6-7 lidí. Co tam se dělo, to bylo neskutečné - oni byli tak neuvěřitelně zvědaví, že i jsem z legrace říkala 'Oni věděli ještě dřív než já, že jsem těhotná,' ale opravdu. Protože jsem napsala do knihy příchodů, že jdu k lékaři. Převlékla jsem se - to bylo o dvě ulice dál - přijdu tam a tam byla jedna kolegyně v bílém plášti schovaná za sloupem [smích]. Takže se šla přesvědčit, jestli skutečně na tu gynekologii jdu. Mě to vždycky udivovalo, neodsuzovala jsem to, ale i tak mi stál rozum v hlavě, jenom jsem si říkala 'Jéžíšmarjá, mně asi něco chybí, ale tohle už je teda přehnaný'.

Nicméně pak se začaly dít zázraky, protože buď ten člověk, o kterém chtěli něco vědět, mi to sám řekl. Mně, která to jediná nechtěla vědět. Nepotřebovala jsem to vědět anebo jsem se to o tom člověku dozvěděla někde oklikou od lidí, kteří ani netušili, že se známe nebo že o něm vím. Já jsem to samozřejmě tam v kolektivu nikomu neřekla. Když už chcete takhle extrémně něco o někom vědět, tam už je váš egoismus napnutý. Můžete mít nějaké postranní úmysly někde to využívat, takže proto ne.

Nevztahujte si to na všechno, abyste si neřekli 'Tak já se nemám učit tamhle v medicíně, ono mi to, co mám dělat, přijde do hlavy...' to jsou blbosti, ne-ne-ne, to už jsou zase jiné záležitosti. Ne. Takové ty běžné informace, které k vám mají přijít, ony k vám dorazí, protože to Boží tělo ví, co tady máte udělat, čemu máte sloužit a to je podstatné. Jestliže nechcete kalkulovat s nějakými informacemi pro váš výtěžek a chcete jenom dobro a čestnost, potom se dozvíte všechno, co je zapotřebí, abyste

věděli. A to, co se nedozvíte, to zkrátka nemáte vědět. Hlava totiž je potom zbytečně plná, někdy by vám to překáželo; těch informací je velice hodně.

Uvědomte si, že pravda je taková, jak o ní zpíval Jan Werich. My skutečně všichni všechno umíme. Bůh je všechno a jeden člověk nemůže vědět všechny informace, ale každý umí něco jiného a každý zná něco jiného, ale dohromady je to celek a je to dokonalé. Takže vidíte, že jestliže se těmi nečestnostmi vnitřně uzavíráte, ty čakry nemohou rozkvést a tady vevnitř se to znečištění zahušťuje. To si pak odžíváte v nemocech, bolestech a znovu chodíte přes tuhle bránu do těch svých zkoušek, aby vás božství prozkoušelo, protože ono vás miluje, ono žije ve vás, vidíte to? To je to šrafování [na obrázku].

Ty zkoušky chodí, protože on chce, abyste se vrátili k Němu domů, aby vás mohl obejmout a přijmout vás jako svého ztraceného syna nebo dceru. Tohle je nesmírně důležité. Jakmile tohle pochopíte, ale prosím striktně, doslova a do písmene: 'To, co nechci, aby mi dělali druzí, nedělám já jim'. To se týká i třeba zlostí - jestli nechci, aby se na mě druzí lidé zlobili, nebudu se zlobit já na ně, ale ani v sobě! Kdybyste to nikomu neřekli a na té čakře to udělali, tak to božství to ví. Ono vám pošle někoho, kdo vás zase nakrkne. Je to geniálně zařízené.

On ví všechno, každé vaše hnutí na kterékoli čakře. Já jsem na přednáškách vyprávěla, jak ten náš Giovánek povídal Lucince: „Mami, když zatáhneme rolety a zhasneme, tak Ježíšek neuvidí, že zlobím a dostanu hodně dárků.“ To je ono. Ne-ne-ne. Lucka mu říkala: „Ne-ne-ne, to se mylíš. On žije v tobě, on ví všechno, on zná každou tvoji myšlenku.“ Ano, tohle je svatá pravda. Jestliže ale přestanete tyhle odmítavé věci a ty špíny v sobě vytvářet, začne se pomalu ten závěr tady zeslabovat. Napřed je to takhle úplně jemně, jemňoučce uzavřené. To už je stav, kdy si smíte prohlédnout budoucí věci. Tady už je silně vyvinutá intuice. To Boží tělo, protože už ví, že mu nebudete ubližovat, tak už vám dá nějaké informace o své existenci a tohle je strašně důležité. Ono to občas tak někde blikne. Dozvíte se nějakou informací, kterou jste najednou měli mít. Například jsem minule vyprávěla o tom mém hnědém kostýmu... A to byla jedna věc, druhá věc... pak se to ozvalo ve mně... něco začne s vámi pracovat.

Tyhle stavy už jsou docela vysoké, to už si vás Otec volá k sobě. Vydržte. Nedělejte všechno morálně jenom proto, abyste ho slyšeli. To už by byla vypočítavost, pozor! Tam jsou neuvěřitelně jemné záhyby egoismů a Bůh to ví. Vy ho neoblafnete, on zná každý váš motiv. Pokud já budu hodná ke všem lidem na světě, abych JÁ byla osvícená, nebudu osvícená, protože jsem egoista jak hrom! Ne. Vy to musíte žít - tu lásku k lidem. Tohle je důležité, nezapomeňte na to. Jestli mám milovat, tak až nadoraz a všechno, co tady je, protože všechno, na co se podíváte, jste vy.

Jestliže tedy všechny ty čakry se takhle krásně otevrou a žijete v nich v přítomnosti, tzn. na jedničce bez odsudku, že je někdo špatný, na dvojce bez neodpuštění, [na trojce] bez zlostí, [na čtyřce] bez nenávistí, bez lítostí, [na pětce] bez posuzování a bez kritiky, tehdy se ty čakry takhle trvale otevrou a Bůh do vás vejde. Tehdy vám zemře

ego. Nastává zvláštní stav. Teď se to bude dít hodně lidem, protože jste připravení. Už minule jsem mluvila o svatosti, že dříve té svatosti bylo velice málo. Vězte, těch lidí bude víc.

Tenhle ten stav se vyznačuje tím, že budete mít jiné tělesné pocity. Nebojte se toho, nebudíte zmatení. Pocit toho, že najednou koukáte z velké dálky do těla. Tak jako takovou tou troubou takhle. To vždycky říkal pan dr. Tomáš, že také z dálky kouká... ano, to je ono. Pak tam jsou stavy, kdy vám třeba začne brnět jazyk nebo kůže (cítíte pálení kůže). Já si pamatuji, před lety se mi dostali do ruky Tibeťané, to byla sranda. Po prvním cvičení mi bylo úžasně. Jak jsem si lehla, okamžitě jsem potom večer usnula. Za dvě hodiny jsem se vzbudila a připadala jsem si jak lamželezo. Já bych mohla jít kácet stromy tamhle do Kanady - kolik jsem měla síly, ale hlavně jsem viděla vnitřním zrakem, jak se mi točí jednotlivé čakry. Pozor, slyšela jsem v éteru 'tú-tú-tutú-tú...' Slyšela jsem všechno, co se tam nahoře dělo a myslela jsem si: 'Tak, a teď jsem se zbláznila. Co budu dělat?' To trvalo asi 4-5 hodin, pak jsem usnula. Ráno jsem byla jak omámená, tak jsem si říkala 'Musím cvičit ráno, večer ne, protože to bych nespala vůbec.'

A děly se i jiné věci. Potom zjistíte, že co už máte dávno za sebou. V minulosti jsem strávila hodně životů v klášteře, což je něco jako kdybyste také meditovali - to osamění v cele. Ještě dodneška když mám studené nohy, tak si vždycky vybavím, jak byla ta podlaha studená, ježkovy voči! A tohle je nesmírně důležité - tyhle uvědomovací fáze. Jednou se mi zase dostala do ruky nějaká knížka se cvičeními pro čakry a tam bylo, že je to velice obtížné. Tak si říkám, že si to vyzkouším; bude to těžké, než to budu umět... Já jsem po těch čakrách skákala jak opice: 'raz-dva-tři-čtyři-pět-šest' a povídám si: 'to dělám asi blbě'. Tak zase znova a zase: takovou velkou rychlostí, tak jsem si myslela 'Ne-ne, já to dělám špatně.' Uplynuly asi 3 roky a pak jednou, když přišli seshora, mi ukázali celý příběh těch navazujících životů: Já jsem v oněch kláštěrech tohle dělala nesmírná léta. Takže to byl pouze jenom cvik a umění, které si ten člověk přinese sem. Už to nemusí dělat. Bylo to pro mě zbytečné. To, co umíte... To je jako kdybyste v 5. třídě koukali do čítanky z 1. třídy, nic vám to neřekne. To je tak vzdálené...

Proč byste se měli učit číst 'Máma mele maso', když už tamhle počítáte rovnice o 3 neznámých? To jsou nesmysly. Jestliže se člověk takhle spojí, zruší tohle oddělení, a projde tzv. mystickou smrtí, tzn. smrtí ega; on tady samozřejmě je, to tělo tady funguje, ale už dávno na něj zapomněl. Když tady před vámi stojím, tady nestojí Iva Adamcová, což je divné. Tady je jenom taková schránka, to je pravda. Jediné, co pro vás z velké lásky dělám, je, že si minimalizuji svůj egoismus. Ten tady musí mít každý člověk, než odloží tělo a je jedno, čím se tu držíte. Já si držím sprostárny [smích] a až je jednou odložím, tak budete vědět, že brzy odejdu, to vám slibuji.

A skutečně, já si pamatuji, že František Drtikol (1883-1961), rovněž používal tohle co já, také dobrá berlička, a k tomu ještě měl kouření. Každý si něco ponechá, protože egoismus vás tady na planetě drží. Když byste byli bytost bez egoismu, ono by se vám to tělo zkrátka tady neudrželo. Takže proto si člověk ponechá takovou nějakou

jemnou věc z toho egoismu a hezky si to tady dohraje. Ale tou přítomností se dostane do tzv. 5. dimenze, vidíte to? Tehdy on už neřeší nic v běžném hmotném světě a vidí skutečně věci, jak jsou.

Já vám ukážu jednu z nich. Je kouzelná a vůbec si ji neuvědomujete, a když odpadne tento problém z vašeho života, ten se vám nesmírně ulehčí. Spousta lidí třeba ještě řeší peníze, že ano. Jsou v tom našem světě důležité. Vy to tak vidíte, že? Uvědomte si ale, že když přijдете sem do toho těla, do toho světa, tak si jako Bůh ve vás - což je pravá realita - nabere hmotu vašeho života, což je zaprvé vaše tělo - už jsme o tom mluvili, vaše tělo je Matka Země, kterou odložíte. Ale tohle tělo má ještě k sobě další těla všech lidí, které potkáváte. Jestliže my jsme se setkali (já tady s vámi) a třeba i kdybyste mě viděli jen na internetu a nikdy byste se se mnou nesetkali osobně, i tehdy jsme se potkali, protože tohle je zase další vyšší fáze. Internet smrskne svět, všechno se zmenší, lidé se mohou potkávat a informace se předávají. Tedy já mám ve své hmotě života každého z vás a vy máte mě, jinak bychom se nepotkali. Tyhle informace se musejí křížit, to je jenom program.

Tohle ale není jediná hmota vašeho života. Další jsou věci, které jsou navázány na naše těla, což je dědictví. Když zemře někdo z vaší rodiny, vy zdědíte to, co tady lidsky vnímáme jako majetek nebo peníze. Ale pozor, i ty peníze tam jsou zadané jako jemná struktura, protože jestliže vy tu k něčemu inklinujete, k nějaké práci, kterou tady máte odvádět, to je vlastně kanál pro energii, která vás tu na světě vyživuje. Je to jako krev, která nese k jednotlivým buňkám živiny. A teď dobře poslouchejte. Množství těch peněz máte dané pro celý život. Do koruny. A nemůžete dostat víc a nemůžete dostat méně. To je stabilní množství a je přesně dané pro vaši roli. I v tom našem lidském těle jsou buňky, které dostávají relativně víc, protože ony to ke své roli potřebují. Dejme tomu třeba jaterní buňky, které se starají o čištění, nebo ledvinové - vylučování, tam musí probíhat vydatná výměna, tzn. velký přísun. Ale třeba kostní buňky, ty mají méně. A tohle už zřejmě chápete a docela chápe hodně lidí, že když někde něco nečestně seberete, tak o to musíte přijít.

Ale pak je tam ještě druhá fáze, kterou nejste schopní vnímat a teď dobře poslouchejte. Jestliže se naopak vzdáváte z lásky k druhým svým [peněz], podarováváte lidi s dobrými úmysly, bez postranních úmyslů typu 'to se mi může někdy hodit', - tam to musí být čisté, - tak protože váš stav, co máte dostat, je trvalý, tak vy ty peníze někde musíte zase obdržet, vy si je k sobě přitahujete. Čím víc vydáváte, tím víc dostáváte. Pozor, vy nikdy neodejdete s korunou navíc, jenom přesně s tím stavem, jaký byl. Jen to skrze vás rychleji protéká, což spoustě lidem vůbec nedochází. Kdyby tohle vnímali, tak by žili bez starostí. Ano, vždy mi říkali: 'Když Bůh nadělí ovečku, nadělí i travičku.' Travička je v tomto smyslu pro mě energie peněz seshora. Tak to je.

Člověk, jestliže se takhle prolne v těchto čakerních systémech, dostává se v té přítomnosti, což je 4. dimenze, do 5. dimenze a tehdy dostane přesně všechno v pravou chvíli, tak jak potřebuje. Třeba jsou to peníze, které přijdou hned. Věřte mi, poslední léta už se mě ani vůbec nedotklo to, že mám třeba 2 koruny v peněžence...

vyprávěla jsem to na YouTube-přednáškách [ze Starých Křečan], kdy jsem pak najednou dostala na ulici od někoho večeři. Ano, tak to chodilo. Vždycky to dopadlo úžasně.

Já si pamatuji, jak jsme si pomáhali s mým tatínkem, zemřel v roce 1992. On bral o 14 dní jinak než já, takže když už končil s penězi, tak já jsem mu půjčila. Pak mi to vrátil a zase já jsem si šla půjčit. Tak jsme se jakoby podporovali. A táta byl vůbec takový ohromný anděl i v jiných věcech, úžasný chlap, a když zemřel, moc mi chyběl. Když jsem byla velice krátce po rozvodu a neměla jsem ani korunu, ale bylo mi to - v tom smyslu - dá se říci jedno. Jen jsem věděla, že musím něco udělat pro to, abych si něco našetřila, protože bez koruny s dvěma malými dětmi být nemůžete. Kdyby se mi rozbila lednice, nebo najednou dítěti praskly boty a teď nemít na boty nebo bundu... nebo vždycky třeba nečekaně přišla zpráva ze školy, že pojedou na školu v přírodě a kde vzít naráz 2000,- Kč? Takže jsem to dělala první dva roky tak, že jsem si odebrala z výplaty 1500,- a ten zbytek jsem si rozdělila na 50koruny. Každý den jsem si dala do peněženky jednu 50korunu, abych neutratila víc. [Někdo kýchl] - Je to pravda. Jenže se několikrát stalo, že jsem to nějak špatně spočítala a poslední den už jsem tu 50korunu neměla nebo třeba zbyla dvacka. Jednou jsem šla domů z práce (jestli to znáte v Teplicích, v Trubské ulici); jdu a přemýšlím, dvacku v peněženke a myslím si 'Jéžiši, co já těm dětem dám k večeři?' Dříve za totality byla alespoň půlka másla za 8,- Kčs; to už teď nebylo, už bylo jen velké za dvacku. Říkám si 'tak buď budu mít máslo, nebo budu mít chleba, rajčata mám doma, ale přeci jim nedám suchý chleba s rajčaty'...

A přemýšlím a přemýšlím a tam v té Krupské ulici je takový plácek a tam seděla stará paní. Háčkovala u takového kempinkového stolu a měla tam losy - tenkrát po totalitě se hodně prodávaly stírací losy. V životě jsem si ho nekoupila, protože 10 korun bylo pro mě hrozně moc peněz. A teď jdu a jak přemýšlím, přešla jsem tu paní a najednou tady se mi otevřelo srdce a slyším: 'Kup si los!' Já jsem se tak lekla, až jsem se otočila - já myslela, že někdo známý. Tam nikdo nebyl, takže mi bylo jasné, že to je ve mně. A já: 'No nekoupím, už nebudu mít ani na ten chleba... přece jim nedám k večeři rajčata!' Jenže jsem udělala dva kroky a zase: 'Kup si los!' Já zase jak paličák: 'Néé!' Jestli mě někdo pozoroval, musel vidět, jak jsem sebou pokaždé takhle jako škulba. Jenže když se to ozvalo potřetí, tak jsem si říkala 'to už bych měla asi respektovat.' Tedy jsem se otočila, váhavě jsem šla k té paní u toho stolečku a ona se ledabyly ptá: „Přejete si?“ Takhle koukala těmi brýlemi, háčkovala a já říkám: „No, já bych chtěla los.“ A ona: „No, tak si vyberte.“ Tam [byly] dvě krabice. A teď, že jo, takové to lidské dilema, kdy si člověk ještě není jistý 'sáhnu dobře, nešáhnu dobře...?' Já jsem ty oči zavřela a říkám si do sebe 'Hele, jestli chceš, abych ten los si vytáhla s penězi, tak si tam sáhni, když jsi mě k tomu namontoval.' Tak jsem tam s těma zavřenýma očima sáhla... Tam byla stovka! Takže ono vás to potom k tomu dovede.

A tyhle události se mi staly několikrát. Každá byla jiná. Vždycky to dobře dopadlo a pak už se začnete pohybovat v tom božství tak, že víte, že On se vždycky o vás postará. Pokaždé to dobře dopadne. Mějte důvěru. I strach je egoismus na jedničce. Když tady

strach sevře čakru... Pozor, vy už víte, že strach není přítomnost. Ano, to je budoucnost. Ne. Ještě žiji, nebojím se. Mám hlavu na krku, nic se neděje, střechu nad hlavou... jo? Udržte se bez strachu.

Strach je nejhorší emoce na planetě a tuhle emoci můžete zažehnát neuvěřitelně jednoduchým způsobem. Četl jste někdo knihu od pana [Mirzakarima Sanakuloviče] Norbekova? Jmenuje se "Jak se zbavit brýlí". Je to úžasný chlap, Rus. A tenhle človíček ve své knížce vypráví nádhernou věc. My jsme kdysi dávno tuhle knihu s mým mužem četli a strašně jsme se nasmáli, protože je úžasný sprosták; takovým nádherným způsobem vypráví (je doktorem), jak byl i na Dálném východě. Tam ho jeden zvláštní človíček učil těmto neobvyklým věcem, což byla netradiční medicína. (Byl v té době velice nemocný, a tímto se vyléčil ze všech nemocí... dostával tedy několik let pořádně do těla.) Protože kdysi dávno v Rusku mívali nějakou lékařskou komisi a všiml si, že jednou za rok, když měli sezení, tak vídávali stejné tváře. A jedna skupina lidí (ti lidé jsou takoví, že mají tvář takovou nepohyblivou, takovou podmracenou), měla jeden rok Parkinsona a další rok viděl tu samou skupinu a oni byli fit. Už to byli normálně zase chlapíci. Tak si toho jednoho starého pána zavolaal a ptá se: 'Co jste se sebou udělali?' - 'Áááale, my jsme byli na měsíc v Tibetu. - 'V Tibetu, jo?' A za rok tam zase byli a oni byli ještě zdravější. Tak si pomyslel, že to musí vyzkoušet, že musí zjistit, co se tam děje. Tak se s tím pánem domluvil, ten mu řekl, kam má jet, a jeli.

Byli 3 - kameraman a ještě jeden jeho kamarád. Šli do toho Tibetu a tam bylo takové malé místo, kde žili jenom mniši. Dostali se tam. Museli asi 25 km po takových stezkách... a měli osla, který nesl ty kamery. A popisuje, jaké tam byly scény - jestli chcete, tak si pak toho Norbekova přečtete, je úžasný. Nicméně oni tam přišli a jediné, čeho si všimli, bylo, že se všichni usmívali. Všichni měli takhle pusy [se zvednutými koutky]. A teď oni 3 byli takoví unavení, otrávení, špinaví, nas*aní... To se ještě v polovině cesty pohádali, protože ten kameraman měl 160 kg a chtěl se vrátit zpátky, takže ho přemlouvali 'hele, už jsi šel půlku, tak už tam druhou půlku dojdeš, když už jsme tady...'

Načež tedy první, co bylo, že šli k mnichovi a ptají se „Co tady budeme dělat? Budeme nějak cvičit?“ – „Ne-ne, tady budete jenom žít. Jediné, co od vás chceme je, že se budete usmívat. A když se nebudete usmívat, tak budou tresty. První trest je, že budete nosit ve vědrech vodu“ Pozor, ta voda byla ve studni 20 km za tím místem a z kopce. Načež jim proto, že byli naštvaní z toho, že tam jsou, přišel první trest. Takže hned složili bágly a šli 20 km s těmi vědry pro vodu. Když se vraceli po té stezce, představte si, zase zamračení, museli jít znovu. [smích] Pak už z takových těch obranných důvodů měli tenhle ksicht.

Jenže už po týdnu, i když se usmívali jen z ochranných důvodů, aby znovu nešli pro vodu, zjistili, že je jim najednou lépe, že se cítí lépe. Pozor, vaše tělo je dokonalé. Zkuste si to někdy. Když budete mít mizernou náladu, tak jenom udělejte 'rohlík' nahoru. Do 5 minut z vás všechno spadne. Protože nejenom, že mozek vydává něco směrem k orgánům, ale i když byste se náhodou usmívali, tak to vaše nervstvo začne

blbnout a říkat si 'hergot, já jsem něco zanedbal, on se chechtá a já o tom nevím?' Takže začne dávat zpět do mozku signál pro hypofýzu. Ta začne vyrábět endorfin a vám se opravdu uleví. Takže ono to funguje i obráceně; ta cesta musí být vždy průchodná tam i zpátky.

Znovu připomínám, že tudy byste si uzavřeli cestu k božství a ono tam na vás čeká. Ono vás nesmírně miluje a jediný, kdo si tady ubližuje, jste vy sami sobě, právě tím vašim oddělením. A tehdy když si člověk myslí 'chci být lepší', už nedodrží podmínky přítomnosti. Chci být lepší, je v budoucnosti a je tam rovnítka, že tady jsem blbý, špatný, ošklivý, na nic. Takže vidíte to - tudy už cesta nevede. Takový člověk, jestliže bude vnímat, že chce být lepší, pak někde ujede. Vy třeba dejme tomu na někoho šlehnete jazykem nebo se na někoho budete zlobit. Vtom přijde takový ten pocit - když chcete být lepší, tzn., chcete udělat duchovní pokrok. V tu ránu můžete selhat na jedničce - budete si připadat jako špatní. Vy i ostatní lidé jste to samé, tzn., že jestliže se budete považovat za špatného, už děláte chybu a máte zápis v levé noze a bude vás to provázet. Nebo si to budete vyčítat. Nebo se budete zlobit na trojce. Nebo se budete nenávidět, bude vám to líto, nebo se budete kritizovat a posuzovat. Ne. Nic takového nesmíte dělat.

Pokud to dělat budete, nedostanete se dál a budete si pořád připadat špatní a budete pořád chtít být lepší. A je to zamotaný systém, je to bludiště, ze kterého se nikdy nedostanete. Ne. Jestliže někde ujeďu, pravý stav je zase u Ježíše: 'Jsem, jaký jsem.' Ano, vy hrajete svou roli a trvale se evolučně vyvíjíte. Vy nemůžete být nikdy špatní. Vy jste v každém přítomném okamžiku nejlepší, jací jste kdy byli, protože procházíte v čase připraveným tunelem, kde je pro vás přichystána spousta učení. A i kdyby se vám zdálo, že s ničím vůbec nehýbete, že stále třeba bojujete dejme tomu se šéfem anebo doma v partnerství, to je jedno, s něčím... není to pravda. Vždycky zareagujete trošičku jinak. Snažíte se zase něco vymyslet... dostali jsme také mozek, že jo... 'jak bych to udělal (a), aby se to povedlo nějakým jiným způsobem?' takže i to je vývoj, a i to je správné. To je ono. Jestliže já dneska ujeďu, tak jsem ráda, že jsem to směla vidět a zítra se pokusím to udělat lépe a věřte mi, že vždycky ta cesta k lepšímu je možná.

I já se pořád učím. Možná se vám zdá, že to tak není, ale je to tak. Já jsem zrovna minulý týden zažila neuvěřitelnou věc, která pro mě byla nesmírně osvobozující. Budu vám ji vyprávět. Než jsem přišla na svět, tak jsem udělala smlouvu s Bohem. Neuměla jsem nikdy nikomu ublížit ani myšlenkou, to nešlo a dodržuji od narození Božské zákony, což znamená - připomenu vám právě tenhle kříž. My tady máme ukřižovat svoje ego v prostoru a v čase a tím se dostaneme do Jednoty, do Boha. Já jsem toho Boha už s sebou přinesla. A ačkoliv jsem v tomhle životě vůbec nebyla křtěná - moji rodiče mě nenechali pokřtít - přišla jsem už do tohoto těla pokřtěná. A také to božství, ta smlouva, kterou jsem uzavřela.

Když člověk odloží svůj egoismus, chová se jinak. Vy už víte, že ego má negativní emoce a lidskou logiku. Jestliže ale neděláte ty negativní emoce, které já jsem neuměla udělat, tak se vám zbortí lidská logika - takové to 'když on mně, tak já jemu', nebo 'proč bych se já měla chovat čestně, když oni to také dělají?' Ne, vy jste

zodpovědní sami za sebe a tohle je tzv. lidská logika. Jestliže se zbortí tenhle systém egoismu, odpadnou negativní emoce, rozpadne se za krátký čas i logické břevno z kříže, tzn. lidská logika. Ten člověk si přinese (anebo se mu to stane tady teď v tomto životě) tzv. Božskou logiku, která zní: Vše je dobré. Ano, ono to tak je: Vše je dobré.

Zkuste si třeba připomenout, jak jsem vyprávěla, že máte zakódované vaše situace ve vašem těle a jak jsou tam zakódované. Jestliže nemáte cestovat po celém světě, nebudete umět cizí řeči, aby vás to udrželo v České republice, abyste se někde neplácali, kde nemáte být. Zadruhé, když se budete bránit a nebudete chtít poslechnout, další dobrá situace ve vašem životě bude, že nebudou peníze. To je dobrá situace, co? Ano, ono přijde na všechno možné, jenom ne na to cestování. A kdybyste se ještě bránili a chtěli stopovat, tehdy budete tlustí, aby se vám to tělo špatně přemísťovalo a potili jste se a bolely vás záda. Vidíte? Když se bráníte, tak se to zhoršuje, nabývá to, ale všechno je dobré (!), protože vás to má udržet v České republice.

Takže, vidíte to? Tohle je první Božský zákon: Vše je dobré. Další zákon je: Všechno, co mi přichází, si zasloužím. Ego křičí [lkavě] 'proč já?' Ne, to je ego, vždycky ego, ne! Jestli já tohle mám, tak mi to patří a mám to vyřešit. To je to samé, jako kdyby žáček ve škole křičel 'Proč já mám počítat tenhle příklad, když ho může vypočítat Pepík?' - to je blbost. Já ho dostala, tak ho musím vypočítat, abych já (!) prokázala, jestli umím počítat. Takže tyhle zákony jsem si s sebou přinesla. Já jsem nikdy nefňukala, tohle mi bylo cizí a přišly stavy, kdy už jsem věděla, co tu mám dělat. Ještě to bylo utajené spoustu let.

Přinesla jsem si i jiné zákony: úctu k druhé části mého druhého já, tedy k vám jako k jednotlivým buňkám. To znamená, že mám určité zásady. Nikdy bych bez požádání nikomu do aury nesáhla. To zkrátka nejde, protože jestliže ten člověk mě požádá - on je stejný bůh jako já - tehdy jeho božství to chce. Jestliže on mě nepožádá, byla by to už magie. To si nesmím dovolit. Protože máme i malé děti, rodiče směji zažádat za ty děti, ale jenom do 15 let. Tu hranici, co jsem si dala...

Funguje to a přesvědčila jsem se o tom asi před 2 lety. Bylo to kouzelné. Mám kamarádku, známe se dlouhá léta. Její děti mi říkají 'teto'. Tenkrát mi volala 'Prosím tě, podívej se mi na Petra, nějak mu není dobře.' Tak sáhnu na Petra a Petr nikde. Říkám si 'Aha, tak Petr určitě neumřel, to by mi Jaruška volala jako první, to bych se dozvěděla', takže asi mu bylo 15 let. Tak jsem se opatrně ptala 'Nebylo Péťovi už 15 let?' a ona: 'Jóó, před měsícem.' Takže vidíte, není to možné. Jakmile v sobě máte něco s Otcem domluveno, nemůže se to změnit.

Nedávno jsem ale zažila případ, kdy mě oslovil přes Skype človíček, který asi nechtěl aurické sezení. Kvůli němu mě ale lidé oslovují, a proto došlo jakoby k nedorozumění. Sáhla jsem mu do aury, ale chválila jsem ho, protože tam nic nebylo, tam to bylo čisté. Říkám mu 'vy jste tedy fakt dobrý', jen na jedné čakře byl takový jemný stín... Ale asi za 4 dny jsem dostala dopis, kde se zlobil, že nechtěl, abych mu sahala do aury. V tu chvíli mi došlo - to bylo úžasné, já jsem se vůbec na něj nezlobila, naopak - že jsem na

něj nesahala, proto jsem nic necítila. I když dojde k nedorozumění mezi tím člověkem a mnou (oni mě všichni o sahání do aury žádají), ono to nejde. To skutečně nejde. Jako to nejde k tomu dítěti, které dovršilo 15 let. Tam je zkrátka smlouva a najednou vám dojde, že ani vy nikomu v neznalosti, v nevědomosti, v omylu nemůžete ublížit, ale ani on vám ne. Takže vidíte, že učení nikdy nekončí.

Vždycky se zase učíte další věci, zase se vám otevírají další skutečnosti a tak je to správné. A vždycky to, co máte pochopit, to pochopíte. Ono to k vám dorazí přesně v pravou chvíli, protože i váš vývoj, a to už víte, je naplánovaný a nemůžete ho předběhnout. Nebraňte se ani situacím ve vašem životě. My tu nejsme sami, je nás tu mnoho a nejenom že se učíte se svými okolními druhými já, ale i oni s vámi.

Dám vám příklad, abyste věděli, co vám chci říci. Zkuste si představit, že chci stavět dům. Když na trojce zažiji situaci, že nějaký úředník tamhle někde mi nechce dát razítko, teď se to protahuje třeba 6 nebo 10 měsíců, mně to bude jedno. Já budu vědět, že až to bude, tak to má být. Teď si tam dosadíte sebe. V tu ránu by přišel tlak na trojce v duchovnu - takové to bránění, někdo mě brání, něco nemohu dělat, objevily by se tam zbytečné zlosti anebo výčitky tomu člověku anebo nenávist... různé stavy, ale hlavně to většinou prožíváme na trojce.

Skutečnost je taková, že vaše Nadjá je asi jako orel vysoko nad vámi a ono ví, kde budete zítra, kde budete za týden, za 2 roky, za 10 let. Ono ví, s kým se máte kde setkat, abyste se společně učili. Někdy se musí váš odchod tam pozastavit, anebo naopak vás trochu postrčit. Vy to vidíte jako nakopání do zadku, jak jsme o tom mluvili minule o těch andělech a oni... přesně se děje to, co máte. A vy si tím ale zbytečně demolujete tělo. Jestliže se neumíte takhle chovat a bojujete vnitřkem, tzn. zlostí na trojce proti téhle situaci, tak se k vám ty situace budou hrnout. Budete je stále vidět. Vy to totiž neumíte. Stačí to ale pustit - já budu stavět, až to bude možné. Když nemám stavět, budu se klidně kopat do zadku. Budu zkrátka dělat něco jiného, to je ideální stav. Pozor, to není lenost. To, co vám nedovolí dělat věci, které potřebujete dělat, je vždycky geniální, abyste se neminuli, protože my jsme tkáň (!) Seshora nás vidí jako jednoditou tkáň a nemůže si tam každá buňka dělat, co chce. To nejde. Takže buďte v klidu, buďte spokojení. Ten tlak by vám rozbíral tady zažívání, to je zbytečné.

Odložení hmoty - Jestliže dostanete po čase tyhle informace a naučíte se je žít, začnete tady tzv. odkládat i tuhle hmotu, kterou tady máte - vaše tělo. Ne v tom smyslu, že byste si odskočili. To ne. Ale začnete, a to souvisí s mystickou smrtí a s tím, co se stalo před 2000 lety. Ano, vidíte, že Ježíš nám přinesl celý odkaz, který tam je. On si nesl na Golgotu svůj kříž. Jeho kříž je i váš kříž. Je to váš osud a ten váš osud jste si vybrali přesně takový, jako máte v tom bodě A až B, abyste si ho prožili, než na Golgotě odložíte to své hmotné tělo. A máte ho nastavené přesně tak, jak vaše Nadjá potřebuje, abyste pochopili.

Osud jednoho člověka je jiný než druhého člověka, ale věřte mi, že kdybyste si to prohodili, nebylo by vám to k užitku. Vy potřebujete ten svůj, který jste si vybrali.

Nadjá je geniální záležitost. Jestliže se ale jednou provždy smíříte s tím svým osudem, pak už není co nosit. Už vás nic netíží. Už vás nerozčilují lidi tím, co dělají, už nejsou všichni blbí, už jsou všichni fajn, nikdo vám nepřekáží, všem umíte odpouštět, na nikoho se nezlobíte, už se tady není co učit.

Tehdy se stane zvláštní věc. Začne se vám pomalu a jistě rozpadat astrální tělo, protože astrální tělo nás udržuje v nižších úrovních a místo toho nastává stav, který můžete možná po nocích někdy cítit - takový ten stav zvláštního vrnění. Jste v takovém jakoby polospánku. Vy víte, že spíte, ale přitom nespíte. Jste vzdálení od těla. Někdy máte pocit, že všechno je film, ono se to tak jako jenom promítá. Nebojte se toho. Tohle je známka právě rozpadávání astrálního těla, a budování (to vrnění) těla světelného. A to je přesně to tělo, kterým skutečně vstal z mrtvých Kristus.

Ano, on nám přišel ukázat skutečnou pravdu. Pro tehdejší stav lidstva - tenkrát to vědělo pouze pár jedinců - a ta pravda je uchovávaná hluboko v tajných análech. A dokonce i horní špičky církví to vědí. Jenže lidstvo to zatím nesmělo vědět. Mělo to svůj důvod, protože my tady ještě odkládáme velkou část svého ega. Takže vidíte, že vše je dobré, ať se to dělo, jak se to dělo.

Doposud se to vědomí rozdělovalo do spousty církví. Ty církve mezi sebou bojují, byť je jenom jeden Bůh, což také mělo být nesmyslné, protože třeba v jednom životě si prožijete křesťanství; v druhém životě si skočíte tamhle do muslimství; pak si prožijete jinde buddhismus, abyste zjistili, že všechno je úplně stejné, pouze to má jiné názvy a jména. Všechno je to jenom pojmenování. Z vnitřního pohledu toho jednotlivého náboženství je to vždycky pravdivé. Zvnějšku je to jakoby nepravdivé, což je zvláštní.

Já jsem nedávno byla na Skypu s báječnou paní, moc se mi líbila, ta žije v Káhiře, je to Češka. Vyprávěla, že si předsevzala, že když byla špatnou křesťankou, že třeba bude dobrou muslimkou. Byla tedy úžasná. Takže vidíte, ta bytost si potřebovala ještě někam jakoby jinam odskočit, aby to pochopila a bylo tam hodně čisto. Z téhle paní jsem měla radost. Ono totiž to naše Nadjá je geniální. Potom když vy se propadáte do těch stavů kontaktu s božstvím, tak přesně tomu, čemu tady věříte, to přichází. Kdybyste byli křesťan, přijde k vám Ježíš; kdybyste byli buddhista, přijde zase... (Teď mám okno...) nějaký Buddha [smích]. Ono to tak je, protože Nadjá ví, že ten člověk tomu věří. Tomuhle směru věří, tak se mu to božství ukáže v této podobě.

Většinou se také stává, že když třeba člověk umírá, odchází z téhle naší roviny, tak k němu přicházejí bytosti, které on zná a kterým důvěřuje. Jsou buď z tohoto života, nebo ještě z minulého, protože je to zapotřebí. A takhle mi kdysi můj tatínek slíbil, že jednou přijde pro moji maminku, aby se jí dobře odcházelo. Maminka je tedy úžasná bytost, je super. Aby se ten člověk nebál, tak proto se to děje.

Návrat k jednotě III, část (2/2) | Iva Adamcová v Ústí nad Labem 06. 04. 2012

Takže jste se už dozvěděli velikou pravdu, že vy jste Bůh a že všechno, co děláte, děláte dobře a děláte to dobře proto, že jste ve fázi neustálého vývoje neboli neustálé změny. A tohle když budete respektovat a budete neustále spokojeni - a pomáhajte si klidně i tím 'rohlíkem' ve chvílích, kdy vám bude hodně těžko, protože budete nesmírně těžce prozkoušeni.

Nahoru do 5. dimenze se nedostane nikdy ten, který by nebyl pořádně prozkoušen, protože egoismus musíte odložit. Někdy ten egoismus je tak zamaskovaný, že si vůbec ani neumíte představit, že by to vlastně mohlo být egoistické konání. Zkuste si představit, uvedu hypotetickou situaci, abyste třeba viděli nějakou složitou situaci. Budete mít velice nespolehlivého syna a dostane se do obrovských dluhů. Vy si o něj budete stále dělat starosti a budete ho nutit, aby platil. Budete mu možná na to dávat peníze, aby ty věci zaplatil, a budete se snažit, aby si našel práci, a budete dělat psí kusy. Dokonce i za něj budete buď platit složenky svými penězi, anebo z něj tahat peníze a pak je platit, abyste měli jistotu. Já vím, že se to říká těžce, ale my všichni tady máme stejné podmínky. Všichni se učíme. Jestliže já mám vedle sebe takovéto dítě, já jsem to dítě zaprvé takhle vychovala. Pozor, tady nejde o to, abyste si to vyčítali. On si vás vybral jako matku a vybral si i vašeho otce, takže vy jste ho vlastně vychovali správně, což je zvláštní, že? Jakmile ale byste si to už na dvojce vyčítali, už byste měli zádrhel na vylučovacím ústrojí, takže tudy cesta nevede. Ono se to zkrátka stalo. Dobře, teď je v přítomnosti situace taková, já ji musím jako takovou brát. Tehdy ale já musím dodržet další věc, aby se to dítě konečně začalo učit, aby začalo pracovat. To znamená, že já za něj nebudu platit, budu ho možná někdy kontrolovat, protože on potřebuje najít svoje dno. Budu ho kontrolovat, jen abych si byla jistá, že alespoň něco dělá. Ale ne stále, protože i on musí mít prostor pro to, aby prokázal, co umí a co neumí. To je božská láska. Jestliže totiž byste mu věčně umetali cestičku, vy tady nebudete dlouhou dobu - většinou rodiče odcházejí o jednu generaci dříve než jejich děti. A to dítě, když jednou opustíte, kdo se o něj podle vás bude starat? On si pak, až když tady nebudete, může nasekat další a mnohem horší dluhy. Takže vidíte to, že i bránění... Jestliže ten člověk ale má svůj osud, že má dojít až na dno, třeba dejme tomu v 46 letech, vy byste mu tím jenom ublížili, jak byste ho tlačili do těchto situací. A i sobě na trojce, protože on by proti vám vyvíjel agresivitu. Jeho podvědomí totiž ví, že má dojít sem [do bodu B].

A teď jsme tady už u otázky... Myslím, že někdo z vás na té 1. přednášce se tady ptal a mně se někdy hodně těžce odpovídá, věřte mi, protože ve větším množství lidí je víc různých eg, když to tak řeknu. (To vypadá, jak v angličtině vajec, že jo? Máme Velikonoce...) [smích] A když je ještě to ego trošku silnější, tak je pak problém v tom, že tomu člověku pak z toho není moc dobře, ale je to pravda.

Vy tady máte tu vůli minimální. My tu můžeme jenom takovou tu omáčku života: jestli si vezmu dneska červený nebo modrý svetr; zda si dám dva nebo tři knedlíky; jakou kytičku si koupím na zahradu a jestli půjdu pěšky nebo pojedu na kole. Tohle je

vaše vůle, ale ty základní věci, všechny, které máte prožít, ať se děje, co se děje, to je naplánováno Bohem ve vás, který si sem přišel zahrát Vaši roli.

Jestliže zapomenete na to, že jste tou rolí a vžijete se do té role, pak je zle, protože vy prožíváte všechny ty emoce. Zkuste se jednou dívat za myšlenkami na to, co se děje. Jenom jako na film a vnímat, že ona role s vaším jménem a s vaším tělem tady hraje jenom takovou úžasnou roličku v Národním divadle, pak se svléknete a jdete domů. To je vaše skutečná realita.

Takže, teď jsme o tom tady někde mluvili - když třeba máte neposlušné malé dítě, ano. Zahrajte mu Národní divadlo. Vynadejte mu, uložte mu nějaký trest, vychovávejte ho, ale vevnitř musíte být v klidu a v pohodě. Tehdy pozorujete role a nezdemoluje vás to. V opačném případě vás to zdemoluje, ale hlavně to dění s tím dítětem bude pokračovat, protože vy se tohle máte naučit: mít k tomuto odstup. To je nesmírně důležité.

Protože není čas na aurická sezení, tak na přednáškách, které mám na webovkách, jsem slíbila, že je budu dělat formou besedy. Proto budu hrozně ráda, když se budete zase ptát. Tím, že vám odpovím, i tím se vaše aurická těla čistí a já potřebuji, abyste se ptali, abyste se čistili. Je to ve vašem zájmu. Takže chcete něco vědět?

[Z publika:] Mohu já prosím? Já mám takového syna, jako jste říkala.

[IA:] Kolik mu je?

[Z publika:] Už 30 let, ale on má navíc posunutou hranici dobra, tudíž i zla. To, o čem víme, že nemáme dělat, tak on to udělá, protože si myslí, že to ještě není špatné. A teď mi jde o to... Já s ním cítím a nevím co s tím. Já přesně vím, kdy on dělá blbost, kterou dělat nemá. Potřebuji se nějak nadechnout.

[IA:] Vy to cítíte jako takovou předtuchu. - Motýly v žaludku. Je vidět, že už jste docela pokročilá bytost, tady je vás víc, že? Tohle je dost problematické, protože vy se ještě musíte od téhle reality odpoutat. Ono se to děje. Vy totiž máte v popisu práce naučit se to a prolnout se sem. Uvědomte si, že jestliže je vaše ego už tady slabé, tak cítíte, co dělá ten druhý člověk. Nesmíte si to ale přivlastňovat, protože byste se z toho zhroutila. Vy byste to pak mohla cítit u spousty lidí.

[Z publika:] Já cítím spousty lidí.

[IA:] Musíte se od toho osvobodit. Ona je to totiž taková hladina, kterou musíte projít. Tomu se říká i hladina siddhis. Vy najednou znáte věci, o kterých víte, že druzí nevědí, vy to cítíte a někdy je to i fyzické a někdy to fakt bolí. Tady jde o to, abyste zapomněla sama na sebe, což je váš úkol - nevnímat se jako matka v té oddělenosti, protože vy, když tady už máte ten slabý egoismus, tak už i vidíte. Nahoře je úplně všechno. Tam jsou veškeré časy. Tam je tento program připravený. Proto jsem vyprávěla, že celý život vím, co bude. Ano, vím to docela dlouho předem. Buďte rádi, že se děje jenom tohle.

Minulý týden mě kontaktovala jedna paní, potřebovala radu. Má už 3 roky nesnesitelné problémy, protože ona se zřejmě (ještě jsme to nedořešily), propadá do akáši. Proto vidí veškeré budoucí časy a teď si s tím neví rady. Řešila to přes doktory, což je strašně těžké. Nikdo jí neumí pomoci a ještě si o ní myslí, že třeba není v pořádku. Každá buňka Božího těla má svůj úkol, který má splnit. Jestliže tady má být někdo, kdo má znát budoucnost, bude to vědět. Ale pokud se tomu bude bránit... Vy s tím bojujete, že jo?

[Z publika:] Jednu dobu, v takovém údobí 10-12 let jsem to dokázala jakoby odstříhnout. Takže jsem to přestala řešit.

[IA:] Takhle ho vezměte jako malinkou postavičku a řekněte 'Otče, je tvůj.' Ono to tak je. On vám nepatří.

[Z publika:] Já to najednou cítím znovu, je to tak měsíc, dva.

[IA:] Neudělal něco horšího? Já myslím, abyste se o tom dozvěděla, protože někdy člověk ustojí určitou hladinu, ale vyšší už neustojí. To už vás zase netáhne, už vás to interesuje. Ne, vy jste tahle částčka Boha a vy máte jít sem, vidíte to? On také patří nahoru. Tady ano, tady se můžete spojit, ale tady, tady ne. Pozor na to. Jakmile už nutíte toho člověka k tomu, aby něco nedělal, už se mícháte do jeho osudové části. On si sem přišel prožít všechny věci, které prožít má a musí si je prožít. A kdybyste mu bránila... Když o tom víte, někdy ještě můžete zasáhnout. V tomto případě si myslím, že je prozkoušená Vaše 3. čakra, tzn., ještě byste v určitých fázích zasahovala. - Ano. - To znamená, že to cítíte. Ne-ne, 'On patří tobě, Otče, postarej se o něj. Já vím, že se dějí správné věci.' Ono to tak je. Jestliže on má třeba až za 2 roky pochopit, a možná i potom, že by například - teď to přeženu - něco provedl a šel by do vězení, je to pro něj to nejlepší, co může mít a tam mu to třeba dojde. Vy tady můžete tomu člověku domluvit, aby to nedělal, ale když už byste ho hrnula od toho dělání oněch nepravostí, tehdy Vás Pánbůh skutečně nakopne do zadku, protože vy byste mu bránila udělat to, co on potřebuje. To je právě to, co mnozí lidé nedovedou pochopit - respekt k tomu učení se tady. Tohle je nesmírně důležité. Skutečně koukat se jeden na druhého je virtuální realita. Každý z vás se musí naučit koukat a cítit směrem nahoru. Pak už to bude v pořádku. Tady už to bude jednota. Ale tohle separované dění tady těchto oddělených kuliček, to je těžké prolomit, a každý umí něco jiného. Někdo neumí tohle, ale umí zase spoustu jiných věcí, druhý zase neumí něco jiného... zase umí to, co vy neumíte a obráceně. Takže my jsme tu skutečně pro něco jiného a také proto se připojujeme k sobě, abychom jeden druhého zkoušeli. To je ono, a proto je to ale dobře. Kdybyste to uměla, tak byste tohle teď neprožívala.

[Z publika:] Mám to dát do koule? (ochrana)

[IA:] Odevzdejte to zkrátka. Jen tu situaci, která přichází, pozorujte a mělo by vám to být jedno. Tím ta čakra zůstane otevřená. Jakmile ale byste se pocitově jenom bránila - 'Néé! Co zase dělá?!' - už tehdy se to sevřelo, už je to špatně. Pak vám nebude dobře od zažívání, protože ta trojka je... Tam se potom nevyvíjí enzymy na rozklad tuků, a

pak je vám někdy po jídle těžko a to je zbytečné. Navíc, on to bude dělat do té doby, dokud se tomu budete bránit. My se učíme vždycky časově v křížovatkách, tzn., že vždycky musí být více jedinců, kteří se vyučují. Když jeden pochopí, zmírní se situace a může i ten druhý toho zanechat. Tohle jsou podmínky, abychom se naučili respektovat Boží vůli. To je právě to. Je zajímavé, že lidé jsou zvyklí bojovat vně - proti tomu druhému, aby se něco změnilo - Ne! Vy musíte bojovat sami se sebou, s tím svým egem.

Já si pamatuji, že jako malá holka jsem nesměla vůbec nic. Naši se o mě nesmírně báli, protože jsem byla pro maminku nesmírně těžké sousto k narození. Ona můj porod téměř nepřežila, a ještě dlouhé měsíce a dlouhá léta po něm měla problémy. Narodila jsem se jí, když jí bylo 25 let a ten porod byl tak těžký, že jí po něm úplně vypadaly vlasy. Když jí narostly, tak byly bílé - v 25 letech... totálně bílé! Takže se rozhodla, že už další takovou zkušenost nechce prožít. Z toho důvodu jsem neměla sourozence, což bylo dobře, protože já jsem si tím pádem mohla začít tvořit. Když jsem nemohla mít sourozence, tak jsem si tu rodinu vytvořila. Milovala jsem všechny lidi na ulici, každý koho jsem viděla, byl moje rodina.

Vrátím se k tomu, co jsem chtěla říct. To, že jsem nic nesměla (do 16 let jsem musela být ve 20h v posteli a spát), mělo zase další dobrý úžasný důvod, protože já tím pádem... Když jsem se narodila, můj tatínek byl také jedináček a jeho tatínek (můj dědeček) na mě nesmírně dlouho čekal. Zemřel, když mi bylo 7 měsíců a potom ke mně v noci chodil. Nežli jsem usnula za hodinu až dvě, tak jsme si spolu povídali, což nikdo samozřejmě nevěděl. Dítě, které zůstává od malého věku minimálně hodinu denně samo se sebou, nikdy neztratí kontakt s Nadjá, s Božstvím. Dodržujte to. Ti rodiče, kteří si musí za každou cenu s dítětem hrát, aby ho zabavili... Ne-ne-ne! Přerušujete kontakt s Božstvím. To dítě musí jít do sebe. Já jsem tedy nic nesměla, takže jsem si tenkrát v dětství řekla podle pravidla - to, co se ti nelíbí, aby ti dělali druzí, nedělej ty jim - že až já budu mít děti, tak já jim to nikdy neudělám.

Samozřejmě uplynula léta a najednou jsem měla dvě úžasné holky, které také chtěly na diskotéku, že jo. Teď jsem věděla, co jsem si tenkrát stanovila, ale na druhé straně jsem měla strach. Svět byl takový nebezpečný a zvlášť na diskotékách a už tady vlastně po totalitě [po r. 1989] byly i drogy... rodič se zákonitě bojí. Nicméně já jsem věděla, že musím dodržet, co jsem si slíbila. Já jsem to slíbila totiž nahoru. Takže jsem jim to dovolila, ale říkám 'Přijďte spolu. Půjdete spolu a vrátíte se spolu.' A třeba jsem jim dejme tomu určila, aby přišly do 23.00 hodin. Už od 20 hodin - tenkrát byla brzy tma, tak to muselo být v zimě - jsem cítila, jak se mi boulí tady ta trojka, úplně mi vykukovalo břicho. Já jsem si vzala polštář, takhle jsem si ho plácla na břicho a chodila jsem: z pokojíčku přes kuchyň, přes předsíň, z obýváku do ložnice a zpátky do těch 23 hodin. Ve 23 hodin jsem viděla, že jdou. Byla jsem potmě, bylo zhasnuto. Honem jsem si lehla do postele a ráno jsem říkala [rozespale] 'V kolik jste přišly? [smích] Bojovala jsem sama se sebou, už jsem o tom mluvila.

Ano, není umění poroučet druhým. Je umění poručit sama sobě. Tady už vnímáte ten boj s tím egem. Vždycky jsem je vychovávala tak, že jim nemohl nikdo ublížit. Ony by

neublížily ani myšlenkou, a když, tak by věděly, že si to zasloužily a že i já se z toho raduji. Ony to moc dobře vědí. Pak se děly neuvěřitelné věci. To božství ve vás potom poznají i druzí lidé. Oni ho z vás cítí.

Pamatuji se, že asi před 12-13 lety jsem s mojí mladší dcerou (s tou, co dělá šperky), seděla na kávě v cukrárně naproti divadlu a vedle byli dva - už to nebyli kluci, to byli muži tak asi kolem 30 let. Vstali - ten jeden byl taxikář. Péťa byla už asi 16letá, znali se z různých diskoték. Vstali, ona jim řekla 'ahoj', já zvedla hlavu, povídám 'Dobrý den' a usmála jsem se. Načež večer si šla se svojí kamarádkou sednout, aby si pokecaly, protože se dlouho neviděly. Já jsem Pětě volala, v kolik přijde, že na ni budu čekat a ona slíbila „Maminko, já přijedu do půl hodiny.“ A skutečně za půl hodiny přišla. Já ji chválím: „Teda ty jsi přesná!“ A ona: „Mami! Za to můžeš ty.“ Divím se: „Já?“ – „Jóó, představ si... Já jsem neměla peníze a už jsem se chtěla zvedat, že půjdu a vedle u stolu seděli tady tihle dva, ten jeden je taxikář. Povídám tam Míle 'Hele, já už musím jít, máma na mě čeká a už to nestihnu, slíbila jsem jí, že přijdu.'“ A najednou on vstal od stolu a říká Petrušce: „Ty máš strašně hodnou maminku.“ A ona: „Jak to víš?“ – „Já jsem ji dneska viděl. Ta musí být neuvěřitelně hodná. Já tě odvezu domů. Ale nedělám to pro tebe. Dělám to pro tvoji maminku.“ [smích]

Ano, ono se vám to začne jakoby vracet. Tam se to natahuje zpátky. To božství si vás hlídá a věřte mi, když všechno zvládnete, všechno se v dobré obrátí. Tady je zapotřebí respektovat vývoj i všech lidí kolem vás. Máte další otázky?

[Z publika:] Já mám těžkou otázku a nevím, co s tím, ale nevím, jestli to patří do současného života. Mně se dneska zdál sen, že se na mě nalepila jedna bytost a nemohla jsem se od ní odpoutat. Já jsem tu bytost viděla ze strany a jevila se mi jako dítě mého muže, který byl z minulého života přitažen. Je tu dodnes a nemůže odtud, jako by byl v pasti. A teď on za mnou a já nevím co s tím.

[IA:] Víte, to prozkoušení se teď děje různými způsoby - i takovými to sny, protože vy si musíte být vědomi toho, že jste současná bytost, jednotka tady a teď. To je vaše skutečná realita. To, co jste byli v minulosti a to, co se děje - vy sklízíte minulé činy. Jenže i on sám je za sebe zodpovědný a i to dítě, které se tam přilepilo nebo nějaká ta jiná bytost je také za sebe zodpovědná. Vy pouze co smíte dělat, zaprvé myslet na ně s láskou ať dělali, co dělali, a všechno jim odpustit. To je strašně důležité. Tím jim ulevíte. Jestliže člověk odpustí všem minulým lidem, té 'hmotě', budu vám říkat hmota [žertovně], tehdy oni nemusí zaplatit. Už tím jim jste prospěšná. Zadruhé tady jde někdy i o to, že se budete bát. Když prožijete tenhle sen, tak ten strach vás může svázat a ego vás trénuje. Protože i strach je odmítavá emoce. Kdybych vás protáhla do přítomnosti, že už byste uměli do té 5. dimenze projít, tak potom budete zpočátku kmitat. Proto budete mít divné pocity v těle. Nebojte se toho. Tam byste zažili strach, proto by vás to vyplivlo zase sem do 3. dimenze. To je někdy docela drsný náraz, takže proto trénování toho, abyste se nebála žádného snu, ať se děje, co se děje.

Když jsem procházela hladinou siddhis, tak se děly takové věci, že to bylo vážně jako z hororu. Pamatuji se, že jsem jednou usnula a v noci mě vzbudil obraz... No, co to ego

dovede vymyslet... Vedle mě byl sice trpaslík, vypadal jako trpaslík, ale byl strašně veliký, takový tlusťoch, pusu měl jako koblihu, ale byl... jako když trpaslíka nafouknete. Takže byl veliký, ale byl to trpaslík. Seděl u takového kulatého stolečku, měl čepičku s tou ohnutou špičkou... Byl tak ošklivý! Já jsem na něj koukala a říkám si 'To mu nemůžu udělat, že si o něm budu myslet, že je ošklivý. Ne-ne-ne, on si to může myslet o mě, že? Když tohle je jeho normalita.' A teď pozor: Chtěl na mě mluvit, ale ty rty měl jakoby zarolované dovnitř jako když vidíte... třeba pupík... a začal [strašidelně]: 'Ivankóóóó' [smích] Ale to bylo jako když... Tady jsem skutečně prožila chrám. Jako když přijdete do velikého kostela, něco vykřiknete nebo zazpíváte, tak se vám vrací ozvěna. Přesně tak se to ozývalo v tom chrámu a tekly mu krvavé slzy, když to říkal. No zkrátka strašidelné, jak z hororu. Vzbudila jsem se, takhle mi tlouklo srdce, ale byla jsem šťastná, že jsem si o něm myslela, že je hezký. [smích] Musíte odhodit všechny strachy. Přijde vás prozkoušet vaše Nadjá přes egoismus. Někdy je to i hodně bolestivé.

Stalo se to asi před 10 lety... pozor, byla jsem sprostá, ale byla jsem hodná. Já vám to tedy řeknu. Já jsem otevřený člověk, tak abyste o mně všechno věděli. Jednou ležím, spím a najednou mě vzbudil pocit, že vedle postele stojí strašné zlo. Bylo neohraničené, jenom taková nějaká démonická bytost a uchem mi to vlezlo dovnitř. A protože se v těle umím pohybovat, tak jsem před ním utíkala. Jenže on byl hodně šikovný, v mém těle se rozšiřoval, až mě chytil. Zaplnil celé tělo. A ono... Já prakticky neznám bolest... výjimečně mě někdy něco bolelo. A to tělo mě bolelo asi tak jako... nedovedu si to představit, nikdy jsem to neměla a nepamatuji se na tyhle stavy... ale asi jako když se vám při metastázích rozpadá tělo, když už to moc bolí. Vážně celé tělo mě strašně bolelo. Ležela jsem na zádech a byla to tak strašná bolest, že mně tekly slzy až do uší. Měla jsem úplně jakoby nabrečené uši. Když už jsem to opravdu nemohla vydržet - ačkoli jsem necítila žádný odpor, žádnou zášť k tomu démonovi, - tak jsem mu s ohromnou láskou řekla 'Ty svině, tak už odejdi.' [smích] V tu ránu to bylo pryč.

Já jsem neuměla tu čakru sevřít záští nebo strachem. To je důležité. Tohle je ohromná zkouška. Mohu vám říct, že když to zmizelo, přišel takový úžasný pocit štěstí, že byť mi kdokoli cokoli udělá, i kdyby mi usekl ruku, já se na něj nedokážu zlobit. A tohle je opravdu vysoká zkouška, při které se o sobě víc dozvíte. Vaše Nadjá o vás ví úplně všechno, jenže vy (!) to o sobě také musíte vědět. Protože vy hledáte cestu zpátky k tomu božství. Vy musíte vědět, jestli umíte odpouštět, anebo ne. Vy musíte vědět, jestli se umíte zlobit, nebo ne. To je pro vás informace. Jestliže odložíte tyhle stavy trvale, tehdy už budete Jím a pak už to budete také vědět a pak už to bude zbytečné. Tam už to přestane mít ten smysl.

Tam v 5. dimenzi už zase budete dělat jiné věci. Ted', jak k vám přichází ta 5. dimenze, tak hodně lidí zažívá zvláštní stavy, o kterých byste nikdy předtím v minulosti neřekli, že jsou možné. Někdo vidí bytosti, jsou různé varianty... a ty vyšší dimenze - já už jsem o tom mluvila, když jsme mluvili o dimenzích - ony jsou tady. Ony nás vidí, ony

jsou tu s námi. Vy na to nemáte smysly. Není proč se jich bát. Bát se jich je zbytečné, protože ony tu skutečně jsou. Vidíte, a nic nám nedělají.

Uvedu teď trochu pokroucený příklad. Zkuste si představit, že třeba mravenec je v 2. dimenzi, což není pravda, ale zkuste si to představit. Vy toho mravence vidíte, ale on vás nevidí. On nemá smysly na to, aby vás vnímal v téhle realitě, v jaké vy se nacházíte. Vidíte, že těch světů je velice hodně. My tu žijeme všichni společně, ale jeden o druhém nevíme. Já vím, že je to zvláštní, ale je to tak. A ti lidé, kteří teď budou procházet do 5. dimenze, ti občas už zahlédnou něco, co sem nepatří. Než se sjednotíte, než zapadnete do té správné škatulky, bude to nějaký čas trvat. Hlavně se toho nebojte, nebo vás to oddělí.

Děti teď často vidí tyhle věci. Nerozmlouvejte jim to, protože ony skutečně vidí svoji realitu a je to správné. Ony umí v těchto situacích reagovat. Chcete se ještě na něco zeptat? - Povídejte.

[Z publika:] Z jiného soudku. Dnes kvantová fyzika tvrdí, že je 12-14 dimenzí.

[IA:] Mně bylo řečeno, že jich je 144. A když my jsme teď ve 3. a jdeme do 5., to by bylo velké sousto. Ale já vás vždycky učím vnímat spíš tu přítomnost a jsem ráda, když se i ty otázky zaměřují na to tady a teď, abyste se naučili být lepší v tom vývojovém smyslu a nebáli se, protože to všechno nahoře se dozvíte až později. Takové ty otázky co kde je jak ve vesmíru... Vy jste buňkami toho těla, a jak se buňka vyvíjí k vyššímu a vyššímu výkonu a vyššímu vnímání, tak vy pak sami budete věci vědět podle toho, co tu máte udělat a je zbytečné dopředu... My ten mozek ještě nemáme tak postavený a vyvinutý k tomu, abychom pochopili ty vyšší věci. Takže ono je to pro nás potom těžké. Já jsem vám ale skočila do řeči. Vy jste se ještě asi chtěl...

[Z publika:] Ne-ne-ne, v podstatě tohle, protože oni tvrdí, že třeba Velký třesk, tak jak je vysvětlován, že byla srážka dvou dimenzí jo... nebo to je jedna z variant.

[IA:] Já jsem tedy byla vyučovaná pouze pro to, abych vás mohla převádět, abych vám vysvětlovala tyhle věci. A abych pravdu řekla, tamty jiné věci mě nezajímají. To už by ta moje hlavička nepochopila. Skutečně každý tady jsme jenom pro tu roli, kterou tady máme. Tak jako v těle každá buňka dělá něco a ostatní věci neumí, já jsem zase absolutně hloupá na úplně jiné záležitosti - mně třeba nic neříká zeměpis, absolutně nic. Já jsem schopná dojet do Prahy po paměti, protože tu cestu jednou vidím. Teď už ne, já už tam jezdím pravidelně a hodně často, ale dříve když se ještě jezdívalo přes Brozany, tak když zavřu oči, tak ještě dnes vidím tu cestu přes ně. Nebudu si pamatovat, jak se ta vesnička jmenovala - jméno a tvar mi nic neříká. Pamatuji si něco vizuálně, hlavně vaše tváře, ale jak se ta obec jmenuje, nevím. Nebo třeba mi nic neříká dějepis. Pro mě je dějepis nesmysl. Pro někoho je to důležité vědět od kdy do kdy a co za to [smích], to už je zase něco jiného... ale vy už dobře víte, že dějepis je i zkreslený. Je to jenom událost v té době, co se to zapsalo, ale k čemu mi to dneska je, že 1212 Zlatá bula sicilská... Někde to možná má být zaznamenáno v knihách a někdo se tím možná bude živit, ale co s tím tady budeme dělat?

Nebo třeba ve škole jsem byla vždycky udivená, proč se mám učit kde je Honolulu? Já vím, že nějaké orientační body by člověk měl znát, ale tak dopodrobna každý stát a kde co leží... To člověk stejně zapomene a nikdy v životě už to nepotřebuje. Myslím si, že jsou tady mnohem důležitější věci k učení. Malé děti by se měly učit, jak být dobrým člověkem, jak se chránit od těch nesmyslů, aby je nepotkávaly osudové události; jak sloužit dobře společnosti; jak v sobě vyvinout co největší energii pro to, aby společnosti jednou dobře sloužili. Anebo třeba rétoriku, jak komunikovat, komunikace je velice důležitá. Dříve se učila na starých gymnáziích. To by se mi líbilo. Pro některé věci ale nemám absolutně smysl a nadání. Každý člověk tu pro něco je a něco umí a něco vůbec neumí a je zbytečné si to vyčítat. V dualitě je to možné, protože tam je souboj jedince s druhým, tam se ta ega nafukují: 'co JÁ umím, co JÁ jsem udělal' že jo, každý musí padnout na zadek. Tak to není.

Když se dívám nazpět, v mém životě jsou lidé, kteří třeba nedokázali... Oni na něco přišli... jak to dobře udělat, ale druhým nic neřekli, aby sláva byla jen na nich. Přitom celá skupina vydělávala peníze, které se pak rozdělily. To pro mě bylo nesmyslné. Nebo takové soutěžení. Zúčastňovala jsem se, protože jsem musela, ale jenom jsem si to odběhla, že jsem to tedy odběhla, ale být první - to pro mě bylo něco tak cizího a neznámého jako šponovat se někde... Pak jsou tam zášti... Například teď už sport pro mě není sport. Tam jde o ohromné peníze a... Pozor, je to správné, i to je součástí toho učení tady. Ony se ty buňky musí všechny prozkoušet i přes hmotu. Už jsem o tom mluvila - hmota, peníze a vůbec hmotné věci - ty jsou v Rybách.

Jestliže teď dojdeme do Vodnáře - já to vidím tak asi na 10 let, nevím... tak asi to odhaduji, myslím, že rozumně - peníze nebudou. Ve Vodnáři už se lidé nemusejí o něco tahat, nemusejí se škrtit o nějaké majetky, to jsou všechno pomyslné věci. Ty už pro vás nebudou mít cenu, když budeme MY, a ne JÁ a ZBYTEK SVĚTA. Takže vidíte, že každý ten platónský měsíc má svůj úkol, který si splní. Bude jiný systém, kde budou mít skutečně všichni všechno.

Ono už to tu trošičku maličko bliklo před 100 lety, když byl takový chabý pokus o komunismus. Ano, ta myšlenka je správná, jenže bohužel, to muselo takhle ztroskotat, protože lidstvo na to nebylo ještě připravené. Jestliže máte svoje ega, tak se jenom vymění ty pozice a je zle. A navíc se v posledních letech tady děly věci, že muselo dojít ke dvěma světovým válkám a muselo dojít i k takovým událostem, aby hodně lidí před odchodem do Vodnáře zaplatilo svoje karmy. Vy jste si v těchto obdobích prožili několik posledních životů, zažili jste hrůzy koncentráků a podobně, abyste si splatili nějaké záležitosti ještě z minulosti. Buďte tedy rádi, že už to máte za sebou, že už tady řešíte jenom takové maličkosti, které řešíte dneska. Tam ještě někdo zvedal ruku... Ano, mluvte...

[Z publika:] Já jsem se chtěla zeptat, v poslední době si všímám, že v mém okolí má mnoho lidí potíže se zuby nebo s dásněmi, záněty dásní, nebo ve třídě má 75% dětí rovnátka, křivé zoubky, nemělo by být... Je tam, myslíte, nějaká duchovní příčina této nemoci? Vnímáte to i u té práce u vás?

[IA:] Teď mluvíte o mé práci? [smích] Já nejsem lékař, já jsem zubní laborantka, ale je pravda, že různé záněty dásní atp. souvisí s hygienou. [potlačovaný smích] To jsem netušila, že budeme přednášet i o tomhle [smích]. Křivosti zubů jsou dané dědičně. Je pravda, že i v komunikační fázi, když by člověk hodně porouchal 5. čakru, tak bude mít i problémy s mluvidly, což se zubů také týká, ale ta rovnátka jsou docela dobrá věc, protože tam se teď dají udělat zázraky. My třeba vývojově ztrácíme dejme tomu osmičky. My jsme taková lepší zvířátka, takže dříve jsme museli těch zubů mít skutečně víc. Někomu nenarostou osmičky nebo i dvojky. To jsou tzv. retinované zuby. Ony jsou sice založené, ale nevyrostou, protože my už je nepotřebujeme.

Já si pamatuji, tatínek mě kdysi dávno děsil, protože mi říkal „Ivanko, lidi se tak vyvíjejí, uvidíš, za pár set let budeme mít jen velkou plešatou hlavu bez vlasů; proč bychom se také česali? Budeme mít slabé tělíčko a budeme sedět u počítačů“, já říkám: „No, to budeme teda moc hezcí fešáci!“ Takže vývoj probíhá i v zubech, je to přirozené. Já bych to brala jenom jako takový důsledek a přifaření k té roli. To je všechno. Hygiena je důležitá, protože ty bakterie, které způsobují plak... A když tam jsou, když se nevyčistí, tak pak způsobují veliké a i chronické záněty a to pak hodně bolí; k tomu mohou být i horečky a podobně. Tak. O zubech už ne. [smích]

[Z publika:] Ivanko, chtěla jsem se zeptat za kamarádku, když nedokáže donosit dítě... otěhotnět jí jde dobře, ale vždycky ho potratí třeba do 10. týdne.

[IA:] Žena, která neumí odpouštět, může to být i výčitka k samé sobě, ona třeba i otěhotní. Ale každé dítě má nějakou vibraci. Jestliže to dítě potřebuje matku, která by ho naučila... protože ti Vodnáři už tyhle věci umí, oni se nedovedou rozzlobit, oni jsou milující. Jsou maximálně třeba tvrdohlaví. To teď na těch dětech hodně vidím. Já jsem také byla tvrdohlavá. Mělo to svůj důvod, protože bych jinak podlehla okolí, které říkalo 'vrať mu to! Proč mu to nevrátíš?' Ne, já jsem věděla, že nechci a neudělám to a tuhle vlastnost jsem si pak odžívala 9 let. Brrrr, to bylo hrozné. O tom ale nechci mluvit. Nicméně ta matka by to dítě zkazila. Ona, i když snadno otěhotní...

Někdy se stane, že matka nemůže otěhotnět. Ale i když otěhotní a nemůže to dítě donosit, tak je v minulosti buď někdo, kdo jí vadil, anebo situace, která vadila. Je třeba se tohoto zbavit, v sobě to vyčistit. Ta žena si musí uvědomit, že si s těmi lidmi domluvila, aby ji prozkoušeli. Naše božství je geniální. Bůh si zvolí roli tohoto života, veškerou hmotu (veškeré lidi), a i situace. To znamená, že všichni lidé, ať hrají negativní roli nebo ne, jsou dobří takoví, jací jsou. Jestliže ale ona považuje za záporného toho, kdo jí udělal něco špatného, a vadilo by jí to... Může s tím člověkem třeba i mluvit. Ta žena si třeba může myslet, že odpustila. Jestliže si ale myslí, že ten člověk udělal něco špatného, neodpustila. Ona musí vědět, že on udělal to, co uměl, tzn., že tam fungovalo jeho ego. Tohle je jediná hladina odpouštění, která existuje. Ale i do situací. Pak to dítě donosí. Jinak nemá šanci.

[Z publika:] A to se vztahuje k tomuto životu nebo i k minulým?

[IA:] Většinou k tomuto, ale ono to navazuje. Ty naše životy, i když odložíte jednu roli, začnete za nějaký čas druhou roli, tak to naše učení navazuje. Bez toho přerušení, když byste to dali k sobě, tak je to kontinuální vývoj. Ten člověk, když něco neumí, tak si vybere rodiče, kteří ho naučí podobné věci, aby v tom pokračoval. To je právě to. Já jsem to viděla u nás v rodině, kdy Petruška, moje dítě, zemřela v minulém životě v r. 1969, když mně bylo 10 let. Za 15 let se ke mně narodila, pak si tedy prožívala kolem 13. - 15. roku strašné věci a opravila je. Ona je skutečně anděl. Musela to prožívat takhle brzy v tomhle věku, aby se pak v 17 letech stala dobrou mámou a už se všechno zklidnilo. Protože měla mít brzy rodinu a odejít. A ona je báječná matka. Bez tohoto prozkoušení by nikdy dítě mít nemohla, to by nešlo. Ona dovedla odpustit neuvěřitelné věci. Byla jsem na ní tajně vnitřně tak trošku pyšná. Fakt je dobrá.

Tohle je důležité: Nikdo vám nesmí vadit. Pozor, vy to děláte i pro sebe a i pro to dítě, ale jestli se jí to dítě má narodit, tak ono se jí narodí. Záleží jenom na tom, až tohle pochopí a odloží. Jestliže je to dítě k ní naplánované, nemůže se stát, že by nepřišlo. Ať je v klidu. Pozor, i kdyby jí jenom vadilo, že se tohle děje, už je to neodpuštění do situací. Ne, buď se to podaří, nebo ne, jo? - nechat to na tom Bohu. Jestliže Bohu důvěřuji, tak vím, že jestli mám to dítě mít, tak ho mít budu. I tenhle postoj je úžasný do situační fáze, kdy se podřídíte té Boží vůli a tehdy se to může podařit. Takže držím pěsti.

[Z publika:] Ivanko, a jak je to u párů, které ty děti nemají? A nedaří se jim otěhotnět...

[IA:] Ano. - Bůh je všude, tzn., že i ta medicína, která teď jakoby - Jsou umělá oplodnění, ano, i to je možné. To je také pomoc Boha.

[Z publika:] Ale přesto se do toho nemůže dostat (otěhotnět).

[IA:] Ano, ano. Někdy se stává, že ti lidé mají být třeba - tam jsou různé varianty - jenom prozkoušení v trpělivosti a třeba ani spolu děti mít nemohou, ale každý zvlášť je třeba mít může. I to se skutečně stává a znám takové případy. Tady jde jenom o to, aby si spolu prožili takovou tu mizérii toho snažení se a vybití nějakých vlastností a různých postojů a situací. Je to vždycky jenom učení. A v tom případě je jedno, jestli to překlenou spolu a pak ty děti mít budou anebo jestli se pak rozejdou a každý bude mít dítě s někým jiným.

[Z publika:] Ona měla dítě, ale spolu pak nemohli mít. Dvakrát byla na umělém oplodnění a způsobilo to vlastně, že onemocněla rakovinou.

[IA:] Tam bude spíš nějaká zášť. Teď si medicína myslí, že ta Země je tak znečištěná, a proto je tak velká neplodnost. Tím to není. Je to tím, že teď se dějí výraznější emocionální záležitosti a řešíte spoustu věcí a neumíte odpouštět. Někdo ani neví, co to je. On si myslí, že když s tím člověkem mluví, tak že mu odpustil. Ne. Jestliže se v myšlenkách přesune do minulosti a myslí si, že ten člověk udělal něco špatného, tehdy neodpustil. Teď jsou jiné podmínky. Dříve tohle stačilo. Pozor, žena, která je vývojově ještě hluboko tady pod šestkou, ta dobře otěhotní a otěhotní s dítětem svých

vibrací, tzn. s dítětem, které zůstává v Rybách. Já mluvím pouze v tomto smyslu o vás, kteří už jste schopní odložit egoismus. Takže vidíte, že těch vrstev je tady hodně. Vy jste skutečně rozvrstvení, a proto je to tak pomyslné, vzdálené.

Nedávno mě kdosi oslovil, v tom smyslu, jakože někdo měl konečně odvahu vylézt s těmito věcmi napovrch, že jsem měla odvahu. Já jsem koukala jak blázen. Mě to vůbec ani nenapadlo a došla mi jedna věc. Já bych zaprvé nikdy svou vlastní vůlí neprosazovala, že teď budu přednášet. No to bych si dala! To by bylo, kdybych třeba před 10, 20 lety tohle ze sebe někde vybalila, tak dodneška jsem kdesi za mřížemi. Ne. Tohle všechno skutečně proběhlo hladce a samo, nicméně asi před třemi lety jsem šla spát a usnula jsem. Najednou mě vzbudilo světlo, viděla jsem se zavřenýma očima světlo a plavala jsem, takhle jsem se vznášela jakoby na vodě, ale jakoby ve vzduchu. Z levé strany se objevily dva páry andělských rukou (i z pravé strany), vzali mé tělo a najednou, jako když jedete velice rychlou zdviží Vzzzzzz, doprovázel nás i zvuk, zase se to na chvíli zastavilo... Myslím si 'teď mě pustí z té výšky dolů'. Chvilku to plulo zase do další výšky a pak zase. Celkem třikrát a pak ty ruce zmizely a tenkrát jsem cítila úplně jinou atmosféru.

Poslední příběh jo? Já jsem byla hrozně tvrdohlavá a vždycky jsem si chtěla prosadit to, co já, že jo, takže vždycky se to samozřejmě podělalo. Můj táta mě nesmírně miloval, ale on neuměl tu puslu zase zavřít. Já jsem věděla 'teď už to ale nikdy neudělám, to je blbost, už jsem se poučila' a stejně se přiblížila doba, kdy jsem se opět dostala k nějakému takovému rozhodnutí. Můj táta mě sledoval a já jsem cítila, že mě pozoruje. Kdyby mlčel, tak jsem to neudělala, ale on těsně předtím řekl 'Doufám, že to zase neuděláš.' V tu ránu mi to ego vyjelo... Pomyslela jsem si: 'To víš, že jo! A znova jsem se do toho... a znova se to podělalo. To bylo několikrát a vždycky jsem si nadávala: 'Ty jsi tak blbá!' Ale kdyby mlčel... On to neustál, já taky ne. My jsme opravdu jak přesýpací hodiny. To je neuvěřitelné, co si dokážeme dělat. Dneska už se na to člověk dívá... Fakt je to pro mě všechno sranda. Skutečně život je ohromná legrace. Ještě vy jste něco chtěla...

[Z publika:] Chtěla jsem se jenom vrátit k tomu, jak jste říkala, že některé děti jsou citlivé na ten pocit, že kolem nich jsou jiné bytosti. Pokud má to dítě strach, má cenu s tím něco dělat nebo vysvětlit nebo nechat být?

[IA:] Zklidnit ho by bylo zapotřebí. Uklidňovat ho, říkat mu, že nemá smysl, aby se bál.

[Z publika:] Aby to přijal?

[IA:] Ano, ano, je to tak, jak to je.

[Z publika:] Já jenom krátce. Hysterický záchvat vzteku dítěte i dospělých... Jak na to reagovat? [smích]

[IA:] Kdysi dávno... moje mladší dcera to nikdy neudělala, ale kdysi dávno, jenom jednou měla hysterický záchvat moje starší dcera. Byly jí asi 4 roky a začala chodit do

školky. Bylo to v létě - měla tenkrát na nohách, pamatuji si, takové ty gumové botičky, co se nosily do vody. Takové páskové, takže ona je nosila běžně, když si ji děda s babičkou přivezli od moře. Já na ni koukala jak blázen. Ona to nikdy předtím neudělala. Něco po mně chtěla a bylo nějak před jídlem... myslím nějaký bonbon... a já jí říkám 'teď ne!' a ona najednou udělala [s pištěním zadupala] Já říkám 'Jééžiši, co to děláš? Já ti to nedám.' a ona zase... [pištění s dupáním] Povídám: 'Jestli to uděláš ještě jednou, půjdeš pod sprchu.' A ona zase... S úplně ledovým klidem jsem ji postavila... ona dělala jen [třásla se pod studenou sprchou] pak jsem ji osušila a říkám 'Ještě budeš dupat?' - 'e-e' [smích]

Je pravda, že ještě, když byla malé miminko, tak mi jednou tohle udělala, když jsem ji koupala na stole. Bylo jí asi půl roku a najednou zničehonic začala vztekle říčet. Nejprve jsem ji tenkrát sledovala, jestli jsem jí něco neudělala - někdy můžete to dítě štípnout nebo... jak jsem se opírala o stůl... nic nebylo... Když jsem se přesvědčila, že jí nic není, a ona stále řičela, tak jak jsem tam měla na obličej takovou misku s vodou a žínkou... tak jsem tu žínku vyždímala a plácla jsem jí ji doprostřed hlavičky. [smích] Pak se takhle odkryla a říkám 'Ještě se vztekáš?' Koukala na mě... Tohle byly jediné dva případy. Od té doby to neudělala.

Buďte Bohové! Snažte se! Uvidíme se tady za 5 měsíců, uvidíme se v pátek 7. září 2012. Budu se na vás nesmírně těšit. Mějte krásné Velikonoce. Mám vás moc ráda.